

ШЕРИЛ УДС ЗЕМЯ ЗА ДВАМА

Превод от английски: Георги Георгиев, 1993

chitanka.info

ПРОЛОГ

Ноември, 1986

От върха на хълма Лара плъзна поглед по скучния зимен пейзаж. Чепатите дъбове стояха вкочанени, но горди под оловното небе. Докъдето стига погледът се простираха равни, покрити със сняг поля. На друг тази пустош би навяла неутешима самота. За Лара обаче гледката беше красива, привлекателна и безспорно — полезна. Даваше надежда и вливаше сили в изтерзаната ѝ душа.

Отново я връхлетя тъга, която винаги се появяваше заедно с мимолетните радостни мигове. През тялото ѝ премина тръпка. Дължеше се колкото на ледения вятър, толкова и на спомените. Гледаше тази сурова земя, която двадесет и шест години беше неин дом, и ридаеше.

Тази земя уби баща ѝ. Изискваше твърде много и се оказа непосилна за болното му сърце. Същото стана и с майка ѝ. Тежкият къртовски труд постепенно изсмука силите ѝ. Не можа да се пребори с пневмонията и смъртта я отнесе...

Като малка Лара мразеше фермата. Ненавиждаше убийствения труд и жестокия вятър, самотата и най-вече — горчивите победи, които семейството ѝ удържаше. Само ирония на съдбата я върна тук, едно обещание, дадено от отчаяние — последната сделка с Господ, не чул молбата за живота на майка ѝ.

— Моля те, Лара, запази семейството! Запази фермата. Тя е твоето наследство. Същото би искал и баща ти! — молеше умиращата ѝ майка.

— Ти си тази, която ще запази семейството, мамо. Ти ще го направиш — беше отговорила тогава.

Трескавите очи на майка и горяха. Дълбаеха душата.

— Обещай ми, Лара!

Накрая, сломена от кротките молби, тя обеща. След това с ням ужас гледаше как майка ѝ тихо угасва.

Четири години правеше всичко, което бе по силите ѝ, да спазва дадения обет. Напусна колежа. Отгледа братята си. От мършави и несръчни момчета ги превърна в силни млади мъже, способни да започнат свой живот. Бе работила с тях на полето пролет и лято, от зори до здрач. Наемаше работници, когато можеше да си го позволи, а после откарваше реколтата на пазара в Толедо. Ръцете ѝ, които искаше да бъдат нежни, изцеляващи ръце на лекар, станаха груби и грапави. Единствената надежда сега бяха братята ѝ. Томи и Грег трябваше да използват възможностите, които тя изгуби.

— Сторих го, мамо! Ние успяхме!

Вятърът отнесе думите ѝ, пълни с гордост и горчивина. Макар и не по неин избор, направеното си струваше усилията. Въпреки всичко, стопанството оцеля. Банката беше снизходителна и даваше отсрочка на заемите. Баща ѝ ги бе направил преди време, за да преживеят. Инак дълговете щяха да погълнат и последните ѝ надежди.

Минала през тази борба, тя оцени какво е означавала фермата за баща ѝ. Най-после разбра защо се беше борил толкова упорито да я запази. А купувачи имаше. Тя заобича ежедневните предизвикателства на фермата, нейните уморителни изисквания, но и спокойствието на установения ред. Започна да уважава могъщите превратности на природата, които за миг можеха да унищожат всичко, постигано с месеци. Въпреки негодуванието и съжалението си за несбъднатите мечти, случи се нещо невероятно — фермата постепенно и неизбежно завладя сърцето ѝ.

Лара се обърна и бавно се върна в къщата. Стопли ръце пред огнището и започна да събира багажа за пътуването си до града. От това пътуване зависеше дали фермата ще остане нейна след всичко, което беше понесла, за да я запази.

В банката Лара дълбоко си пое дъх и влезе в сплешващо респектиращия, облицован с махагон кабинет на господин Хогън. През последните четири години веднъж годишно правеше подобни посещения, но от това нещата не ставаха по-лесни. Въпреки че директорът на банката беше внимателен, любезността му пареше като сол в раната. Гордостта на семейство Денвърс, наследена от баща ѝ, се

бунтуваше всеки път, когато бе принудена да иска нова отсрочка на заемите. И сега нямаше да е различно.

Прекрачвайки прага, безпокойството ѝ изчезна, но на часа беше заменено от нещо съвсем различно. Погледа ѝ привлече седящият срещу директора на банката мъж с впечатляващ външен вид. Кестенявата, гъста и къдрава коса докосваше яката на бежовата му риза и изглеждаше някак много позната. Сърцето ѝ, което досега биеше трепетно, изведнъж лудо заудря. Позна го. При влизането ѝ той бавно се изправи и се обърна. В този миг тя трябваше да се пребори със страшната паника, която я обзе.

Стивън Дрейк!

За последен път го видя преди около осем години. За нейно крайно огорчение, той все още притежаваше силата да обърква чувствата ѝ. Въпреки че сега носеше скъп, добре ушит и идеално прилягащ на силните му рамене костюм, изглеждаше същия суров мъж, какъвто го помнеше в широките му дрехи от груб памучен плат. Ръката, която ѝ подаде, беше мазолеста и твърда като нейната. Стори ѝ се някак по-нежна от преди, като че ли се беше научил да сдържа силата си.

— Лара! — В гласа му звучаха суровите и силни чувства на цял един живот — болка, настоятелна молба, копнеж, всичко бе в тази единствена дума. Очите му, сини като небето, милваха нейните. Бяха като топъл летен полъх, но тя потрепери като горе на хълма.

Преди години Стивън Дрейк ѝ отне невинния свят на осемнадесетгодишно момиче и го обърка напълно. Показа ѝ несравнимата красота на любовта, а след това разруши всичко с един урок по измяна. Възможно ли е да го направи пак? Нещо ѝ подсказваше, че дружеската усмивка и топлината в очите му крият смразяваща цел. За директора на банката не бе трудно да се убеди, че това не е среща между непознати.

— Седни, Лара. Надявам се, нямаш нищо против присъствието на господин Дрейк.

От твърдия му тон разбра, че това не е въпрос. Беше поканил Стивън и от нея се искаше мълчаливо да приеме присъствието му. Той сложи ръце на бюрото и ги загледа втренчено. Това продължи цяла вечност. Лара познаваше Ричард Хогън отдавна, още от времето, когато започна да идва в банката с баща си. Хогън бе достолепен и

мрачен, но винаги любезен. Още тогава, едва петгодишна, беше почувствала властта му, която упражняваше сдържано и със самообладание. За първи път през всички тези години забелязваше у него признаци на нервност. Това я уплаши.

— Лара, скъпа моя — започна той най-последно. — Срокут за погасяване на заема ти е днес. В състояние ли си да го направиш?

Стивън я наблюдаваше внимателно. Погледът му я обръкваше и смущаваше повече, отколкото искаше да си признае. Тя преглътна напрегнато и предизвикателно изправи гръб, без да му обръща внимание.

— Мога да погася значителна част от него, господин Хогън — подаде му чек за доста голяма сума, по-голяма отколкото бе плащала досега.

Той го погледна бегло.

— А останалото?

Тя се напрегна. Беше сигурна, че ще е впечатлен от сумата. Вбесяваше я необходимостта да показва смиреност и това, че Стивън е свидетел. Въпреки всичко се чу да умолява за още търпение.

— Моля ви, сигурна съм, че ако ми дадете няколко седмици, ще набавя парите. Намерих си работа за през зимата, а и братята ми работят, докато са в колежа. Томи ще се дипломира в края на семестъра и ще се хване на целодневна работа. Освен това, ще помага и във фермата. Грег вече продава картините си и праща пари в къщи.

— Изкуството не е стабилен източник на доходи — отбеляза господин Хогън. — Томи има свое семейство, за което трябва да се грижи. А и аз мислех, че той следва търговия, а не агрономство.

— Да, така е, но той и Мегън се съгласиха да останат във фермата, докато закрепим положението. Има достатъчно място за тях и бебето. Ние можем да го направим, господин Хогън! Тази година за последен път се налага да моля за отсрочка. При добра реколта, догодина окончателно ще се оправим.

Двамата мъже се спогледаха.

— Мисля, че мога да предложа решение — обади се Стивън.

Лара усети как сърцето ѝ отново се разтуптя, а ръцете ѝ неволно се свиха в юмруци. Гледайки господин Хогън и не позволявайки на очите си нито за миг да се стрелнат към седящия до нея мъж, тя зададе въпроса, който я занимаваше най-много, откакто беше влязла:

— Той защо е тук?

Господин Хогън не усети скритото напрежение във въпроса и го изтълкува неправилно.

— Господин Дрейк би желал да ти помогне, Лара. Ние вече обсъдихме някои неща. Позволи му да ти обясни.

— Нещата засягат вас и мен, господин Хогън! Въпросът касае банката. Нямаме нужда от външни лица за уреждането му.

— Не, скъпа моя, мисля, че имаме.

Лара едвам издържаше съжалителния поглед на Хогън, но иначе трябваше да погледне Стивън. А не беше сигурна, че това ще е по силите и.

— Искам да купя част от земята ти — каза Стивън.

Предложението увисна във въздуха — изкушение и проклятие!

— Не! — отговорът беше рязък и непреклонен.

— Но защо, Лара? Това твоята упорита гордост ли е?

Най-сетне тя го погледна. Очите ѝ искряха от едва сдържан гняв.

— Как смееш да ми задаваш този въпрос, след като точно ти направи всичко, за да смажеш гордостта ми? — избухна тя. — Това е земята на баща ми. Била е и на неговия баща. Преди осем години той отхвърли предложението ти. Нямам намерение да престъпвам волята му. Не е само гордост. Това е вяност. Нещо, за което ти нямаш представа!

Той издържа яростния ѝ поглед и в очите му тя зърна нещо, което я смути. Нежност. Или съчувствие?

— Изслушай ме, Лара. Моля те! — каза той просто, без да отрече обвиненията.

Не можеше да го слуша. Присъствието му объркваше мислите ѝ. Думите му не можеха да бъдат друго, освен лъжа. Беше се наслушала на лъжите на Стивън Дрейк!

— Казах — НЕ! С нищо не можеш да промениш решението ми. Не беше ли достатъчно, че се опита чрез мен да се добереш до земята на баща ми? За това ли се върна? Да ме стъпчеш? Това ли си чакал през цялото време? Да ни ограбиш, както направи с други! — гледаше го свирепо. — По-скоро ще обявя неплатежоспособност, отколкото да ти продам и един сантиметър от земята на Денвърсови!

Челюстта му леко затрепери, но гласът му беше тих, спокоен и разумен. Дяволски разумен!

— Тогава ще загубиш цялото стопанство. С моя помощ би могла да си запазиш част от него. Ще можеш отново да учиш, Лара. Всичко, за което мечтаеше, все още може да се сбъдне. Нима искаш завинаги да се обречеш на фермата?

— Фермата е моя живот. Онова бяха глупави детински мечти.

— Не толкова глупави — промълви той, навявайки ѝ спомена за безвъзвратно загубеното.

Стивън Дрейк винаги беше разбирал мечтите ѝ. Окуражаваше ги. Или поне тя си мислеше така. Но през осемте дълги години имаше време да прецени подбудите му. Когато се стопи омаята на сляпото ѝ увлечение. Мечтите и вярата се превърнаха в пепел за една нощ, когато той мълчаливо я напусна. Без никакво обяснение.

— Послушай го, Лара — намеси се господин Хогън. — Това е разумно решение за всички ни.

Не бе в състояние да спре потока от думи и слушаше с натежало сърце. Предложението на Стивън наистина беше разумно — парите, които той щеше да плати за четиристотинте декара гора край потока, щяха да покрият дълговете на семейството и да закрепят фермата за няколко години. И освен това, отбелязваше той, не се отнемало от земята на стопанството...

Не, помисли си Лара, отнема се. Най-живописната част от имота, единственото убежище, където намираще спокойствие и утеха след дългите летни дни на непосилна работа. Той искаше само този участък, местата на тяхната любов, където се бяха любили под среднощното небе. Нещо, което за него очевидно беше без значение. Но не и за нея. То промени живота ѝ!

— Какво ще правиш със земята? — в гласа ѝ звучеше трупаното с години презрение. — Ще строиш ли?

— Само моя собствена къща.

— Засега.

— Завинаги.

Накрая сделката беше сключена. Нямахше избор. Господин Хогън ѝ даде да разбере, че друг изход няма. Твърде много дребни стопанства се бяха разорили и банката бе принудена да ги лиши от правоползване.

— Не я губиш цялата, Лара. Сега имаш възможност да я спасиш.

Стивън удържа думата си. Върху участъка си построи само свой дом — къща от дърво и камък върху склона на кадифено зелената морава, заобиколена от извисяващи се дървета. Стилно издържана, вписваща се в пейзажа, направена с усет и любов към земята. Лара крадешком наблюдаваше раждането на къщата. Завладя я странно чувство на любопитство и нетърпение. Това беше къщата, която те преди осем години рисуваха във въображението си, седнали край потока и мечтаещи за бъдещето. Представяха си всяка стая, дори мебелите и най-вече смеха и щастието, които щяха да я изпълват. Вълшебен блян, изтъкан от нишките на магията, наречена любов!

Действителността се оказа различна. Злобно се подигра с напразните ѝ усилия да съхрани непокътнат бащиния имот. Още по-лошо, ежедневно и мъчително ѝ напомняше за миналото, което би трябвало да забрави. Болката, чието възплъщение беше тази къща, би сломила всяка друга жена. Но не и Лара Денвърс. Тя ѝ даваше сили да се бори!

ПЪРВА ГЛАВА

От седмици къщата на Стивън беше необитаема и най-сетне Лара се поуспокои. Нямаше представа къде се губи той през цялото това време, но неговото отсъствие ѝ донесе облекчение.

Обаче покоят, който бе намерила във фермата, беше пометен от един мъж, който не би трябвало да означава нищо за нея. По-рано присъствието му я изпълваше с блаженото удоволствие на очакването. Сега сърцето ѝ лудо биеше всеки път, когато го виждаше да минава край потока. Разтреперваше се, дори когато видеше колата му в града.

Доверието ѝ към него беше умряло. Защо не и любовта? Защо не и този огън в кръвта само при споменаване на името му? Защо не и болезненият копнеж, обзел сърцето ѝ? Нямаше ли да се отърве от тях?

Понякога се самозалъгваше, че гневът е причина за силата на усещанията ѝ. Но имаше дни, когато честно си признаваше, че не е така. Съдбата изглежда повеляваше Стивън да бъде незабравимата страст на живота ѝ. Колкото и да се опитваше, не можеше да прогони възбуждащото вълнение, дошло с него в спокойния ѝ дотогава свят.

Привършила сутрешната си работа, Лара седна на верандата и загледа как се стопява тъмното було на нощта, отстъпвайки пред първите бледи лъчи на зората. Това беше любимото ѝ време. Мигове, които бяха само нейни. Отплуваха последните облачета от снощния дъжд. Хоризонтът бавно порозовя, а след това избухна в златно великолепие. Тази красота за малко я отвлече от мислите ѝ.

Като се имаха предвид странните ѝ настроения напоследък, добре стана, че Томи остави децата с нея за лятото, докато той и Мегън уредят преместването си в Канзас Сити. Дженифър и Кели ѝ създаваха грижи, които щяха да я поразсеят за известно време. Техният възторг от пеперудите, та чак до тракторите изпълваше дните с безброй въпроси и детски смях. Покрай тях Лара се чувстваше по-добра, по-силна и по-щастлива. Те запълваха празнините в живота.

Защо малко по-късно да не отидат долу край потока? Стивън не бе тук, а и времето обещаваше да е идеално. Щеше да бъде чудесно

прекарване и за тримата: занимателно за любопитните ѝ племенници, а на нея щеше да ѝ припомни детството.

Колкото и да е натоварено с работа лятото в едно стопанство, баща ѝ винаги намираше време за такъв излет. Събуждаше нея и братята ѝ призори и посвещаваха деня на риболов. Тя обожаваше баща си и тези дни бяха върха на нейното лято. Тогава се забравяха всички грижи и те наистина се чувстваха деца.

Имаше пискане и цамбуркане в прохладните води на потока, леденостудена лимонада в огромен жълто-бял термос, дебели сандвичи с фъстъчено масло и мармалад, сладки от овесено брашно със стафида... Имаше състезания кой ще хване най-голямата риба и толкова много закачки и смях, че и победителят, и победените бяха еднакво доволни.

В края на деня гордо отнасяха вкъщи наловената риба и майка им я пържеше за вечеря. Всяка година казваше едно и също нещо, докато търпеливо чакаха тя да опита първото парченце.

— Кълна се! Това е най-вкусната риба, която някога съм яла. Вие, деца, сигурно знаете къде е най-доброто място в потока.

Лара винаги се съгласяваше. Всяка година това беше най-хубавата риба. Бяха позабравили вкуса на ланшната, а ароматът на тазгодишната се усилваше от възбудата.

Като реши какъв ще е планът за този ден, тя се върна в кухнята, сипа си още една чаша кафе и започна да приготвя нещата за излета. Тъкмо привършваше, когато Дженифър и Кели се появиха. Бузите им бяха зачервени от съня, а русите им коси се къдреха в безпорядък. Захапала палец, Кели се приближи до Лара и се облегна на крака ѝ, търпеливо чакайки да бъде гушната. Беше кротка само сутрин.

Лара прегърна сладкото двегодишно дребосъче и извади пръстчето ѝ от устата.

— Ако продължаваш да си смучеш палеца, ще вземе и ще падне някой ден! — закани се тя.

— Няма да падне — каза Дженифър. — И татко винаги така ми казваше, а пък моите си стоят. Ето, виж — и тя протегна ръце.

Лара тържествено провери наличието на двата палеца.

— Да, наистина. Просто си имала късмет. Но ако Кели не е същата късметлийка, как ще се чувстваш? А защо да не ви дам палачинки за закуска? Няма ли да е по-вкусно от палец?

Кели закима доволно и вече напълно разсънена, се заизвива да слезе на пода. Дженифър гледаше Лара с умен, сериозен поглед. Беше ясно, че е разбрала целта на този подкуп. Но желанието за палачинки печелеше очевиден превес над чувството за дълг да учи сестра си, как да се справя с хитрините на възрастните. Когато момичетата се настаниха на масата, Лара тържествено обяви намислената изненада.

— Излет! — повтори Кели, въодушевено размахвайки вилицата с парче набодена палачинка.

Лара спокойно я побутна обратно към устата ѝ. Ако дори половината от яденето попаднеше в стомаха на дребосъка, го смяташе за успех.

— Аз пък си мислех, че не ти се иска да ходим на реката — каза Дженифър.

— Общо взето е така, но сега случаят е специален.

— И ще можем да плуваме?

— Стига водата да е достатъчно топла.

— Ще ловим ли риба?

— А искате ли?

Дженифър отрицателно поклати глава.

— Някога ловили ли сте?

— Не си ли спомняш, лельо Лара? Бях с татко веднъж. Той носеше едни гадни червеи и ги прободеше с голямата кука, а на мен ми стана лошо.

Лара я досмеша, като си спомни колко беше потресен Томи от отвращението на Дженифър.

— Сега си спомням. Щом не искаш, няма да пипаш червеите. Но нали ще е забавно да хванем една голяма риба и да си я хапнем на вечеря?

Дженифър, която притежаваше ако не любовта на баща си към риболова, то поне неговата сериозна, мъдра осанка, обмисли предложението.

— Може и да е забавно.

Разочарована, Лара реши, че все пак и това е добре. Е, какво от това, ако момичетата не ловят риба? Могат да поплуват. Това нямаше да ѝ развали деня. Нищо не можеше да ѝ попречи да възкреси старите спомени.

Час по-късно трите вървяха през гората. Слънчевите лъчи проникваха между листата, рисувайки плетеници от светлина и сенки. Тревата беше влажна и прохладна, слънцето топло. Въздухът ухаеше с острия мирис на земя, окъпана от дъжд. Потокът беше близко, но сега разходката се удължи от вълнуващи открития. Имаше непознати горски цветя, катерици, птички... Палавниците искаха да узнаят, да видят, да пипнат.

— Това какво е? — питаше Кели може би за десети път, откакто бяха тръгнали, отскубвайки цветете заедно с корена.

— Лютиче.

— Това всеки го знае — каза Дженифър със самодоволството на по-голяма.

— Добре, всезнайке — обърна се към нея Лара. — Я ни покажи къде е север.

Дженифър се спря и се огледа наоколо с отворена уста и дълбокомислен израз. После вдигна поглед и посочи надясно.

— Там.

— И защо мислиш така?

— Защото татко ми е казвал да търся мъха по дърветата.

Лара разроши къдриците ѝ.

— Какво ще правя с вас? Съвсем скоро ще бъдете по-умни от мен.

— Тогава аз ще ти обяснявам — обеща Дженифър.

— Искам да плувам! Ама искам сега, веднага! — обади се Кели. Явно ѝ бяха омръзнали поученията на сестра ѝ.

Лара я хвана за ръка. Докато Дженифър беше тиха, упорита, търпелива, Кели кипеше от неудържима енергия. Дженифър можеше с часове да прекара над книгата. Кели предпочиташе да играе с кубчета или така да се люлее на люлката, че да докосва долните клони на дъба. Лара си представяше как като порасне, Дженифър ще стане учен, а на Кели подхождаха само шеметни занимания. Как беше възможно Томи и Мегън да имат толкова различни деца?

— Тогава да се размърдаме — предложи Лара. — Каква ще е наградата за този, който стигне пръв до потока?

— Допълнителен сладкиш — извика Дженифър.

— Добре. Старт!

Чуха ромона на потока, преди да го видят. Блестящата водна повърхност се появи пред тях изневиделица. Дженифър записука от удоволствие, изтича до брега и внимателно потопи краче за проба, преди да скочи във водата и да спечели наградата. Без всякакво колебание Кели защапуква след нея с дебеличките си яки крачета. След минута те весело се плискаха на плиткото. Несъмнено прогонвайки надалеч рибата, отбеляза Лара наум със съжаление.

Докато момичетата си играеха, тя постла одеялото, отвори кошницата и подреди нещата за обяд. Почете малко, съблече блузата, която носеше върху банския, и отиде при тях.

— Тук е чудесно, лельо Лара! И няма никой. Не разбирам защо не можем да идваме и друг път — изчурулика Дженифър и я напръска с вода.

Лара потрепери от хладните капчици, докоснали сгрятото ѝ тяло. Или може би — от невинната молба на Дженифър?

— Просто не можем.

— Но защо?

Почувства как в нея се надига чувство на отчаяние и острото усещане за загуба. Това все още е земята на Денвърсови, помисли си с горчивина. Която никога не трябваше да попада в чужди ръце. Въпреки някогашната им близост, в крайна сметка Стивън беше станал не по-малко чужд от всеки друг. Струваше ѝ се, че в действителност никога не го е познавала. Всеки месец тя заделяше пари, за да си откупи и върне земята някой ден. Но пътят до целта беше дълъг. А и не знаеше дали изобщо ще може да убеди Стивън да ѝ я продаде.

— Лельо Лара, защо да не можем да идваме и друг път? — настояваше Дженифър.

— Наистина, защо не? — попита един коварно ласкав мъжки глас.

Като че ли мисълта за Стивън го бе извикала и той се появи. Тя надви желанието да се загърне с хавлията и да прикрие полуголото си тяло от пронизващите му очи.

— Ти? — започна объркана, а сърцето ѝ биеше до пръсване. — Мислех, че те няма.

— Знам, че си го мислила. Иначе не би дошла тук — каза Стивън с горчива нотка в гласа.

Изненадана, тя се почувства в клопка между съзнателно подхранваната ѝ към него неприязън и внезапно събудилото се желание. Беше безсилна да спре разливащия се в тялото ѝ горещ поток. Не можеше да откъсне поглед от мъжа пред нея. Тази животворна синева на очите му, тази опустошителна усмивка... Не, никога не ги беше забравяла! Единствено посивелите косъмчета в тъмните къдрици загатваха за изминалото време от последната им среща. На същото това място. Както приливът откликва на Луната, така и тя усети неударимото му привличане като някога.

— Ще си тръгваме — Лара се обърна с гръб към него, за да прикрие пърхането на развълнуваната си гръд. Започна да прибира току-що извадените за обяда неща.

Стивън взе пълната кошница от треперещите ѝ ръце и я сложи обратно на земята.

— Толкова ли се страхуваш от мен? — прошепна. Очите му бяха приковани в често повдигащите ѝ се гърди.

Не можеше да го погледне. Нямаше сили да срещне очите му.

— Не се страхувам, но тази земя сега е твоя. Влезли сме тук незаконно.

— Лара, не мислиш ли, че отиваш твърде далеч с тази кръвна вражда? — каза с леко нетърпение в гласа. — Довършете си излета. Остави момичетата да се позабавляват. Винаги сте добре дошли тук.

— А ти ще си отидеш ли? — Въпросът беше пряк и груб, но нужен.

Устните му се изкривиха в неясна усмивка.

— Както каза, тази земя сега е моя.

Дързостта на отговора не би трябвало да я изненадва. Дори да се беше надявала да се е променил през изминалите години, ето доказателството, че този човек е непоправим. Беше добре дошла тук, но само ако приеме присъствието му!

— Ти кой си? — изникна внезапно Дженифър, а след нея и Кели. Треперейки, със стичаща се по тях вода, двете стояха до Стивън и го гледаха. Лара бързо скочи да ги увие с хавлиите.

Той се наведе към тях и се представи.

— Аз съм Стивън Дрейк. А вие кои сте?

— Аз съм Дженифър Денвърс, а това е сестра ми Кели. Това е леля ми Лара. Познаваш ли я?

Той хвърли многозначителен кос поглед към Лара.

— Да, познавам я от много отдавна.

— Твърде отдавна... — прошепна Лара.

Стивън се престори, че не чу. Преднамерено съсредоточи внимание върху децата.

— Виждам въдица, но никаква риба. Нищо ли не хванахте?

— Да се лови риба е противно! — заяви Дженифър.

— Противно е! — обади се като ехо Кели.

— Сигурно не го правите както трябва — каза той. — Искате ли да ви покажа как става?

Взе въдицата и, преди Лара да успее да възрази, се отправи нагоре по потока. Момичетата само хвърлиха бегъл поглед за позволение и тръгнаха след него. Тя наблюдаваше внезапно възникналия им интерес към кукичките и червеите с нарастващо раздражение. Не само че умело осуети бягството ѝ, ами сега се стараеше да спечели племенничките ѝ. И личеше, че се справя добре. Трябваше да настоява да си тръгнат. Стивън не би могъл да направи сцена пред децата.

Смехът им стигаше до нея през неподвижния въздух. Изпита внезапна болка от нещо, което можеше да се нарече само ревност. Боже мой! Колко бързо се нагоди той! Колко естествен беше с Дженифър и Кели, като че цял живот е забавлявал малки деца. Това ѝ напомни за времето, когато точно тук си говореха за семейството, което двамата ще имат. Представи си децата на Стивън, сякаш ги виждаше. Момчето — малко копие на хубавия си баща — усмихнато, чаровно, мъжествено грациозно. Момичето — красиво, дръзко и жизнено.

Неочаквано силни възторжени възгласи прекъснаха мислите ѝ.

— Лельо Лара! Ела бързо! Хванах една риба! — Дженифър и Кели възбудено подскачаха, уловени за ръце. Докато откачаше десетсантиметровата рибка от куката, Стивън нежно ги наблюдаваше.

— Ще си я сготвим за вечеря, нали? — помоли се Дженифър.

Лара и Стивън се спогледаха.

— Миличко, та тя е твърде малка — каза той. — Няма да ни стигне и за една хапка. Ако я пуснеш обратно, ще порасне и ще стане голяма риба.

Дженифър замислено погледна своя улов.

— Малка е — съгласи се. — Какво да я правя, лельо Лара?

— Това ти ще решиш, но ми се струва, че господин Дрейк е прав. Тази рибка е бебе. До другото лято ще порасне и можеш да опиташ пак да я хванеш.

Дженифър хвана гърчещата се рибка за опашката и я загледа в окото.

— Добре — рече накрая. Направи няколко крачки във водата и нежно я положи в потока. — Довиждане, рибке!

Кели, с все по-мрачен израз, сложи палец в устата си.

— От всички тези рибешки приказки много огладнях. Искате ли да обядваме? — предложи Лара, за да ги утеши.

— И господин Дрейк ли? — попита Дженифър.

— Мисля, че господин Дрейк си има работа.

— О, нямам нищо неотложно — той посрещна погледа ѝ спокойно и с открито предизвикателство.

— Може да си разделим моя сандвич — предложи Дженифър.

Лара въздъхна и отстъпи пред неизбежното. Разпредели сандвичите и лимонадата, като внимателно избягваше да среща погледа на Стивън. Първата хапка от сандвича заседна в гърлото ѝ и вероятно щеше да остане там. Не можеше да яде.

Внезапно горещи пръсти опариха нейните. Стивън взе сандвича от ръцете ѝ.

— Ако нямаш намерение да го ядеш, ще го изям аз.

— Стивън... — започна тя безстрастно. После се изгуби в очите му...

Колко пъти ѝ беше отмъквал последната хапка от сандвича, последната глътка! Едно време това беше шеговитата игра между двамата и ако не искаше да умре от глад край него, тя трябваше да се научи да яде по-бързо. Стивън се засмя звучно. Изглежда си бе спомнил същото. Стори ѝ се, че нарочно и се подиграва.

— Време е да си тръгваме. Децата трябва да спят следобед — започна припряно да раздига остатъците от обета.

— Те вече почти са заспали. Защо да ги безпокоим? — обади се той.

— Банските им са мокри. Могат да настинат — това беше най-доброто извинение, което ѝ хрумна, за да не си признае, че само тя иска да си тръгва.

— Лара, двадесет и пет градуса е! Не могат да настинат.

— Но те са на сянка.

— Лара! Толкова ли е страшно да поседиш малко с мен? Имаме какво да си кажем.

— Аз нямам какво да ти кажа — упорстваше тя.

Той избухна в смях, който премина като гореща тръпка през тялото ѝ.

— О, съмнявам се! Мисля, че имаш доста неща за казване. Ами всичко това, което не изрече преди единадесет години? А също и онова, дето искаше да ми кажеш в банката, когато купих тази земя? Започни от там и после ще продължим.

— Аз лично се опитвам да не държа такъв език пред децата.

Той отметна глава и се разсмя на превзетия ѝ тон. Без да иска, ѝ се прищя да се разсмее заедно с него, искаше да забрави болката и гнева, сякаш никога не ги е имало.

Той явно почувства объркването ѝ и използва спечеленото предимство.

— Не мислиш ли, че можем пак да бъдем приятели? Поне да опитаме.

Приятели? Каква бледа дума за чувствата, които някога изпитваше към него! „Душеприказчик“ щеше да е по-вярна дума. Дори „любовник“ щеше да бъде по-точно. Наистина, бяха започнали с приятелство. Би ли посмяла, би ли позволила всичко да се повтори? Та нали е сигурна, че го мрази? Всичко се объркваше, само щом го зърнеше.

— Мисля, че би било грешка — отвърна накрая. — Нали някакъв древен философ беше казал, че „дори Бог не може да промени миналото“?

— Аз не искам да го променяме. Само искам ние двамата да се научим да живеем с него.

— Аз живях с него всеки ден през последните единадесет години. Не е нужно ти да ми припомняш миналото — извика гневно тя, без да мисли за последствията от направеното признание.

Той въздъхна. Протегна ръка да я докосне, но тя рязко се отдръпна.

— О, Лара! Нима съм те наранил толкова жестоко? Прости ми! Не съм го искал.

Очите ѝ се замрежиха от внезапно бликнали сълзи. Не искаше той да ги види и се изправи.

— Твърде късно е за извинения, Стивън. А от твоето съчувствие изобщо нямам нужда. Живей си твоя живот и ме остави аз да живея своя.

Той застана до нея. Преди да е разбрала намерението му, прокара пръсти по устните ѝ. Това докосване ѝ подежда като удар, разтърси я отгоре до долу.

— Не мога да го направя, любима. Повече не — гласът му звучеше примирително, но в очите му имаше решителност.

Тя много добре познаваше този поглед, който я накара да изтръпне.

— Трябва! — каза тя с отчаяние. Бе като молба за помилване. Но преди да ѝ отговори, знаеше, че молбата ѝ ще бъде отхвърлена.

— Не! Няма да стане!

Лара не можеше да понася повече.

— Дженифър! Кели! Събуждайте се, момичета! Време е да се прибираме.

Те се бавеха, невъзможно се бавеха! Всеки миг, докато ставаха и се приготвяха, опъваше нервите ѝ. Ръцете ѝ трепереха. С ленив интерес Стивън наблюдаваше нарастващото ѝ безпокойство. Това само усилваше чувството ѝ за хванато в примка животинче с пърхащо от ужас сърце.

Той мълчаливо проследи с поглед как се отдалечава с децата по горската пътека. Тя усещаше погледа му върху себе си. С учудване си мислеше за тъгата, появила се за миг върху суровите черти на лицето му. После се сети за непоклатимата решителност в очите му и я побиха тръпки. Едва сдържаше желанието си да побегне. Инстинктивно усещаше, че той няма лесно да се предаде. Никога не го бе правил. Беше мъж, който си поставяше ясни цели и ги постигаше с дяволска решителност. Днес ѝ бе дал само една кратка отсрочка!

ВТОРА ГЛАВА

Стивън стоеше и гледаше малката бяла къща, окъпана от лунна светлина. Надяваше се да съзре признаци на живот. Тишината наоколо го потискаше. Тъмните прозорци сякаш му се присмиваха.

Преди години той стоеше по същия този начин и се криеше като влюбен хлапак, а беше на двадесет и седем. Чакаше да зърне момичето, което плени въображението му. Лара Денвърс. Плени го от мига, в който я срещна край потока.

Беше горещ летен ден. Четвъртък, доколкото си спомняше. Ежеседмичната среща с финансовия му експерт се беше отложила в последния момент. Реши да се възползва от неочаквано отворилото се свободно време и да огледа местността. Дори възнамеряваше да поплува. Потокът живописно ограждаше участъка, който го интересуваше, и искаше да купи.

Измина няколко километра по прашния път, след това остави колата и тръгна по просеката в гората. Водата неудържимо го примамва. Прохладна и игриво проблясваща. Наоколо нямаше никой. Съблече се и се гмурна сред слънчевите зайчета. Блаженство обгърна нагрятата му плът.

Точно тогава я видя.

Появи се между дърветата стотина метра надолу по потока. Косата, най-дългата, която беше виждал, се спускаше по гърба ѝ като искряща златна вълна.

Лицето ѝ загатваше за скандинавските ѝ деди викинги. Бе висока, със стройни мургави крака и примамливо заоблени бедра. Движеше се с лека, непринудена грация, като не осъзнаваше изкусителната гледка, която представляваше.

Тя се наведе, събу обувките и зарови пръсти в меката трева. Обърна лице към слънцето и протегна ръце, сякаш да го прегърне. Стивън притаи дъх и зачака провидението да му помогне да види какво ще стане по-нататък. Дали блузката и късите панталонки ще последват

обувките? Ще влезе ли като гола богиня във водата? Невинна и чувствена... Стори му се, че е надзърнал в градината на Рая.

Все още облечена, тя нагази до колене в потока, като се смееше като дете. Никога не бе виждал нещо по-прекрасно.

Ако тя не вървеше точно срещу него, той може би щеше да я наблюдава безмълвно и да отнесе този спомен като омаен сън. Но тя се приближаваше и, за да не я изплаши, се обади.

— Хей! — Това не беше неговият самоуверен глас, а хрипков шепот.

Тя стреснато се обърна. Гледаше го с широко отворени очи. Сиво-сини като утринно море, докоснато от избледнелите лъчи на луната. Чак сега видя, че е млада. Още девойка. Излъчваше зрялост и сила, но едва ли бе на повече от двадесет години.

Тя се огледа и забеляза нахвърляните му по брега дрехи. Вместо да се смути, на лицето ѝ се разля закачлива усмивка.

— Не мисля, че бихте искали да излезете на брега, тъй че не можем да се запознаем официално — каза тя.

Той се намръщи с престорена строгост.

— Много добре виждате, че ако тъкмо сега изляза на брега, няма да е никак официално.

Тя звънко се засмя. Гласът ѝ беше кристален.

— Защо ми се карате? Кой се е натопил гол-голеничък в моя поток?

Така се беше започнало. Със закачки, смях и тлееща чувственост... Опитваше се да я отбягва, още повече, когато разбра, че е само на осемнадесет години. Но дори на тази възраст Лара не беше жена, която можеш да не забележиш. Жизненият опит го беше научил да прозира нежните женски хитрини. Но пред пълната липса на коварство от нейна страна беше безпомощен. Обаянието на невинността ѝ го пленяваше. Увличаше го във въртележката на нежния флирт. Така си мислеше до деня, в който откри, че се е оказал във водовъртеж. Тя беше ту тайнствена ѝ неуловима, ту пламенна и дръзка. Никога не знаеше каква ще бъде. Сутрин той се събуждаше с чувство на блажено очакване.

Макар че все някога трябваше да настъпи, краят беше болезнен. По-тежък от всичко, преживяно дотогава...

Сега, когато отново се беше върнал тук, рискуваше да се озове в същата бездна от чувства. Сложи пакета, който беше донесъл, до стъпалата на верандата. И преди оставяше подаръци за нея на това място. Надяваше се да не се разкайва за жеста си. Макар че днес Лара изглеждаше по-кротка, той много добре си спомняше буйния ѝ нрав. Знаеше, че е способна да захвърли подаръка в лицето му.

Туп! Във въздуха се понесоха облачета брашно. Лара тупна тестото върху масата, заглади го и започна отново да го меси. Ръцете ѝ отмаляха от усилието. Вдъхна дълбоко свежия мирис на мая за хляб, примесен с аромата на розите, които бе набрала сутринта.

— Този човек — промърмори тя и нанесе още един ожесточен удар в средата на меката тестена топка. — Как се осмелява? След всичко... За какъв се мисли? Ще взема да отида там и...

— Кой човек, лельо? — попита Дженифър.

Стресната, Лара вдигна неவிждащ поглед към племенничката си. Беше се промъкнала в кухнята и я наблюдаваше с кротките си очи — очите на Томи. Дженифър винаги изникваше край нея по най-неочакван начин.

— Откога си тук, дребосъче?

— Не знам — отговори Дженифър, без това да я отвлече от въпроса, който я занимаваше. — Кой човек, лельо Лара? Къде ще ходиш? Може ли Кели и мен също да дойдем?

— Кели и аз — поправи я Лара по навик. Дженифър явно усети твърдата нотка, несъзнателно прозвучала в гласа ѝ, и я погледна умно.

— Сърдиш ли се на някого?

— Не съвсем — въздъхна Лара, като нямаше как да обясни, че винаги се е сърдила на един определен човек. Стивън Дрейк не трябваше да си прави труда и да я вбесява с последния си номер. Дразнеше я самото му съществуване.

Държането му вчера я вбеси. Но днес той наля масло в огъня с тази кошница ягоди, оставена на верандата. Налетя върху нея на разсъмване, когато отиваше в обора да издои двете крави. В кошницата имаше и бележка, но Лара веднага се досети от кого са ягодите. Още в самото начало на тяхното познанство Стивън имаше навика да ѝ прави малки, романтични подаръци. Те имаха желанието ефект върху

впечатлителното осемнадесетгодишно момиче. Но сега тя беше извън обсега на тези досадни опити за очароване.

През лятото винаги получаваше ягоди, любимите си алени домати или пък букетче горски цветя. През есента беше тиква с изрязана крива уста и смеещи се очи. През зимата имаше благоуханни борови клонки за Коледа, даже един мек вълнен шал, бледосин — той знаеше, че това е любимият ѝ цвят... Напролет Стивън си отиде. С него си отидоха и радостта, и надеждата, и любовта. Днешните сладки плодове бяха горчив спомен. За нещо, което не доведе доникъде.

— Може ли да ти помагам? — попита Дженифър и прекъсна тревожните ѝ мисли.

Компанията на детето щеше да я поразее и тя се съгласи.

— Разбира се. Качи се на този стол.

Откъсна парче от тестото и ѝ показа какво да прави. След малко и двете месеха, разпилявайки брашнени облачета наоколо. *Целият следобед ще ми отиде да почистя пода*, мислеше Лара. Но това нямаше значение. Никъде не се чувстваше толкова добре, както в кухнята. Готвенето я успокояваше. Може даже да направи плодов кекс като свърши с хляба. Нямаше смисъл да остави тези проклети ягоди да се скапят!

— Нещо ухае чудесно — донесе се дълбок провлечен глас от външната страна на остъклената врата.

Дъхът на Лара спря. Беше чувала ехото на този глас милиони пъти насън. Ала сега беше наяве. Но защо? Защо трябва да идва тук? Вчера я завари на негова земя. Вярно, срещата бе случайна. А сега Стивън нарушаваше неприкосновеността на нейния дом. Пръстите ѝ се впиха в мекото тесто.

— Какво търсиш тук, Стивън? — направи усилие гласът ѝ да прозвучи неприветливо и студено, макар някакъв пъклен пламък да нажежаваше кръвта ѝ. Чу как вратата се отвори и затвори зад гърба ѝ. Все още не се обръщаше. Не можеше изобщо да помръдне.

— Здравей! Ние правим хляб — осведоми го Дженифър, явно зарадвана от появяването му. — Леля Лара прави най-хубавия хляб на света.

— Обзалагам се, че е така.

— Искаш ли да помагаш? — попита детето.

— По-добре само да погледам.

Най-после Лара вдигна поглед, като се бореше със страха да срещне очите му. Те винаги я смуцаваха. Бяха ясни и сини. Сякаш надничаха в душата ѝ. Никакви тайни не оставаха скрити за тях. И сега той щеше да почувства объркването ѝ. Искаше той да се махне. Но не трябваше Дженифър да е свидетел на избухването, което щеше да последва, ако му каже да напусне.

— Струва ми се, че Кели прави някаква беля отатък — обърна се тя към Дженифър. — Защо не отидеш да провериш?

— На мен не ми се струва.

— Дженифър!

— Добре де! — долната ѝ устничка се нацупи. После дари Стивън с най-лъчезарната си усмивка. — Ще бъдеш ли още тук като се върна?

— Надявам се — гласът му беше прегракнал и Лара го забеляза.

— Ще бързам да се върна — обеща Дженифър. — Ние много рядко имаме гости.

— Мило момиченце — обади се той, когато останаха сами. — Вярно ли е това, което каза?

— Какво е казала?

— Че рядко имате гости.

— Не виждам какво ти влиза в работата.

Стивън повдигна рамене, взе една ягода от кошницата и я налапа. Лара трябваше да направи усилие, за да не гледа как облизва червения сок от устните си. Искаше да му каже да си върви. Но сега, когато вече имаше възможност да го направи, думите не излизаха от устата ѝ.

— Ти вчера не ми каза. На Томи ли е дъщеря?

— Да, по-голямата. Двете с Кели ще прекарат лятото тук.

Той мълчеше и тя почувства належаща нужда да запълни тишината.

— Работите на Томи вървят добре. Наскоро се хвана в една голяма фирма в Канзас Сити. Той и Мегън сега са там, търсят къща. Момичетата ще отидат при тях наесен. Страшно ще ми липсват. Бих искала да останат тук. Те обичат фермата, а и нещата не са същите от времето, когато аз бях малка. Направихме много подобрения и ми остава достатъчно време да бъда с децата. Те са на възраст, когато всичко им е интересно. Денят не ми стига да им показвам всичко.

Тя усети, че казва прекалено много и замълча. Стивън се облегна на масата, скръсти обутите си в джинси крака и я погледна. Тя яростно месеше тестото.

— Още не си ми казал какво искаш — каза тя най-после.

— Нищо особено. Просто съседско посещение.

Тя вдигна поглед. Долови в очите му познат блясък.

— Съседите обикновено не чакат да минат години, за да се отбият.

— Щях ли да бъда добре дошъл по-рано?

— Във всеки случай сега не си добре дошъл.

— Аз се надявах...

— На какво? Че ягодите ще ме омилостивят?

— Вярно, по-безмилостна си от преди — засмя се Стивън. — Още вчера го разбрах. Няма да мине само с ягодите, но си го представях като начало. През цялото време чаках да ми покажеш, че си склонна да забравим миналото. Но когато се засечем в града, ти даже не ме поглеждаш.

Тестото тупна тежко върху масата.

— Наистина ли очакваше да те посрещна с отворени обятия? — Гневните думи изскочиха, преди да ги спре. Още едно признание за болката ѝ, която не искаше да показва пред него. Къде отиде гордостта на Денвърсовия род?

— Не, не с отворени обятия — гласът му стана тих и закачливите нотки изчезнаха. — Просто с отворена душа. Какво е станало с теб, Лара? Когато се запознахме, от теб бликаше такава жизненост! Ти беше преизпълнена от радост и веселие. Никога няма да забравя деня, когато те видях за първи път при потока.

— Оттогава доста пораснах.

— Порастването не означава край на смеха. Наблюдавам те. Като че ли някой е прекършил духа ти. Аз ли бях?

Този извод я накара да кипне.

— Не бих искала да ти разваля егоистичната представа, че си ми погубил живота, но аз съм напълно щастлива! Имам всичко — семейство, приятели, работа.

— Не това съм чувал. Казват, че единственото нещо в живота ти е фермата.

— Клюките не са най-надеждният източник на информация.

— Само те са ми останали, откакто ти ясно ми показа, че не съм желан наоколо.

— Учудвам се, че това те притеснява.

— Интересувах се как я караш.

— Защо? За да купиш и останалата част от стопанството в мига, в който фалира? Не искам да те разочаровам, но ние имаме и спестявания.

— Знам и това.

Лара го погледна втренчено. Не беше за вярване, че така явно си е пъхал носа в нейния живот!

— Предполагам, от господин Хогън?

— Той много се гордее от твоите успехи.

— Доволен е, че си изплащам полиците — отвърна тя сурово. — Е, сега, като се убеди, че нещата вървят чудесно, можеш да си тръгваш. — Постара се гласът ѝ да звучи естествено.

Стивън не обърна внимание на думите ѝ.

— Не си се омъжила.

Ръцете на Лара замръзнаха във въздуха.

— Е, и? Женитбата не гарантира щастие. От всичко, което си ми разказвал за себе си, ти май добре би трябвало да го знаеш.

Той трепна.

— Права си. Аз бях хлапак и бракът ми не беше от щастливите. Но това не значи, че ако срещна подходяща жена, не бих могъл да опитам пак. А ти?

— Предполагам, че ако срещна подходящ мъж, ще се омъжа.

— Но такъв през цялото време не се е появил? Може би изискванията ти са недостижимо високи.

Тя се намръщи. Твърде често чуваше същото и от Томи. Дори деликатната Мегън я упрекуваше, че се е затворила сама в тази отдалечена ферма. Само Грег, най-младият от тримата, я беше оставил на мира. Бе твърде погълнат от своите картини, за да забелязва останалите членове на семейството. Избрал за себе си самотно съществуване, той не виждаше нищо чудно в нейния начин на живот.

Саркастичната забележка я ядоса.

— Очевидно твоята митична идеална жена също не се появила. Или греша? — кльвна го злобно, като опита да обърне нещата така, че

да се отбранява той. — След като си тръгна оттук преди единадесет години, имаше ли други жени?

— Имаше — призна кратко.

— И не си се оженил?

— Не. Мисля, че се бях повредил.

— О-о? — Тя сама се изненада на тона си. Прозвуча с някакво официално съчувствие.

Той откъсна парченце от тестото и го замачка нервно. Мълчаха и напрежението растеше. Въздухът беше неподвижен, изпълнен с усещане за буря и още нещо... Най-после той остави тестото и отпусна ръце край тялото си.

— Липсваше ми, Лара.

Очите ѝ се разшириха от изумление. Пак тази горчива нотка в гласа му! Наистина звучеше искрено.

— Какво каза?

— Липсваше ми — повтори той почти войнствено. — Не е ли за вярване?

— Като се има предвид, че ти беше този, който ме изостави, без да каже нито една думичка за сбогом, наистина е изненадващо.

— Всички правим грешки.

— И аз бях една от твоите?

— Не ти, Лара. Това, че те напуснах. Това беше грешката. Тогава бях сигурен, че постъпвам правилно, но сега не знам.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш — тя напрегнато преглътна.

— Не. Веднъж вече избягах. Няма да го направя пак. Във всеки случай, не преди да се обясним и да опитаме да поставим нещата на мястото им.

— Как не разбираш? Аз не желая твоите ягоди и твоите обяснения! Не искам да си бърбря с теб за старото време! И изобщо не искам да те виждам тук!

Той пристъпи към нея.

— Мисля, че искаш. И мисля, че точно заради това лицето ти гори и сърцето ти бясно прегпуска.

— Ако лицето ми гори, то е защото съм ядосана. А сърцето ми не прегпуска бясно!

Той протегна ръка и тя инстинктивно се отдръпна. Последва я. Една крачка беше достатъчна. Нежно обхвана врата ѝ, напипа издайническия пулс и задържа за миг ръката си там.

— Лъжеш, Лора.

Разгневена, но някак безсилна, тя усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Защо го правиш?

— Защото чаках достатъчно дълго.

— Какво си чакал достатъчно дълго?

— Теб. Да дойдеш на себе си. Достатъчно дълго, за да разбера дали съм бил прав.

— За какво?

— Върнах се тук преди три години. Надявах се да греша, като мисля, че ти си причината никоя друга жена да не ме привлича. Носех твоя образ в себе си и той не избледняваше. Беше там, когато заспивах. Беше там, когато стоях буден. Още по-лошо, беше там, когато държах в прегръдките си друга жена...

Той вдигна поглед и тя съзря болката. Това, че Стивън също носи в душата си белези от миналото, я зашемети. Опита да устои, да не се поддава. Защото сега той изглеждаше по-уязвим, по-достъпен от онзи безсърдечен мъж, който можа да изостави момичето, което бе обещал да обича. Усмивката му беше бледо подобие на бляскавото доволство, което изразяваше преди години.

— После те видях — продължи той със същото вълнение, обзело и нея. — Боже, колко се беше променила! Имаше сенки под очите. Бе прибрала и така жестоко стегнала невероятната си златна коса, че единственото, което ми се искаше, бе да я отвържа и да прекарам пръсти през нея, докато се превърне в дивата плетеница, която помнех. Отслабнала, без примамливата женствена закръгленост. Но аз те исках! Исках те такава. Страдала заради мен жестоко, както страда и тялото ми сега.

— Недей! — помоли го. — Не казвай нищо. Ти си отиде, Стивън. Предаде ме. Предаде всички ни. Не можеш да поправиш стореното. Твърде късно е. Не искам да се връщаш при мен.

Думите ѝ сякаш бяха предизвикателство. Бавна, лека усмивка се появи в ъглите на устните му.

— Ще те накарам отново да ме искаш, Лара. Ти знаеш, че мога да го направя, нали?

Каза го убедено, дори самоуверено. Веднъж вече тя му се беше хващала на въдицата. Но това нямаше да се повтори! Тя си беше създавала спокоен, удобен живот. Сигурен. По-сигурен от всякога. С всеки изминат ден нещата в стопанството вървяха все по-добре. Нямаше да позволи Стивън Дрейк да се втурне отново в живота ѝ и да отнеме спокойствието, спечелено с неимоверни усилия!

О, но той вече го направи! — помисли тя. Ако той си тръгнеше завинаги, щеше да отнесе със себе си това нейно трудно постигнато душевно равновесие.

— Ти още си тук! — радостно се провикна Дженифър, връщайки се в кухнята, и мъкнейки Кели след себе си. Очите на двегодишното мъниче бяха още сънени, а в едната ръчичка стискаше любимото си одеяло. Краят му се влачеше по пода.

— Кели е още бебе. Трябва да спи повече — опита се Лара да бъде строга.

Стивън се наведе и вдигна Кели. Тя веднага го прегърна.

— Не ми изглежда да е бебе — каза той.

Гласът му беше толкова нежен и ласкав, че се загнезди в сърцето на Лара. Сякаш нещо му подсказваше, че своеволната, независима Кели е това, което беше навремето Лара.

— Мисля, че тя е почти толкова хубава, колкото си ти — каза той на Дженифър.

— Ти мислиш, че аз съм хубава? — възбудено попита Дженифър и се завъртя в кръг.

— Определено. Обзалагам се, че когато пораснеш, ще бъдеш красива като леля си.

Погледна Лара в очите. Тя бързо отклони поглед, неспособна да се справи с посланието, което видя там.

— Вижте какво ще ви предложи, момичета — каза той с нарочно небрежен тон, който веднага събуди подозренията ѝ. — Защо не дойдете утре на потока пак да поплуваме? Освен това, от сигурно място знам, че една голяма риба ще ни чака там да я хванем.

Очите на Дженифър светнаха. Дори Кели, която обикновено бавно се разсънваше, изглеждаше запалена от идеята за ново приключение.

— О, лельо Лара! Може ли? — замоли се Дженифър. — Плуването е най-приятното нещо! И искам да хвана онази голяма риба, преди да сме си заминали.

Безсилна пред бурното им желание, Лара се опита да избегне прекия отговор.

— Добре, ще видим.

— Към обяд става ли? — настояваше Стивън. — Този път моята икономка ще приготви нещата за излета.

Още един излет с неизбежните спомени беше последното нещо, което Лара възнамеряваше да предприеме заедно със Стивън. Върхът на безчувствеността от негова страна бе да го предлага! И после, той е съвсем наясно с неудобното положение, в което я поставя. Напълно съзнателно ѝ пресичаше пътя за отстъпление. Този човек я вбесяваше!

— Не, няма да стане. Това ще създаде твърде много грижи, а ние, между другото, имаме и работа — каза най-после.

— Каква работа? — попитаха той и Дженифър едновременно.

Тя стисна зъби, за да не закрещи.

— В едно стопанство винаги има работа.

— Но нали каза одеде, че вече имаш достатъчно помощници? — напомни ѝ той. — Със сигурност можеш да намериш време за един излет.

— Утре не — изрече тя твърдо на глас. *Никога*, добави наум.

Стивън кимна, разбрал, че решението ѝ е окончателно.

— Добре, деца, ще го направим някой друг път. Ние с леля ви Лара ще го обмислим.

— Обещава ли? — запита скептично Дженифър. Изписаното на лицето ѝ разочарование направо срази Лара.

— Кълна се! — каза той, сваляйки Кели от коленете си и тръгна към вратата.

— Няма тръгваш — изведнъж запротестира Кели, пусна любимото си одеяло и го хвана за ръката.

— Ще се върна, миличко. Бъдете сигурни.

Обещанието беше адресирано към децата, но той гледаше Лара. И да отрича, и да не отрича, лицето ѝ пламтеше, а пръстите ѝ трепереха. Този път обаче тя не отмести поглед от неговия. Години наред се чувстваше по този начин. Виеше ѝ се свят от вълнение,

преизпълваше я ламтящата болка на желанието. Години наред, призна си тя неохотно и се намрази.

— Не трябваше да се връща — прошепна Лара изнурено, когато той си отиде. — Не трябваше...

Но той се беше върнал!

ТРЕТА ГЛАВА

Лоугън Феърчайлд стъпи с един крак на стълбата и свали широкополата си шапка, цялата в мазни и потни нетна. Носеше я непрекъснато, откакто Лара му я беше дала. Извади голяма червена носна кърпа и избърса обрulenото си от слънцето и вятъра лице.

Всичко у Лоугън — от облеклото му в стил „дивия запад“ до преднамерено провлечения говор, разкривената походка и ръбестата фигура, даваше да се разбере, че той е човек, израснал в тексаско ранчо. Но Лара със сигурност знаеше, че Лоугън е роден на около шестдесет километра от Охайо преди шестдесет години. През целия си живот беше виждал каубой отблизо само във филмите с Джон Уейн. Това обаче не му пречеше да се облича според представите си. Той беше най-кадърният управител, на когото беше попадала. Стабилен, знаещ и нямащ нищо против да получава нареждания от жена, стига тя да се вслушва в съветите му.

— Това жито изглежда бая добро, госпожице Денвърс — обходи той с поглед ширналите се поля. — Четвърти юли е, пък вече е буйно като вино руйно, както се пее в песента. Нъл ви казвах, че тоз хибрид ще ни свърши хубава работа. Ако времето се задържи, ще имате добра година, значи.

— Надявам се, Лоугън. Дадох всички пари от продажбата на земята за тази нова техника. С наемането на допълнителна работна ръка миналата година едва свързвахме двата края. Не искам пак да закъсаме и да сме на червено. Томи и Грег отново ще започнат с настояванията си да продам фермата. Откакто Томи вече не е тук, те мислят, че ми е трудно да се справям.

— Не и аз кат съм наблизо, нъл тъй? Няма да се тревожите. Ще се оправим, госпожице Денвърс. Ако е рекъл Господ.

Откъсна един житен клас и го разтърка между пръстите си. Натисна с нокът едно от зрелите жълти зърна и изглежда го одобри. Кимна доволен.

— Ще трябва да го жънем това поле към края на седмицата.

— Имаш ли достатъчно хора?

— Ще се оправим.

— Ако не, наеми няколко за жътвата. Не искам житото да се опропасти, защото не сме го ожънали навреме.

— Няма такова нещо — докачи се той. — Знам си работата.

Тя му се усмихна.

— По-добре и от мен, нали, Лоугън?

— Ами, доста ви бива, като за жена — призна той неохотно.

— Боже мой, да вярвам ли на ушите си? — наведе тя смирено глава. — И го чувам от теб, който си такъв заклет женомразец!

Той подсвирна на обвинението.

— От край до край, госпожице Денвърс. Сега пък аз да ви подхвана. Парадът в града скоро започва. Не щете тези малчугани да го изтърват, нъл тъй?

— Те вече си направиха парад. Цяла сутрин разнасят знаменца из къщата. Излязох, когато Дженифър започна да удря по тигана. Втриса ме само като си спомня за данданията.

Лоугън пъкна ръка в задния си джоб и извади саморъчно издялкана свирка.

— Дайте й това. Може да ви понася по-добре на нервите.

— Благодаря, Лоугън. Сигурно много ще я хареса. Аз също.

Лара бавно се запъти към къщи, като мислеше за тазгодишната реколта. Надяваше се Лоугън да е прав за новия сорт. Тази година можеше да се окаже преломна. При добра реколта щеше да увеличи сумата, отделила за откупуване на земята от Стивън. Ако годината бе лоша, щеше да я съсипе. Особено натискът, който щяха да й окажат Томи и Грег. Не разбираше защо са си наумили, че трябва да продаде стопанството. Ами ако направят нещо, без да я питат?

Реши да се откъсне от тези мисли, преди съвсем да се е разстроила. Беше празник и в града ги очакваше тържество. Чу момичетата, още преди да стигне до къщата. Зави зад ъгъла и ги видя нетърпеливо да я чакат на верандата.

— Ние свирим, лельо Лара — обясни Кели, като хлопате с два капака от тенджери.

Дженифър акомпанираше на импровизираните чинели с мощни барабанни удари върху дъното на един от най-хубавите й тигани. На изпълнението не липсваше енергичност и оглушителност, което не

можеше да се каже за ритъма и мелодичността. Ушите ѝ писнаха, но успя да запази усмивката си.

— Музиката е много силна, деца — коментар, който те щяха да приемат, разбира се, като похвала. — Когато привършите песента, можем да тръгваме за парада.

Тиганът и похлупаците издрънчаха върху верандата. Тя поклати глава.

— Не, трябва да си отидат на мястото.

След дълга суматоха вътре, момиченцата отново се появиха с малки американски знаменца в ръцете.

Облечени в блузки на червено-бели райета и къси сини панталонки, представляваха патриотична двойка. Лара извади от джоба си фотоапарат.

— Хайде да ви снимам, за да изпратим снимката на мама и татко. Сигурно ви е домъчняло за тях, особено днес.

Момичетата позираха неохотно. Явно предстоящият парад ги вълнуваше много повече. Щом апарата щракна, те се втурнаха към колата. Когато отиде при тях, Дженифър си беше сложила предпазния колан, а Кели пълзешком се добираше към мястото си.

Един час по-късно пристигнаха в града и улиците вече гъмжаха от народ. Паркираха колата няколко пресечки от главната улица и тръгнаха да си търсят място сред множеството, заело тротоарите.

— Не мога да виждам — роптаеше Кели и се мъчеше да се провере между краката на хората.

— И аз не мога, лельо Лара!

— Ще повървим още малко да си намерим по-добро място.

— Но парадът вече започна. Нищо не чувам — оплакваше се Дженифър с напирасци сълзи. — Всичко ще изпуснем.

Неочаквано на пътя им се изпречи Стивън. Видя сълзите на Дженифър и бързо клекна пред нея.

— И защо така? За какво е всичко това?

Сините ѝ очи го гледаха умолително.

— Кели и аз нищо не виждаме. Всички са много високи.

— Няма страшно. Ей сега ще оправим нещата, нали? — и вдигна поглед към Лара.

Беше заловена. Отново.

— Здравей, Лара — гласът му беше глух.

— Здравсти.

— Имаш ли нещо против да помогна на моите приятелчета?

Тя сви рамене. Нямаше причина да възразява. Иначе децата щяха да я побъркат.

Стивън качи Кели на раменете си и хвана Дженифър за ръка. Доближи стоящите отпред хора.

— Извинете, ще пуснете ли това дребосъче пред вас, за да може да вижда?

Хората инстинктивно реагираха на усмивката му, отстъпиха встрани и направиха място на Дженифър. Тя се обърна към него.

— Ела и ти.

— Не, няма да е честно. Леля ти Лара и аз сме достатъчно високи и ще стоим тук. Ще бъдем точно зад вас.

Дженифър се съгласи и, без да задава повече въпроси, се обърна да наблюдава парада. Кели се беше ококорила към вече появилия се с маршова стъпка оркестър. Ентусиазирано развяваше байрачето и за малко да бръкне в окото на Стивън. Лара се протегна да ѝ го вземе, но той ѝ хвана ръката.

— Всичко е наред. Няма ми нищо.

Не я пусна и използва случая да задържи ръката ѝ в своята с нежността на влюбен, търсец мимолетна близост. Разумът на Лара протестираше срещу докосването, но тялото ѝ го прие с готовност. Топлата му плът, нежните му пръсти властваха над усещанията ѝ. Това беше докосване на мъж, знаещ всички тънкости на прелъстяването. Кръвта ѝ завря и пулсът учестено заби, когато той я пусна. Това я накара да се почувства ограбена. И я ядоса.

Премина и последната колона от парада. Хората започнаха да се разотиват и тълпата се поразреди. Повечето от тях се упътваха към площада, където празникът щеше да продължи с игри, танци и фойерверки. Стивън повика Дженифър. Леко прихвана Лара през кръста и я обърна с лице към площада.

— Хайде, ще отидем да ви купя печено пиле и царевица.

— Не е нужно — възрази тя.

— Разбира се, че не е нужно. Просто така искам. Няма да ме оставите да прекарам празника сам, нали? — пусна той най-

обаятелната си усмивка.

— При наличието на толкова свободни жени в окръга, няма опасност да останеш сам и пет минути, както ти е известно.

— Да, но предпочитам аз да си я избира. Хайде, Лара. Става дума само за скара. Племенничките ти са с нас. Целият град е наизлязъл. Каква опасност може да има?

Сърцето ѝ прескочи един удар. Не се удържа да каже:

— Доколкото си спомням, целият град не беше достатъчен преди единадесет години да ни предпази от неприятностите, които си навлякохме.

Очите ѝ се навлажниха. Двамата дълго се гледаха. Толкова изгубено време! Единадесет самотни години...

— Не бях сигурен, че помниш онази нощ.

— Как бих могла да я забравя? — изгуби се тя сред спомените.
— Тази нощ промени живота ми.

— Също и моя — каза той много, много нежно и тя за миг му повярва. — Остани, Лара.

Внезапно я обхвана силно желание.

— Стивън, не мога.

— Не можеш или не искаш? Преди аз да се появя, нямаше ли намерение да заведеш момичетата на скара?

— Да — призна с въздишка.

— Тогава не можеш току-така да ги разочароваш, нали?

— Моля те, лельо Лара — мрънкаше Дженифър. Даже ясният син поглед на Кели беше пълен с надежда.

Очите на Лара светнаха гневно. Примката около нея пак се стягаше!

— По дяволите, Стивън!

Той посочи някого и вдигна ръка за поздрав.

— Хей, Нели! Здравей, любов моя! — провикна се към белокосата жена отсреща. Тя работеше у Бимонтови на старомодния им апарат за газирана вода.

Лара забеляза как жената се изчерви. Стивън я поздравяваше по този начин от деня, в който преди единадесет години бяха влезли с Лара в кафенето да изпият по един млечен шейк. Явно и жени над петдесетте не бяха застраховани от чара на Стивън. Нели го изчака да

се приближи, без да показва каквато и да е било изненада, че го вижда с Лара и племенничките ѝ.

— Би ли ми направила една огромна услуга? — попита я той. — Ще ми спасиш живота.

— Стивън Дрейк, за теб съм готова да вляза и в ада — отвърна му тя, като се спогледа заговорнически с Лара. — Добре, че не съм с няколко години по-млада. Бих приела сладките ти приказки насериозно и двамата с теб щяхме да си имаме ядове с твоята млада госпожица. Казвай какво искаш.

— Би ли завела Дженифър и Кели на площада при скарата, за да останем за няколко минути сами с Лара?

— Стивън! — възропта Лара.

— Дадено, нямам нищо против — съгласи се Нели приветливо. — Отиваме ли да търсим най-големите печени пилета?

— И сладолед ли? — запита Кели с надежда.

— Бас ловя, че ще намерим и сладолед.

— Благодаря, Нели. Ти си ангел. След малко ще сме при теб — обеща Стивън.

— Приятно прекарване. Както ги няма внуците ми, за мен ще е истинско удоволствие да съм с тези прекрасни госпожици, още повече днес.

Щом децата и Нели се поотдалечиха, Лара се нахвърли върху Стивън.

— Какво си позволяваш? Цяла седмица ми се месиш в живота! И използваш децата, за да се домогнеш до мен! Не знам какво целиш, по дяволите, но ми се иска да го чуя и след това да ти видя гърба!

Колкото повече тя се ядосваше, толкова по-широка ставаше усмивката му.

— Какво те прихваща? Защо ми се смееш? — попита го войнствено.

— Не ти се смее — отвърна ѝ, като едва се сдържаше да не прихне. — Просто отдавна не съм те виждал толкова разярена.

— Е, Стивън Дрейк, щом си толкова перверзен, че да ти се струвам страхотна, когато съм ядосана, смятай, че по-бясна не съм била никога!

Тя закрачи нагоре-надолу, привличайки развеселени погледи. Русата ѝ коса, вързана на опашка, се мятеше наляво дясно. По едно

време Лара спря пред него и сложи ръце на кръста си. Впери поглед право в очите му.

— Ти си непоносим, арогантен грубиян и явно подигравателният ти смях е всичко, което мога да получа от теб!

— Така е по-добре — похвали я той. — Ела си го вземи.

За малко щеше да се нахвърли върху него.

— Върви по дяволите! Това да не ти е някакво забавление!

— По-скоро е терапия, бих казал.

— Домъкна се обратно тук, втълпи си смехотворната идея, че искаш да се върна при теб... — веселото пламъче в очите му внезапно помръкна и думите ѝ се задавиха. — Какво искаш да кажеш с тази терапия?

— Споменах ти онзи ден. Трябва да кажеш всичко, премълчавано единадесет години. Време е да излееш чувствата си, за да знам как да се справя с тях.

Тази нежна проникновеност ѝ дойде много. Започна пак да крачи насам-натам.

— Я, какъв философ си станал! Не желая да различавам случилото се преди единадесет години. Ще разискваме това, което става сега. И начина, по който се опитваш да ми въздействаш. Няма да я бъде обаче! Ясно ли ти е? Няма да позволя да се подмилкваш на племенничките ми, за да се добереш до мен! Те са деца. Когато спреш да бъдеш сладък и внимателен, няма да разберат какво става.

— Както и ти не разбра... — Гласът му беше съвсем тих.

Тя се закова на едно място и бавно се обърна. Лицето му беше непроницаемо, но забележката — кристално ясна.

— Е, добре — рече накрая. — Прав си. Аз не разбрах. И все още не разбирам. Но на теб май не ти е ясно, че това повече не ме интересува. Интересува ме единствено начинът, по който използваш децата!

— Защо казваш, че се преструвам пред тях, за да се домогна до теб? Аз наистина обичам деца. Те винаги говорят каквото мислят, за разлика от някои възрастни... — Изглежда я продължително, преди да продължи: — Освен това, Мегън ме помоли да ги наглеждам.

Ако я беше ударил, щеше да е по-малко потресена.

— Мегън?

— Отбих се у тях, преди да напуснат града. Тя предложи да ви навестявам от време на време. Не ѝ харесваше, че трите сте сами. И понеже съм най-близкият ви съсед, ме попита дали имам нещо против да наминавам. Отговорих ѝ естествено, че нямам нищо против. Не искаше обаче да ти го казвам.

Какво, за Бога, си бе наумила Мегън, не можеше да ѝ се начуди Лара. После мислено изстена. Ами да, ясно. Каквато си е романтична, Мегън е крояла и се е надявала да се случи именно нещо такова. Лара не ѝ беше разказала всичко, обясняващо омразата ѝ към Стивън. Очевидно е прозряла нещо във враждебното отношение към съседа и се е досетила, че тук се крие някаква друга страст.

— Почти не оставаме сами във фермата — сопна се тя. — Лоугън идва всеки ден с работниците и наоколо е пълно с хора. Така че, ако единствено това те е докарало насам, можеш да се смяташ освободен от задължението. — Забележката прозвуча по-троснато, отколкото възнамеряваше.

Стивън се усмихна.

— Това не е единственото и ти прекрасно го знаеш. Лара, нека да отидем в парка, да седнем под някое дърво и да си поприказваме. Чувствам се смешно да стоя и да водя този разговор по средата на тротоара. Тук е горещо като в пещ, а и ти изглеждаш готова да офейкаш при първа възможност.

— Точно така. Мисля, че достатъчно си казахме за днес!

— Разумните доводи явно са грешна терапия спрямо теб.

Грабна я за ръка и тръгна бързо по улицата. Лара трябваше да подтичва след него.

— Няма да вървя с теб — мърмореше тя, макар да виждаше колко е смешен протестът ѝ, след като очевидно вървеше с него.

В парка той се отправи към огромен стогодишен дъб. Листата му хвърляха чудесна сянка, а масивният му ствол беше идеална облегалка.

— Сядай!

— Не съм ти, по дяволите, някаква играчка, че да се разпореждаш с мен! — разбунтува се тя.

Той повдигна рамене.

— Както искаш. Аз сядам.

Отпусна се на земята, опря гръб на дървото и изпъна крака. Все още я държеше за ръка и Лара стоеше неудобно приведена над него.

Озъби му се, после седна толкова далече от него, колкото ѝ позволи здраво стиснатата ръка.

— Говори — предложи той.

Тя упорито сви устни.

— Ти беше този, който искаше да приказва.

— Добре. Ще говоря вместо теб. Ако сбъркам някъде, ще ме поправиш. Ти все още си разстроена от случилото се преди единадесет години. Убедена си, че те изоставих.

— Изостави ме!

— Не съм — той стисна ръката ѝ, като видя, че иска да продължи да му възразява. — Разбирам защо мислиш така, но аз смятах, че постъпвам по най-правилния начин.

— О, за Бога, Стивън! — възкликна тя нетърпеливо. — Непрекъснато повтаряш едно и също. Как ще е най-правилно да ме напуснеш без нито една думичка? Аз те обичах! Правехме планове за общото ни бъдеще. Или само аз си ги правех?

Той пое дълбоко дъх и прокара палец по китката ѝ. Когато най-накрая отговори, гласът му беше толкова тих, че трябваше да се наведе, за да го чуе.

— Не, Лара. Не ги правеше само ти. Повече от всичко друго на света исках да бъдем заедно.

В очите ѝ бликнаха сълзи.

— Тогава защо не остана?

Той въздъхна тежко. Докато тя чакаше да ѝ отговори, лицето му ставаше все по-замислено.

— Имаше твърде много причини. Започвам с тази, че не ми провървя.

— Мислех, че ти провървя.

— Знаеш ли колко мразех баща си? Само това ме накара да се върна. Исках да докажа, че не съм като него — той горчиво се разсмя. — Вместо това, се усетих да върша същото, каквото и той винаги бе правил. Поставих кариерата си над всичко друго. Когато се запознах с теб, тъкмо започвах пътуванията си. Трябваше да обиколя много места.

— Аз знаех. Но нямаше значение.

— За мен обаче имаше. Ти беше само на осемнадесет. Твърде млада, за да вземаш решения, обвързващи те за цял живот. Аз съм почти десет години по-възрастен от теб. И въпреки това, не бях

достатъчно зрял да действам правилно. Зад гърба си вече имах един провален брак. Той се разпадна, защото се оказах неспособен да поема отговорността на една постоянна връзка. Не исках да ти причиня същото. Освен това, преди моето появяване ти мечтаеше да следваш медицина. Толкова много те исках, че бях забравил за това. Твоите родители ми го напомниха.

Тя гръсна глава.

— Не вярвам да са се намесили. Те знаеха колко много те обичам. Едва ли са те помолили да си отидеш.

— Не, разбира се, че не. Те само ме предупредиха сериозно да помисля какво върша. Опасявах се да не се поддадеш. Страхувах се, че никога няма да улегна напълно. И как някой ден ще осъзнаеш, че съм ти отнел най-важното. Единственото, което е имало значение за теб. И страшно ще ме ненавиждаш за това — вдигна поглед и го спря на лицето ѝ. — Помниш ли последната ни нощ край потока?

— Сякаш беше вчера — призна тя задавено. — Ти ме прегърна, ние се любихме и ти плачеше! — като че ли се учуди на последните си думи. Беше го забравила. Беше забравила колко я потресоха сълзите в очите на мъжа, когото смяташе за най-силния. — Тогава ти знаеше какво искаш от мен, нали?

— Знаех. И ме боли — в очите му се появиха сълзи. — Помниш ли за какво си говорехме?

Погледна го смутено. Помнеше единствено обятията му и дивата възбуда, обхванала тялото ѝ от милувките му.

— Ти много се притесняваше за следването си — подсказа ѝ и тя започна да си припомня. — Предстояха ти изпити. Беше съвсем сигурна, че ще успееш да завършиш висше образование за по-малко от четири години. Ако беше продължила да вземаш така изпитите, несъмнено щяха да те приемат в медицинския институт.

Свила вежди, Лара го гледаше озадачено.

— Ти, изглежда, си се вълнувал за мен?

— Да. И знаех също, че ще бъде грешка да продължим връзката си. Възнамерявах онази нощ да ти предложа да тръгнеш с мен. Но като видях колко силно желаеш да осъществиш мечтата си, не можах да го направя. Не исках да проваляя хубавото ти бъдеще. Трябваше да опиташ късмета си.

Лара преглътна задавено.

— И затова ли не каза нищо? Защо поне не ми даде възможност за избор?

Слаба усмивка се появи на устните му.

— Познавах те много добре, любов моя. Знаех какъв избор ще направиш. Ти беше импулсивна и влюбена. Щеше да тръгнеш с мен.

— Щях, разбира се!

— И щеше да е грешка.

— Не, по дяволите! — възрази буйно, макар да разбираше смисъла на жертвата му. — Щях поне да имам теб. А какво стана? Ти си отиде. След това умря татко. Не след дълго и мама умря. Трябваше да оставя всяка мисъл за следване и медицина. Виждаш, че всичко е било напразно.

— Да, но тогава нямаше начин да го знам. Мислех, че ти подарявам мечтата. Чак когато се върнах тук преди три години, разбрах истината. По това време омразата те беше завладяла и не виждах начин да променя нещата.

— Защо се върна?

— Онзи ден ти казах причината. Не можех повече да стоя настрана. Ако ти си щастлива, ако си омъжена, мислех си, няма да остана. Но ти не си. Дори ако не ме пуснеш да се върна в живота ти, чувствах се длъжен да бъда тук и бдя над теб.

— Но ти нищо не си споменавал досега! Защо?

— От страх, предполагам. Видях как реагира на завръщането ми. Особено след като практически те принудих да ми продадеш част от земята. Не знаех как да подхожда към теб, за да променя нещата. После трябваше да замина за известно време. Имах различни сделки в други щати. През годините, докато ме нямаше тук, натрупах доста опит в инженерните проучвания. Бях в Мексико по време на земетресението. Участвах в спасителните операции. При подобни бедствия в други страни винаги ме викаха да помагам. Отивах. Беше по-леко, отколкото да стоя тук и да виждам омразата в очите ти.

Лара присви колене и ги обхвана с ръце. Погледна Стивън. Лицето му имаше отнесен израз.

— Би ли ме оставил сама сега? Нужно ми е да помисля.

За щастие, този път не ѝ възрази.

— Всичко, което ти казах, е самата истина, Лара. Ти беше най-важното нещо в живота ми. И сега си. Моля се само да имам случай да

ти го докажа.

Преди да усети намерението му, той се наведе и опря устни до нейните. Докосване, нежно като коприна и изгарящо като жарава. Пръстите ѝ се заровиха в косата му. Очите им се срещнаха — питащи и знаещи. Дъхът им се сля. Отпусна се в ръцете му, неспособна да се бори със себе си. Неочакваната, нежна и настойчива целувка потвърди догадката ѝ. Страстта не беше умряла!

Само се беше притаила, очаквайки завръщането му!

Когато Стивън тръгна, тя отпусна глава върху коленете и остави сълзите си да рункат. Толкова загубени години! Време, което не може да се върне... Обяснението му ѝ се стори достатъчно правдоподобно, ала би ли се осмелила да се довери на човек, който толкова лесно борави с думите? Освен стремглавото си бягство, имаше още един въпрос, на който да отговаря.

Земята.

В миналото Стивън се беше възползвал от несполуката на много местни фермери и придоби стотици декари. Опита се да закупи и тяхната земя. Дори и сега се съмняваше дали не е била пионка в играта му.

Искал само да има подходящ случай, беше казал. Но да му го предостави, би било риск, опасен риск.

Спомни си обаче как мигом изчезнаха годините на самота от едно-единствено негово докосване. И желанието, връхлетяло я от една-единствена целувка. Можеше да води война с него, но собственото ѝ тяло се оказа оръжие срещу нея и я караше да се съмнява дали иска да е победител.

— Ще ти предоставя случай, Стивън — прошепна. — Но ще ти стана смъртен враг, ако пак ме предадеш!

Останалата част от деня мина като в мъгла. Върна се при другите. Яде, но не можеше да каже какво. Игра с децата, но не знаеше как. Даже танцува веднъж със Стивън и чувстваше тялото си като нажежена лава в ръцете му. Това помнеше добре. Усещането я изпълваше с благоговение и страх...

Децата се върнаха вкъщи превъзбудени. Докато Лара беше в спалнята, те изляха цяло шише шампоан във ваната. Завари ги, когато пяната преливаше и пълзеше към хола. Кели не можеше да си намери любимото мече. Дженифър отказа да облече розовата си пижама и настояваше да сложи жълтата, която Лара беше отнесла долу за пране. Изпиха по три чаши вода, преди да ги напъха под одеялата. Когато вече се умириха, готови да слушат приказката за лека нощ, Лара се чувстваше изморена до смърт.

— Лельо Лара — измънка сънено Дженифър, след като приказката свърши, а Кели вече спеше с палец в устата.

— Какво, сладурче?

— Господин Дрейк гадже ли ти е?

Лара изтърва книжката.

— Откъде ти хрумна?

— Видях го да те целува. Това значи, че те харесва, нали?

— Понякога целувките са между приятели.

— Ааа...

Лара я изгледа с любопитство.

— Като че ли си разочарована?

— Исках той да те харесва, както татко харесва мама.

— Защо?

Дженифър се сгуши и я прегърна през кръста. Когато проговори, гласът ѝ беше тъжен и думите заглъхваха в скута ѝ:

— Защото като си заминем, няма да си самотна.

Лара опита да преглътне бликналите сълзи. Залюшка Дженифър в прегръдките си.

— О, бебчето ми, дотогава има още време. Пред нас е цяло лято!

Въпреки бодрите думи, краят на лятото ѝ се струваше по-близък от всякога!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Дженифър Сюзън Денвърс, върни се веднага тук! — извика Лара, когато Дженифър и Кели се отдалечиха към гората. — И доведи сестра си.

— Защо, лельо Лара? Искам да отида при потока.

— Казах защо. Там е чужда територия.

— Но преди бяхме и господин Дрейк ни каза, че може. Ти го чу — гледаше я с негодувание племенницата. — Той ни покани.

Дяволите да го вземат този човек!

— Не искам даже да разговаряш с господин Дрейк! — скара се Лара.

Все още беше неспокойна за взетото решение да предостави възможност на Стивън. Ако се заблуждаваше по отношение на него, не искаше Дженифър и Кели да страдат. И без друго вече го превъзнасяха.

— Лельо Лара!

Дженифър явно не издържаше повече. Долната ѝ устничка увисна начупено. Кели се подпираше на сестра си и изкривеното ѝ лице даваше първи признаци за оглушителната реакция, която щеше да последва.

— Чуйте ме сега. Във фермата има много места за игра и без да се скитате край потока.

Но там беше най-хубавото място, трябваше да признае. Бузите ѝ порозовяха, като си представи нощите, прекарала там в обятията на Стивън. Той върна диханието на тези нощи, замъглявайки разума ѝ, с една настойчива и нежна целувка.

Бяха край потока и в онази невероятна, последна нощ, когато страстта властваше без задръжки. Тогава не знаеше, че са последните им часове заедно. Но най-добре помнеше как за първи път лежаха на брега.

Беше Четвърти юли. Имаха среща със Стивън в града. Разгорещена и изморена от работата на полето, потна и прашна от глава до пети, тя реши да отиде до потока и да се изкъпе набързо. Той я

чакаше там — с разстлано на тревата одеяло, изстудяващо се в кофата шампанско и букет горски цветя в кристална ваза.

— Всичко това за мен ли е? — погледна го учудена тя.

— За кого другото може да е? — подразни я той.

— Но нали щяхме да се срещнем в града? Откъде знаеше, че ще дойда тук?

— Мислиш се за страшно своеволна, но понякога си напълно предсказуема. Когато работиш на полето, винаги идваш да се изкъпеш, преди да се прибереш вкъщи.

Тя вирна глава.

— Май ще трябва да си разнообразя навиците, иначе ще станеш съвсем самоуверен.

— Не и с теб — отвърна ѝ, а закачливостта и нежността в очите му се превърнаха в тлееща жарава.

Лара почувства странно безпокойство и несигурност от нещо неизвестно. Обзе я усещането, че тази нощ ще бъде като никоя друга. Стивън протегна ръка и както си бе облечена, я поведе към потока. Когато прохладната вода ги обгърна, той намокри лицето ѝ, махна заплелите се в косите ѝ сламки и нежно я целуна. За да пази равновесие, тя се беше прилепила до него. Ръцете ѝ обгръщаха раменете му и краката ѝ обвиваха неговите. Усети как изведнъж тялото му се втвърди. И макар неопитна, разбра властта си на жена. Испита особеното чувство, че той, непокорният и властен мъж, е укротен от нейното докосване. Безпокойството ѝ изчезна.

— Лара, недей — произнесе той с надебелял глас. — Така страшно те искам, че няма да мога да спра.

— Аз не искам да спиращ — беше му отговорила с неподвижен поглед и объркваща искреност.

Стивън опита неумело да възрази:

— Мила, родителите ти и другите ще ни чакат в града. Не съм организирал всичко това, за да те прельстя.

Тя се усмихна.

— Тогава ще се наложи аз да те прельстя, така ли?

И тя наистина го направи. Опита с милувки и настойчиви целувки, докато кожата му запламтя върху устните ѝ.

С последен, покорен стон той я отнесе на брега, нежно я сложи на земята и свали дрехите ѝ. После я люби, обладавайки я пак и пак,

докато падна здрач и ги забули в усамотение. Тя беше жажда, която той не можеше да утоли. Той беше любов, която тя неуморно преоткриваше. Легнали по гръб, те виждаха ярките проблясъци на фойерверките. Бяха мигове на невероятна красота и съвършенство. Сърцето ѝ преливаше от щастие.

Подпрял се на лакът, той нежно я гледаше.

— Съжаляваш ли, че изпусна празника?

— Не разбра ли, че празникът беше тук? — отговори тя и сложи пръсти върху устните му.

Беше една безкрайна нощ, изпълнена с несравнима радост и блаженство.

Живата картина на спомена избледня и Лара се върна към реалността. Забелязали моментния ѝ унес, Дженифър и Кели бяха изчезнали от поглед. Не се и съмняваше, че са поели направо към потока. Дженифър беше наследила упоритостта на Денвърсови напълно. Сигурно щеше да ѝ е от полза по дългия житейски път, но понякога тази ѝ своенравност изкарваше Лара от търпение.

— Дженифър! Кели! Предупреждавам ви! — извика и тръгна да ги търси. — Върнете се тук на секундата или ще ви затворя цял ден вкъщи!

Точно тогава мярна Дженифър между дърветата. Изникна в края на горичката върху малкото възвишение отсреща. Дрехите ѝ бяха изпоцапани, а по бузите ѝ се търкаляха сълзи. Дори от разстояние Лара забеляза широко отворените ѝ уплашени очи. Сърцето ѝ подскочи към гърлото.

— Лельо Лара! Ела бързо!

Пробяга с поглед наоколо, но от Кели нямаше и следа.

— Дженифър, къде е сестра ти? Какво се е случило?!

— Н-н-нещо стана с К-к-кели — проплака Дженифър уплашено.

О, мили Боже! Потокът не беше дълбок, но ако Кели е паднала и си е ударила главата, може и да се удави! Направо ѝ премалая. Хукна с всички сили.

— Какво стана? Във водата ли падна?

— Не-е-е — разрева се по-силно Дженифър.

Лара клекна пред нея и я прегърна.

— Миличко, кажи ми, моля те, какво стана?

— Т-т-тя падна долу и не м-м-мога да я намеря. Лара едвам сдържаше надигащата се паника.

— Как така не можеш да я намериш? Скрила ли се е? Да не би само да си играе?

Дженифър поклати глава.

— Тя падна под земята, в една дупка.

От връхлетялото я ужасно подозрение усети студени тръпки по гърба си.

— О, мили Боже! — казани сега на глас, думите прозвучаха като молитва. — Дженифър, заведи ме веднага!

Вдигна я на ръце и затича, препъвайки се. Детето ѝ тежеше. Стараеше се да говори спокойно, въпреки обзелия я ужас.

— Къде бяхте? Покажи ми точно мястото, където я видя за последен път.

— Ето там, лельо Лара. Бяхме точно ей там. Само за малко ѝ пуснах ръката. Честна дума!

— Добре, добре, бебчето ми, не се бой. Всичко е наред — зарови лице в косата ѝ и опита да я успокои. — Не се бой, ще я намерим.

Стигнаха до старата шахта, но Кели не се виждаше никаква. Чуха само неясен слаб плач, идващ като ехо от много дълбоко. Лара изгуби за момент самообладание, представяйки си Кели долу в тъмното. Не можеше дори да я стигне!

О, небеса, молеше се тя. Не е възможно Кели да умре. Не и по този начин. Моля те, Господи, спаси я!

Молитвите като че ѝ помогнаха да дойде на себе си. Наведе се надолу към тъмнината и не видя нищо.

— Кели, милото ми, аз съм тук, леля ти Лара! Не се бой, бебче, ще те извадим.

Огледа отвора, като се чудеше дали ще мине през него. После отхвърли идеята за такъв рискован и неразумен опит. Нямаше как да разбере колко надълбоко е Кели. Да направи нещо неправилно, може да я постави в още по-голяма опасност. Ако пък и тя пропадне вътре, ще стане съвсем зле. Нямаше никакво време за колебания и размисли. Трябваше ѝ помощ и най-близката беше Стивън! Налагаше се да разчита на него!

Пое си дълбоко дъх, хвана ръцете на Дженифър и нежно ѝ заговори:

— Искам да изтичаш до къщата на господин Дрейк колкото можеш по-бързо. Ще го направиш ли заради мен? Разкажи му какво се случи и го помоли да дойде бързо. Аз ще стоя тук, при Кели.

От уплашените очи на Дженифър рукнаха сълзи.

— Искам да стоя с те-е-еб. Много ме е стра-а-ах, лельо Лара.

— Мен също ме е страх, но всичко ще се оправи — опита се да каже спокойно и убедително. Погали Дженифър по главата. — Слушай. Нали чуваш Кели долу? Тя е добре. Ще доведеш господин Дрейк. Той знае как да я извади.

Когато Дженифър тръгна, Лара легна на земята. Започна да говори на Кели, да ѝ тананика песнички, вслушвайки се във всеки звук, който да ѝ подсказва, че детето е наред.

Така я завари Стивън. Погледна го и от очите ѝ закапаха сдържаните досега сълзи. Отпусна се в прегръдката му. Знаеше, че там ще намери утеха. Притиснала се до гърдите му, усети как ѝ олеква, как той ѝ влива сили. За първи път, откакто нахлу отново в живота ѝ, беше безумно благодарна, че го вижда!

Видът на Лара, лежаща в калта, пееща приспивни песнички, му късаше сърцето. От несвързаните приказки на Дженифър, която стоеше на стълбите и през плач му разказваше, той едва разбра нещо. Чак сега осъзна какво се беше случило. Горката Лара, сигурно си е изкарала ума! Това си личеше, въпреки погледа, който му хвърли — твърд и непреклонен. По същия начин го гледаше и когато се срещнаха край потока. Тази непокорна искрица го беше вбесявала много пъти, но днес ѝ бе признателен.

Когато се хвърли трепереща в обятията му, той разбра с абсолютна сигурност, че престорената ѝ твърдост крие дълбоки чувства. Въпреки гнева, въпреки отричането, тя все още го обичаше!

Разбираше и какво ѝ е струвало не само да признае нуждата си от помощ, но и да се обърне именно към него. Нейната уязвимост го трогна. Врълхлетя го яростна вълна от желание да я защити. Трябваше да ѝ върне Кели невредима. Нямаше да я остави там, долу, за нищо на света. В името на тяхното бъдеще, за което мечтаеше! Колкото и да му се искаше да я прегърне и успокои, знаеше, че няма никакво време за губене.

— Как е тя? — попита с равен, спокоен глас и изтри сълзите от бузите ѝ.

— Плаче... — отговори с отчаяние Лара.

— Това е добър признак — увери я той. — Значи все още всичко е наред. Оставих Дженифър с икономката и позвъних за помощ. Като пристигнат, ще видим какво можем да направим, за да я измъкнем оттам.

— Не може ли просто да пуснеш някакво въже долу?

— Твърде малка е да знае какво да прави. Положението може само да се влоши. По-добре да се отдръпнем, докато тя стои кротко, и да разберем каква е почвата отвътре.

— По дяволите! Аз разчитах на теб! Защо не направиш нещо сега? Не можем да я оставим съвсем сама!

Видя изписаното на лицето ѝ едно разочарование и чу гневната безпомощност в гласа ѝ. Отведе я настрана от шахтата.

— Няма смисъл Кели да те чува как викаш. Ще я изплашиш.

Лара преглътна с усилие. Той хвана брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите.

— Мила, зная как се чувстваш. Повярвай ми. Няма нищо лошо от чакането. Обещавам ти, веднага щом имаме под ръка някакви средства, да сляза долу. Ако не направим каквото трябва, почвата може да пропадне.

От тази ужасяваща възможност я разтърсиха тръпки. Стивън нежно я погали по гърба.

— Не се безпокой, Лара. Това няма да се случи. Ще я извадим. Обещавам ти!

— Длъжна съм да позвъня на Томи. Той трябва да знае.

Изглеждаше съвсем като обезумяла от предстоящото обаждане. С огромни блестящи очи върху пребледнялото лице.

— Защо не изчакаш известно време, за да видим какво ще можем да направим? — предложи Стивън.

— Мислиш ли, че ще стане скоро?

— Не гарантирам, но се надявам. Обаче не стана така.

Денят трая цяла вечност. Първи дойде Лоугън и съчувствено ѝ подаде ръка, преди да се обърне към Стивън за инструкции. Пристигнаха мъжете от града и започнаха да се съветват със Стивън, като съвсем я изолираха от обсъждането. За неин яд, жената на

началника на доброволния пожарникарски отряд я отмъкна настрани. Сложи в ръцете ѝ чаша кафе.

— Изпий това — каза Тери Симънс с присъщия си неприветлив глас. — Замръзнала си. И цялата трепериш. Не можем да те оставим да изпаднеш в шок. Кели има нужда от теб.

Лара погледна към ръба на шахтата и затърси с очи Стивън. Той ѝ се усмихна окуражаващо и това малко я ободри. После се обърна с гръб и продължи да говори с мъжете.

В шахтата внимателно спуснаха някакъв уред за измерване и дискусиата стана по-разгорещена. От доловените откъслечни думи Лара схвана, че спорят какви следващи стъпки да предприемат. Стивън явно ги беше убедил за нещо, защото кимаше доволно и мъжете започнаха да действат. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди най-после да ги остави и да отиде при нея. Търсеше да види на лицето му обнадеждаващ знак, но то беше мрачно.

— Не върви както очаквате, така ли?

— Страхувам се, че е така. Много по-надълбоко е, отколкото мислех. Шахтата не е достатъчно широка, за да може някой от нас да слезе при нея.

— Мога аз да пробвам — предложи Лара, като отчаяно желаше да направи нещо. Представяше си колко се страхува Кели самичка в тъмното. — Проверих още преди, докато те чаках да дойдеш. Сигурна съм, че ще се провра.

Той поклати глава.

— Не, няма да можеш. Нито пък ще те пусна.

— Но защо? Стивън, трябва да направим нещо! Каквото и да е! Остави ме да опитам.

— По дяволите, Лара! Само ще се изподереш. Дори да се промъкнеш през отвора, три метра по-надолу шахтата значително се стеснява. Там не можеш да минеш. Казах ти, знам какво правя. Обадил съм се да докарат сондажна техника.

— За какво? — попита тя и се сети за спасяването на едно дете от Тексас, за което бяха писали във вестниците. — Каниш се да прокопаеш тунел до нея, така ли?

— Да, ще опитаме. Ако имаме късмет, няма да е сложно.

Но Лара си спомни, че мъчителното очакване на онова семейство в Тексас беше продължило повече от два дни. Притвори очи, сетне го

погледна и попита тихо:

— Време е да се обадя на Томи, нали?

Стивън стисна ръката ѝ. Не искаше да я лъже.

— Мисля, че да.

Би предпочела да не чува тези думи, но му беше признателна за откровеността. Опита да се усмихне по-смело, ала не можа и очите ѝ се насълзиха.

— Боже мой, не мога да го понеса!

Стивън сложи ръце на раменете ѝ, като настойчиво я гледаше в очите.

— Можеш! Ти си най-силната жена, която познавам. Сега искам да дойдеш с мен и да кажеш на Кели какво възнамеряваме да правим. След това ще позвъниш на брат си.

Край ръба на шахтата мъжете залисваха Кели. Лоугън лежеше на земята и свиреше весела песничка със саморъчно издялкана свирка. Същата като тази, която подари на Дженифър. Когато зърна Лара, той спря да свири и тя чу как Кели викаше за още.

— Ще ти изсвирия друга по-късно, след половин минутка. Сега леля ти Лара е тук и иска да ти каже нещо.

Лара се отпусна на колене и погледна към Стивън. Той сложи ръка на рамото ѝ. Тя пое дъх и извика в шахтата:

— Кели, чуваш ли ме?

— Лельо Лара? — Думите ечаха като от огромно разстояние.

— Аз съм, миличко.

— Чувам те, лельо Лара, но н-н-не е-е мога-а-а да те видя-а-а — последното беше жално скимтене.

— Знам, че не можеш, бибчето ми, но аз съм тук. Съвсем същото е. И господин Дрейк е при мен. Той ще те извади от там.

— Искам да изляза сега!

Лара усети, че се усмихва на този непреклонен тон.

— Потърпи малко. Няма да е след дълго.

— Предупреди я да не се движи много насам-натам — прошепна Стивън. — Да не вземе да се плъзне по-надълбоко.

— Миличко, ще направиш ли каквото ти кажа? Постоай мирно. След малко ще има силен шум, но ти не се плаши. Това са едни големи машини, които ще ни помогнат да те извадим.

— Ти ще стоиш ли с мен?

Погледна Стивън, но той поклати глава.

— Аз ще трябва да се махна за малко, но господин Дрейк ще бъде съвсем близко и ще те наглежда. Става ли?

— Искам теб! — Гласчето трепереше.

— Няма да съм далече, мъничкото ми, и съвсем скоро ще бъдеш тук, при мен.

— Обещаваш ли?

— Честна дума!

Стивън я докосна и тя се озърна. Видя, че дренажното оборудване вече е пристигнало.

— Кели, сега трябва да се дръпна. Ще се държиш смело, нали?

— Да. Довиждане, лельо Лара.

От бодрия отговор в гърлото ѝ заседна буца. Обърна се и се озова в просторните обятия на Тери Симънс.

— Ела, момиче. Добре се справяш. Оттук нататък Стивън ще се погрижи за всичко.

— Трябва да позвъня на Томи.

— Добре, хайде да вървим.

Свикнала да носи отговорност на плещите си от ранна възраст, Лара не знаеше какво значи да разчиташ на другите. Макар в миналото да не бе разменила и десетина изречения с Тери Симънс, сега почувства, че напълно ѝ се доверява. Беше ѝ благодарна, че я придружи, когато поръча разговора с Томи. С треперещ глас му разказа какво се бе случило с Кели.

Той веднага схвана сериозността на положението. Слава Богу, че не се впусна в обвинения и излишна паника и да губи ценно време!

— Вземам Мегън и сме при вас с първия самолет.

Лара искаше да му вдъхне кураж.

— Ще я извадим, още преди да пристигнете.

— Всичко ще е наред. Хайде да свършваме, за да се приготвям.

— Томи! Много съжалявам! — Този път гласът ѝ изневери и тя едвам преглътна риданията си.

— Да не вземеш да ревеш, сестричке! Трябва да се държиш, докато дойдем. Кажи на детенцето ни, че много го обичаме.

— Ще ѝ кажа — обеща тя, като се насили гласът ѝ да прозвучи бодро. — До скоро.

Затвори телефона и двете с Тери веднага тръгнаха обратно. Наблюдавайки рискованата операция, отривистите заповеди на Стивън и бързите действия на доброволците, тя опита да се отпусне, да не мисли за лошото, но в главата ѝ беше пълна бъркотия. Обхвана я ужасно чувство на вина.

Ако беше внимавала повече, казваше си, това нямаше да се случи. Твърде самодоволно си бе въобразила, че фермата е безопасна. Забрави за старите шахти. Повечето от тях бяха отдавна затрупани. Но като деца, нея и братята ѝ тези места силно ги привличаха...

— Лара... — Стивън я върна към настоящето. Беше вече почти тъмно и бързо захладняваше. Огромни прожектори осветяваха шахтата.

— Прокопахме тунел — обясни той. — Ще слеза долу да видя колко сме се доближили. И какво да правим по-нататък.

— Защо ти? — попита заядливо, като търсеше на кого да си изкара натрупаното напрежение. Като че ли отново я обзе предишната неприязън към него.

Тери Симънс я изгледа учудено. В очите на Стивън Лара видя болката, която му причини, и осъзна колко ужасно неблагодарна се показва. Въздъхна и опита да овладее обърканите си чувства.

— Извинявай. Благодаря ти.

Погледите им се срещнаха. Очакваше да види раздражение от обидното ѝ държане, но откри само разбиране.

— Всичко е наред — каза той. — Отивам аз, защото знам какво да правя. Другите не знаят.

Със затаен дъх наблюдаваше как мъжете започнаха да го спускат в новия изкоп, докато изчезна от поглед. С повърхността го свързваха само въжетата и здраво стискащите ги ръце.

После, с нарастващо отчаяние, гледаше как помръкнаха лицата на мъжете. Лоугън тръсна глава и се обърна настрани.

Когато видя Стивън да се появява сам, сърцето на Лара спря да бие от ужас...

ПЕТА ГЛАВА

Лара наблюдаваше приближаването на Стивън с нарастваща тревога. Изглеждаше обезсърчен. Усмихна се, но така измъчено, че изобщо не я успокои.

— Тя... да не е ум... — Треперещите ѝ устни не можаха да изрекат думата.

Стивън бързо я прегърна.

— О, мила моя! Не. Не е умряла. През цялото време, докато бях долу, ми бърбореше — галеше с пръсти бузата ѝ и се усмихваше вече по-бодро. — Твоята племенничка е юначага. Умира от яд, че Дженифър ще изяде и нейния сладолед, който си обеща да им направиш днес. Дадох ѝ дума всичкият да е за нея, когато излезе.

Поолекна ѝ, но не беше съвсем убедена, че той казва цялата истина.

— А защо изглеждаш угрижен?

— Натъкнахме се на неочакван проблем, това е всичко. Ще трае по-дълго, отколкото ми се искаше.

— Защо?

— Почвата долу е по-камениста. Ще ни отнеме известно време да си пробием път. Трябва да караме бавно, за да не допуснем грешка — той отметна косата от лицето ѝ и се взря в очите. — Ще се държиш, нали?

— Нищо ми няма. Важното е тя да е в безопасност.

Час по час напрежението растеше. Нощта се влачеше безкрайно. Веселото бърбене на Кели премина в изнемоцяло хленчене и накрая спря. Въпреки че Стивън отказваше да признае такава възможност, Лара се страхуваше от най-лошото — че са я загубили.

— Лара, ела с мен да хапнеш нещо — настоя Тери.

— Не мога да си тръгна оттук — възрази отпаднало, макар да знаеше, че ако в най-скоро време не си почине, ще припадне от изтощение. Преумората си казваше думата. Цялото тяло я болеше. Главата ѝ пулсираше, а стомахът ѝ се свиваше от глад.

— Няма нужда да си тръгваш. Жените от града стъкмиха трапеза за мъжете. Ще хапнеш там.

Лара се огледа и с учудване видя импровизираната кухня под навеса, изникнала на по-малко от петдесет метра. Изобщо не я беше забелязала. Имаше маси и сгъваеми столове. Наоколо светеха фенери. Няколко жени сипваха на работниците салата и резенчета шунка.

Като въздъхна, Лара се предаде на увещанията на Тери. Отиде при жените. Нямаше думи да им благодари за подкрепата.

— Благодаря — започна и не можа да продължи.

— Върви и сядай. Аз ще донеса яденето — намеси се Тери.

Лара намери свободно място, откъдето можеше да вижда какво става край изкопа. Отпусна се на стола и сякаш потъна. Очите ѝ пареха от напрегнатото виране, от очакването, от усилието да сдържа напиралците сълзи.

— Хайде, започвай — сложи пред нея чинията Тери. — Яж. Ако вземеш да се гътнеш, няма с нищо да помогнеш на малката.

— Аз съм виновна — промълви Лара почти с облекчение, че го изрича на глас. — Трябваше да я наглеждам повече.

— Скъпа, няма родител, който да не мисли същото, когато детето му пострада. Така си мисли даже, когато децата пораснат. Истината е, че човек не може да ги наблюдава всяка секунда. Все ще се обърнеш за минутка и всяко дете, дори най-кроткото, ще използва този миг да се изплъзне.

— И въпреки това се чувствам ужасно. Томи и Мегън ми се довериха. Уговорих ги през лятото да оставят момичетата с мен. Не бях подготвена още за раздялата с тях. Кели ми е като собствена дъщеря. Дженифър се е метнала на Томи, но Кели ми напомня за мен самата. Още като бебе беше буйна.

— Не смяташ ли, че точно тази буйност ще ѝ помогне да издържи?

— Но тя е още твърде малка!

— Още по-добре. Твърде малка, за да разбира в каква опасност се намира. Не трябва ти и Стивън или другите да ѝ го показват. Ако успееш да сложиш настрана страховете си и да се държиш така, сякаш всичко е някакво приключение, тя ще се хване.

— О, Боже, дано!

Под зоркия поглед на Тери Лара опита малко от картофената салата и парченце шунка. Погледна към жените, сервиращи храната.

— Те защо са дошли? — беше наистина смутена от тяхното великодушие. — Аз дори не познавам някои от тях. Имам предвид не имената, а това, че никога съм нямала по-близки контакти с тях.

— Толедо се е разпрострял и идва все по-близо, но тук си е още провинция. В случаи като този съседите се сплотяват. Щяхме да бъдем около теб, след като майка ти умря, ала ти ясно показва, че не искаш да виждаш никого и ще се оправяш сама.

Лара печално отпусна глава, спомняйки си как гордостта ѝ попречи тогава да приеме дори думи на съболезнование. Почти тръшна вратата пред дошлите да я навестят. Раздирана от скръб и страх пред бъдещето, безразсъдно обвиняваше всички за смъртта на майка си. Обвиняваше ги, че не са ѝ помогнали да издържи непосилното бреме, каквото е поддържането на едно стопанство. Ако бяха помогнали, смяташе, че майка ѝ щеше да е жива.

— Аз бях толкова озлобена тогава — призна.

— Имаше основание. Първо изгуби баща си, после — майка си. Всички знаехме какво пожертва, когато напусна колежа и се върна вкъщи, за да се грижиш за фермата и братята си. Това е тежък товар за едно младо момиче. Всички ти се възхищавахме как подхвана нещата. Стопанството тръгна добре, като при баща ти. Даже по-добре, казват някои.

— Беше грубо и себично да отхвърля предлаганата помощ.

— Това е минало.

— Може би. Но по-късно аз доста мислих за миналото. Допуснах доста грешки. Просто се страхувах да разчитам на някого. Не беше само смъртта на родителите ми, а... — стресна се, разбирайки, че за малко щеше да се издаде.

— Стивън ли? — подсказа Тери и се усмихна на изумлението ѝ. — Всички знаехме, че си лапнала по него като шаран въдица. Щом го зърнеш, очите ти светваха. Колкото до Стивън, той изглеждаше объркан. Човек като него, който държи на своето, пътува много и не се засежда, не е от тия, дето лесно ще се лишат от свободата. Ала в града се обзалагаха, че ще го заведеш пред олтара.

— Но не стана.

— Много се учудихме, когато той замина внезапно. Ти ходеше толкова наперено и изглеждаше толкова горда, та бяхме сигурни, че ти си го отблъснала. Но не беше тъй, нали?

— Той ме остави — Лара с въздишка поклати глава.

— А сега? По начина, по който те гледа, се досещам, че още е влюбен в теб. И като че ли винаги е бил.

— Така казва.

— Но ти май не му вярваш?

— Как да му вярвам? — отвърна тъжно.

— Нужно е време, момиче. Доверието не се дава или получава за един ден. То се печели.

Лара погледна към шахтата, където сред мъжете се мяркаше жълтата шапка на Стивън.

— Струва ми се, че доста упорито се старае да ти докаже нещо. Мисли с ума си, но не пренебрегвай сърцето.

Лара се пресегна през масата и импулсивно хвана ръката ѝ. Почувства близост към Тери Симънс, каквато не беше изпитвала към никоя друга жена, откакто майка ѝ бе умряла. Беше намерила приятел в нещастieto.

— Благодаря ти. Надявам се, че когато всичко това свърши, няма отново да бъдем чужди.

— Аз съм си все тук, детето ми. Този мой мъж си мисли, че ходенето до бакалницата е достатъчно пътешествие. Можеш винаги да се обадиш, когато имаш нужда от мен.

Точно тогава Лара чу да я вика познат глас.

Скочи на крака и се огледа. Към тях идваха Томи и Мегън. Опасявайки се от реакцията им, Лара направи колебливо крачка към тях и спря. Томи разтвори ръце и тя се спусна в обятията му. Само отчаяната сила на прегръдката, показваше колко е разстроен.

— Как е тя, сестричке?

— Стивън каза, че се справя добре. Той не е спрял да се надява.

— Стивън? — Томи рязко вдигна вежди.

— Трябваше да го повикам — заоправдава се Лара. — Той разбира от тези неща.

Мегън хвърли на съпруга си гневен поглед.

— Разбира се, че е трябвало да го повикаш! Може ли да отидем при него? Искам да видя какво става с детенцето ми!

— Ще ви заведе — кимна Лара.

Хвана за ръка Мегън и Томи и прекосиха полянката до опасното място. Стивън ги видя и се отдели от групата мъже. Протегна ръка и след миг колебание Томи я пое.

— Какво е направено досега? — попита.

Сбито и ясно, без излишни емоции, Стивън ги запозна с положението и с усилията да освободят Кели.

— Сега долу има човек, който вади камъните. Това е мудна работа и не можем да правим нищо друго, освен да чакаме.

— Положително може да се прави още нещо — обади се Томи. — Разходите са без значение. Някак си ще намерим пари.

— Не е въпрос на пари. По дяволите! Ако беше така, с радост бих платил аз! Просто се изисква време. Ако се действа прибързано, ще предизвикаме срутване.

Мегън уплашено ахна. Стивън стисна ръката ѝ.

— Не се тревожи. Няма да се случи.

— Мога ли да говоря с нея?

Стивън и Лара се спогледаха. Отговори Лара.

— Тя сега е заспала за малко. Всичко това я изтощи.

Очите на Мегън се разшириха. За първи път осъзна напълно в каква опасност е дъщеря ѝ. Прехапа устни и безпомощно погледна Томи, после Лара.

— Сигурни ли сте... Наистина ли сте сигурни, че е заспала?

Лара преглътна собствените си съмнения и я прегърна.

— Вярвам го от все сърце!

— А Дженифър? — попита Томи. — Тя къде е?

— Тя е у нас — отговори Стивън. — С нея е госпожа Марсдън, моята икономка. Можете да отидете и да постоите при нея. Тук известно време няма да има нищо ново.

— Нужно ми е да я видя — каза Мегън.

Томи изглеждаше толкова измъчен, че Лара накрая се реши. Действително можеше да разбере нуждата на Мегън да се увери с очите си, че другото ѝ дете е добре.

— Аз ще я заведе — обърна се към Томи. — Ти остани тук, ако се наложи да помогнеш.

— Благодаря, мила — погледна я с признателност той. — Кажи на Дженифър, че я обичам.

Пред къщата на Стивън Лара забави крачка. Мегън любопитно я изгледа.

— Какво ти е?

— Просто никога не съм мислила, че кракът ми ще стъпи в тази къща.

Полунощ отдавна преваляше, но госпожа Марсдън несъмнено не спеше, защото веднага им отвори.

— Има ли някакви новини за малката?

— Боя се, че не. Аз съм Лара Денвърс.

— Познах ви, госпожице — отзова се тя бързо и Лара предположи, че я е виждала в града.

Мегън седна до спящата Дженифър, а Лара не се сдържа и надникна в спалнята на стопанина. Искаше да провери дали е такава, каквата си я представяха със Стивън преди единадесет години. От видяното дъхът ѝ спря.

От големия еркереен прозорец се разкриваше гледката, която двамата със Стивън бяха рисували във въображението си. Също и канапето под прозореца — ниско и удобно. То бе достатъчно широко да приюти двама, склонни към не дотам спокойни нощи. Това, което видя обаче на нощното шкафче, наистина я порази. Снимка в малка сребърна рамка — тя и Стивън заедно. Нищо чудно, че икономката я позна. Кой знае как я е озадачавала тази снимка на съседката им, живееща съвсем наблизо, която никога не ги бе посещавала.

Лара взе снимката и закрачи из стаята. Спомни си утрото, когато се снимаха. Беше няколко дена след Коледа. Слънцето се отразяваше в ледените висулки, провесили се от покрива, блестеше върху покрилия земята пухкав сняг. Те със Стивън бяха яздили и се връщаха към къщи. Завариха Томи да се занимава с евтиното фотоапаратче, подарък за Коледа. Той настоя да ги снима. На мразовития въздух от дъха им излизаше пара. Косата ѝ беше в златист безпорядък, бузите ѝ розовееха от студа. Стивън изглеждаше по-мъжествен и хубав от всякога, в джинси и полушубка от овча кожа. Сините му очи гледаха влюбено. Томи, въпреки че не умееше да борави с апарата, успя да запечати озарилата ги тайнствена усмивка. Снимката се получи възбуждащо чувствена.

Откъсна поглед от снимката. Забеляза прозорче на тавана.

— Така ще можем винаги да гледаме фойерверките — стресна я Стивън.

Тя се обърна рязко и го видя да стои на вратата. Съзерцаваше я с неразгадаем израз.

— Значи помниш — промълви тя.

— Сантиментално, нали?

— Никога не бих те заподозряла в такова нещо, но ми харесва.

— Намерила си и снимката?

Остави я виновно.

— Извинявай. Май шпионирах.

— Няма нищо. Харесва ли ти къщата?

— Много.

— Построих я за теб — тя щеше да каже нещо, но той я спря с жест. — Знам. Не бях сигурен дали изобщо ще прекрачиш прага, но исках да бъда подготвен. Нищо от това, за което си мечтаехме, не липсва.

— Тази снимка...

— Кара ме да се чувствам по-близо до теб. Ти пазиш ли своята?

— В шкафа е. Не можах да я изхвърля.

— Лара — спря той смутено.

— Какво има? Да не се е случило нещо с Кели?!

— Не. Фактически се добрахме съвсем близко и вече можем да я достигнем. Дойдох да ви го кажа.

— Ще я извикам! — Очите ѝ радостно светнаха.

— Има още нещо, което първо бих искал да направя.

Пристъпи към нея, прегърна я и гледа в очите и толкова дълго, че ѝ се стори, сякаш никога няма да я целуне. Когато устните му я докоснаха, те бяха нежни и изпитващи. Тя разтвори своите и той стана по-дързък, жадно вземайки каквото му предлагаше. Беше продължителна, отнемаща дъха целувка, но примесена с известна доза предпазливост. Като че ли Стивън се боеше да иска повече, опасявайки се нейното съгласие да не се превърне в отказ.

Но Лара не би могла да го отблъсне, дори и да искаше. Сбъдваша се сънищата ѝ! Властта, която той имаше над нея, я омагьосваше и изпълваше с блаженство.

Устните му леко се движеха върху нейните. Дълбоката разтърсваща целувка бе последвана от бързи и нежни. С тежка

въздишка той се отдръпна неохотно от нея.

— Не можеш да си представиш колко пъти си те представях тук, при мен, в обятията ми. А сега, когато наистина си тук, трябва да те пусна да си отидеш.

— Трябва да кажем новината на Мегън и да се връщаме.

— Да, разбира се — очите му блеснаха обещаващо. — Ала когато това свърши, няма да си тръгнеш толкова лесно.

Край шахтата той остави Лара и Мегън извън работната площадка и отиде да провери докъде са стигнали нещата. Докато не беше при тях, Лара непрекъснато го търсеше с очи сред тълпата. Той ѝ вдъхваше сили със своята самоувереност, с разбирането, което проявяваше към болката, страховете и надеждата ѝ.

Докато го наблюдаваше как работи, тя с учудване откри, че не се отнасят към него като към чужд човек. От известно време насам беше станал уважаван член на тяхната малка общност.

Най-после той се появи, усмихна се и ги повика с ръка.

— Елате с мен!

За момент нещо в нея се възпротиви, поиска ѝ се да остане настрана. Мегън вече развълнувано бързаше напред.

— Защо? — попита Лара.

— Така. Ела.

Сложи ръка в неговата и почувства как топлината му проникна и се разля в нея. Той бавно я поведе.

— Чуй — каза меко.

Тя се послуша. В очите ѝ се появиха сълзи и се зарониха по бузите. Мегън също плачеше. Звукът беше слаб и идеше от много далеч. Думите бяха накъсани, но нямаше никакво съмнение. Кели пееше една научена от Лоугън песничка.

— Благодаря ти — погледна го Лара със светнали очи.

— Нямах представа колко ми беше нужно да чуя това.

— Мисля, че имам — отвърна той и нежно избърса сълзите ѝ.

Дойде и Томи. Лара опря глава на гърдите на Стивън. Чуваеше силните равномерни удари на сърцето чу.

— Лара — каза ѝ, — не мога да искам от тебе да не се боиш. Имаш право да се страхуваш. Знай само, че страшно желая, както и ти, детето да е невредимо. Макар с теб да имаме свои проблеми, на този свят няма нещо, което не бих опитал да направя, за да я спасим.

— Знам, че правиш всичко, което е по силите ти. Ако... Ако не стане, няма да те обвинявам.

Стивън притисна с пръсти устните ѝ.

— Позволени са само добри мисли, ясно ли е?

— Ясно.

Срещна погледа му и откри в него напрегнатост, която при други обстоятелства би разбунтувала кръвта ѝ. Неспособна да се справи със силните си емоции, погледна настрана.

— Няма да отнеме много време — обеща той.

И все пак, работата се влачеше безкрайно. Мина утрото, мина и следобедът. Когато се запъна на онази фраза, той изглежда разбра какво има предвид. Продължаваше да я насърчава с поглед, с прошепната дума.

Слънцето залязваше на втория ден от изпитанието. Лара зъзнеше на хладния вечерен въздух. Мегън беше с Томи. Тери се маеше наоколо, но сякаш разбираше, че трябва да остави Лара и да не нарушава уединението ѝ. Тери чакаше да ѝ дадат знак, ако отново трябва помощта ѝ.

Прожектори осветяваха мястото на работата и му придаваха нереален вид. Шумът от сондите беше престанал. В тишината се дочуваше само тихият шепот от разговори и приглушени указания.

Лара видя Стивън да се приближава с изпоцапано лице и стомахът ѝ се сви от напрежение. Той се отпусна на земята до нея. Протегна колебливо ръка и изтри мръсно петънце от бузата ѝ.

— Мисля, че най-после сме готови да го направим — хвана той ръката ѝ и я стисна здраво.

Лара преглътна. Откога чакаше тези думи, а сега те я уплашиха. Ами ако не успеят? Ако, не дай си Боже, стигнат до Кели, а е вече твърде късно?

— Смятам, че е по-добре да останеш тук. Няма да се бавим.

От това, което премълча, тя разбра, че споделя страховете ѝ. Искаше да я пощади, ако опитът се провали.

— Ти ли ще слезеш долу?

— Да.

Нежно прокара пръст по драскотините на ръцете му.

— Значи, ще я извадиш.

— Лара...

— Не, недей. Трябва да вярвам! Трябва да вярвам в теб!

— Лара! Може и да не успея.

Тя запуши ушите си с ръце и се престори, че не чува.

— Ти ще ми я върнеш, Стив — погледна към Мегън и Томи и видя болката в очите им. — Ти ще ни я върнеш.

Нямаше представа кога точно горчилката и омразата се бяха превърнали в доверие.

Проследи как Стивън се върна при шахтата и завърза въжета и инструменти около кръста си. Преди да пристъпи към отвора, той пробяга с поглед през тълпата и откри самотната фигура на Лара. Оптимистично вдигна нагоре палец и тя с трепереща ръка отговори на жеста.

Въпреки предупреждението му да стои настрана, нещо я теглеше все по-близо към изкопа. Отзад имаше линейка и медицински екип.

— Защо се бави толкова? — шепнеше Лара със свито сърце.

Представяше си всичко лошо, което можеше да се случи. Пръстите ѝ се впиха в ръцете. Цялата трепереше от нервно напрежение.

Слабо размърдване и вълнение сред събралата се плътно до шахтата тълпа привлече вниманието ѝ. Видя шефа на пожарникарите да се усмихва, после чу взрив от викове, посрещнали съобщението му:

— Достигна я! Сега ще я извади!

ШЕСТА ГЛАВА

Новината бе посрещната възторжено! Със затаен дъх Лара се промъкна напред, взирайки се в осветената зееща дупка. Видя първо да се появява жълтата шапка на Стивън. След това се показа Кели. Примижаваше от ярката светлина и триеше с мръсни ръчички изпоцапаните си бузи. Беше се сгушила в Стивън, заровила лице в рамото му. Погледна дяволито под око и обаятелно се усмихна. При тази усмивка сърцето на Лара най-сетне се отпусна и тя се затича нататък. Мегън и Томи вече бяха там. Стивън хвърли извинителен поглед към Лара и внимателно сложи Кели в протегнатите ръце на Мегън. Така и трябваше да бъде, но Лара изведнъж се почувства изоставена и самотна. Докато дойде Стивън и я прегърна с разбиране и състрадание. Мегън ридаше, без да се крие. Сега, когато детето вече беше при нея, цялата й показна смелост се бе изпарила. Дори очите на Томи, който обикновено стоически посрещаше проблеми, имаха подозрителен влажен блясък.

— Мами! Тати! — възкликна Кели възбудено, но и малко уморено. — Дойдохте да ме видите!

Мегън и Томи не можеха и дума да обелят.

— Ами да, бебче — обади се Лара. — Ти доста уплаши мама, тате, и мен...

— Аз не исках. Там долу беше лошо!

— Смятам, че няма да е зле да я заведете до болницата — намеси се Стивън. — Изглежда съвсем добре, но нека да я прегледат. Хубаво е да сме сигурни.

— Ще я заведа още сега — кимна Томи.

Спря, като че искаше да каже още нещо. Лара се сецаше, че брат й изживява душевна борба между чувството на признателност към човека, комуто дължеше спасението на детето си и предишната неприязън, която питаеше към него заради сестра си.

— Стивън, едва ли е възможно да изразим колко сме ти признателни за това, което направи! — каза Томи. В погледа му се

четеше много повече от благодарност.

— Няма нужда да ми благодарите.

— Не, напротив — обади се смирено Томи. — Ти спаси нашето малко момиченце. Ние сме ти задължени.

— За мен е достатъчно да я отгледате прекрасна като леля й — отвърна Стивън, без да сваля очи от Лара.

Томи явно схвана горещия поглед, който двамата си размениха, защото се начумери. За да предотврати някое нетактично изказване, Мегън пристъпи напред и напомни на мъжа си, че трябва да заведат Кели в болницата.

— По-късно ще се видим вкъщи — обърна се Томи към Лара.

Стивън я изгледа с такава ясна настоятелна молба, че тя потрепери.

— Не — отвърна. — Ти и Мегън имате нужда да сте сами с Кели тази нощ. Аз ще отида у Стивън. Сутринта ще доведе Дженифър.

Томи понечи да спори, но Мегън го прекъсна:

— Чудесно. Утре сутринта ще се видим. Елате на закуска.

Когато тръгнаха, Стивън промълви печално:

— Не мисля, че брат ти ме одобрява.

— Защото винаги се е старал да ме предпазва от неприятности. Няма обаче къде да ходи. Ще се примири.

— Струва ми се, че ако успея да те спечеля, Томи ще се изяде от мъка — усмихна се той.

— Неговото одобрение има ли значение за теб?

— Само защото знам от какво значение е то за теб. А сега да проверим дали тук всичко е наред и да поемаме.

За първи път Лара се сети за останалите хора, които бяха дошли да помагат и сега почистваха наоколо. Тръгна сред тях, като обикаляше и благодареше на всеки. Те изразяваха задоволството си от изхода на рискованата операция и Лара за пореден път се трогна от искрената отзивчивост и благородство на хората, на които дълги години бе обръщала гръб.

Стигна до Тери Симънс и поривисто я прегърна. Още я учудваше дълбочината на чувствата към тази жена, която почти не познаваше до преди четиридесет и осем часа.

— Нямахте да издържа последните два дни без теб — призна искрено.

— Дрън-дрън. Ти, момиче, не си от кекавите. Но се радвам, ако съм могла да те облекча с нещо. Недей да страниш повече от нас. Вратата ми винаги е отворена за теб.

— Благодаря ти.

Най-после останаха сами със Стивън. Той я прегърна през раменете.

— Хайде да си отиваме къщи.

Къщи! Думите я изпълниха с трепет. О, ако наистина беше вярно! В момента би приела всеки предложен подслон, а за утре щеше да мисли. Ала в никакъв случай нямаше отново да се откаже от Стивън, поне доколкото зависи от нея.

Този път наближи къщата му с усещането, че си отива у дома. Видя, че той я гледа, а очите му бяха потъмнели и станали наситеносини като нощно море.

— Би трябвало да те пренеса през прага, но не съм сигурен дали ми е останала сила.

Тя го погали по бузата и нежно докосна уморените бръчки на челото.

— Ще го оставим за друг път. Стига ми и това, че идвам тук заедно с теб.

— Надявам се, не се чувстваш принудена да дойдеш — попита почти гузно.

Това я разсмя.

— През цялото време ти само ме гледаше. Решението взех аз.

— Не се и съмнявам, като познавам желязната ти воля. Ела тогава — протегна ръка. — Да влезем.

Вратата едва се затвори зад тях, когато се появи госпожа Марсдън. На лицето ѝ светеше широка усмивка.

— Чух новината. С малката всичко е наред!

— Да, и детето, изглежда, е добре — отвърна Лара.

— Толкова се радвам! — госпожа Марсдън се взря с безпокойство в Стивън. — А вие? Също ли сте добре? Да не сте се натъртили или ожулили в тази яма?

— Не се притеснявайте. Ще се измия, преди да се доближа до мебелите.

Госпожа Марсдън се смути.

— Нито за миг не съм си помислила... — започна тя и силно се изчерви.

— А би трябвало да си го помислите — засмя се Лара. — Той е мърльо.

— Добре, де — измърмори Стивън. — Разбрах намека. Отивам да си взема един душ.

— Ще желаете ли вечеря?

— Може би само сандвичи и билков чай. А, Лара? Става ли така?

— Чудесно!

— Оставете ги във всекидневната, госпожо Марсдън. Аз скоро ще слеза.

Излезе и госпожа Марсдън се обърна към Лара:

— Ако позволите, бих ви предложила да се качите горе при племенницата си за няколко минути. Беше доста неспокойна. Ще ѝ дойде много добре да узнае, че със сестра ѝ всичко е наред.

— Веднага отивам — разбърза се Лара и последва Стивън по стълбите.

Той очевидно я чу да идва, защото я изчака на площадката. Притисна я в обятията си.

— Не мога да чакам повече, за да го направя — прошепна той, преди да сведе устни към нейните.

Меките ѝ къдрици се приютиха на яките му гърди и през тялото ѝ премина огнена вълна. Той плъзна ръце по раменете ѝ, а тя се повдигна на пръсти, като се притисна още по-плътно към него. Ласките му станаха смели и сякаш жигосваха кожата ѝ. Обхвана с ръце бедрата ѝ и настойчиво я притегли към твърдото доказателство на своята възбуда. И както преди години, това породи у нея топлото усещане на чисто женско удовлетворение. Магията не я беше напуснала.

Нито пък него.

Цялата гореше. Тялото ѝ се пробуждаше от дълбокия сън, нажежено от желание, което шеметно я завъртя във вихрушка от страсти. Погълнати от удоволствието на настоящето, забравиха и душа, и пригответената долу вечеря, дори миналото.

Тогава чуха тихо хленчене. То моментално върна Лара към действителността.

— Дженифър — каза Стивън и тежко пое дъх.

Тя кимна.

— Съжалявам.

— Недей, любов моя. Може би така е по-добре. Искам да се наслажда на всеки миг от близостта ни, а имаше голяма опасност да не се сдържа и да те обладава тук, на стълбите.

— Интересна идея — изкоментира тя с дяволита усмивка. — Да я запомниш! — Обърна се и той игриво я шляпна по дупето.

— Ще те чакам долу.

Стивън си затананика в банята. Под твърдите горещи струи умората изчезна. От години не бе изпитвал такава жизненост. Несъмнено — заслуга на Лара. Отсъствието ѝ го научи на много. Можеше да съществува и без нея. Преуспяваше в работата си, привличаше жените, приятелите му го ценяха...

Но вътрешно усещаше някаква празнина, която само Лара можеше да запълни. Неговата сладка, чувствена, буйна Лара. Този път няма да я пусне да си иде. Макар преди години да си беше тръгнал, воден от най-добри подбуди, сега съжаляваше за заминаването си. Дори не можеше да ѝ обясни колко много съжаляваше!

Чувстваше се отговорен за помрачената светлина, сияла някога в очите ѝ, за тъгата, настанила се в тях. Ако е в неговата власт, ще върне смеха и жизнеността, които ѝ отне! Най-малкото, би посветил живота си на опити да го стори.

Обличаше се бързо. Гореше от желание да е с нея, да усеща кадифената ѝ кожа, да вдъхва благоуханието от естествения аромат на тялото ѝ, да се зарови в нейната топлина.

Прекара пръсти през влажната си коса, нахлузи чисти джинси и набързо навлече риза, която не се потруди да закопчае. На бос крак се запъти към спалнята за гости, където беше настанена Дженифър.

Посрещна го гледка като от вълшебна приказка. Дженифър беше седнала върху чаршафа, русите ѝ къдрици се виеха като ореол около розовите бузки. Лара седеше на пода до леглото, положила глава на ръба му, с разпилени по раменете коси. Дългите златни вълни хвърляха отблясъци от светлината на нощната лампа. Едната ѝ ръка, със счупени нокти, но въпреки това изящна и красива, почиваше върху рамото на Дженифър в нежна ласка.

Стивън се приближи и видя, че е заспала. Дишаше леко, а устните ѝ бяха леко разтворени като за целувка. Седеше в крайно неудобно положение, но изглеждаше дълбоко потънала в сън. Той я съзерцаваше, а дъхът му беше спрял от изумление. Как е могъл изобщо да се отдели от нея? Как е могъл да остави такава примамлива жена, преливаща от бурна страст? Само глупак би го направил!

Ако тогава обаче беше останал или я бе отвел със себе си, неминуемо щеше да унищожи свързващите ги чувства. Той не познаваше любовта. Бракът на родителите му беше горчива подигравка. Омразата им един към друг пораждаше безразличие, понякога дори враждебност към него.

Собствената му кратка женитба се оказа незрял опит за бунт. У Лара го пленяваше не само откритото изразяване на чувствата. Възхищаваше се от смеха и нежната привързаност, царящи в цялото ѝ семейство. Така му се искаше да бъде част от него! Въпреки това се страхуваше дали собствените му недостатъци няма да попречат да е всеотдаен като тях.

След като бе заминал, известно време полагаше всички усилия да си докаже, че решението му е било правилно. Стана по-сдържан и по-предприемчив от всякога. Отношенията му с хората бяха студени или безразлични.

Но непрекъснато, спокоен или ядосан, изпитваше разяждащо чувство за вина. Виждаше лицето на Лара, чуваше нейните упреци. А после тя протягаше към него ръце, същата като преди, обичаща го напук на самия него. Рано или късно трябваше да се върне при тази любов!

Откритието, че тя не се е омъжила и е пропиляла годините си го натъжи. Но в крайна сметка беше благодарен. Така тя не бе загубена завинаги. Животът рядко даваше повторен шанс и той не възнамеряваше да го изтърве.

Би могъл да я съзерцава с часове, но тихо я повика:

— Лара!

Тя отвори очи и замига недоумяващо. После устните ѝ се извиха в примамлива усмивка.

— Ей! — промърмори сънено.

— Ти си ей. Май трябва да те сложа в леглото и да забравим за вечерята.

— Продължаваш да предлагаш интересни идеи.

— Тази обаче не е — каза със съжаление. — Ти очевидно си изтощена.

— О, значи имаш намерение да ме сложиш в леглото сама?

— Ще е най-умното. Последните два дни се оказаха истинско премеждие.

— Никога не сме постъпвали разумно, Стивън. Моля те, нека да не започваме от днес.

Посрещна с тежка въздишка упоритата настойчивост в гласа ѝ.

— Какво да правя с тебе, Лара Денвърс?

— Просто ме обичай.

— О, мила моя, та аз го правя! И ще продължа.

Помогна ѝ да се изправи и с две ръце я побутна към вратата.

— Първо вечерята.

Още преди да стигнат до всекидневната, където върху масата до отворения прозорец ги очакваше огромен поднос със сандвичи, Стивън се убеди, че не е гладен. Настояваше за вечерята, за да ѝ даде време трезво да размисли. Трябваше да е сигурен, че не е сграбчена от разигралата се драма и повлечена от прилива на непреодолими чувства.

След първата хапка обаче разбра колко отдавна не беше ял. Вече привършваше третия сандвич, а не бе промълвил и дума. Лара го наблюдаваше развеселена.

— Преди няколко минути бях готова да се закълна, че прилагаш отвличаща маневра — закачи го.

— Точно така — потвърди и се усмихна. — Сега съм сит, ала ме гложди друг глад.

— И какъв е той?

Въпросът беше зададен с невинно любопитство, но блясъкът в очите ѝ си бе чисто прелъстяване!

— Ти, мила моя. Ела при мен! — повика я той.

Ръцете ѝ трепереха, но тя стана и се приближи, изправи се до него, великолепна и горда. Той се протегна и хвана ръцете ѝ да ги успокои.

— Моля те, не се страхувай от мен.

— Не се страхувам от теб. Боя се от нас двамата — призна. — От това, което предизвикваш у мен.

Откровеността ѝ го изненада, но веднага разбра какво точно има предвид. Силата на завладелите ги чувства внушаваше страх и на него.

— Не можем да чакаме повече — пророни той.

Лека усмивка докосна устните ѝ.

— И да можеш да чакаш, аз — не! Вече чаках единадесет години. Люби ме, Стивън! Умолявам те!

Той изстена. Кръвта му се разбушува, гореща и неукротима. Скочи, грабна я на ръце и я понесе нагоре по стълбата.

— Чувствам се като тръпнеща девица от старинен роман — промълви, опряла устни до голите му гърди, а ръцете ѝ галеха твърдите мускули на гърба му. — Като че ли ме отнасят да срещна съдбата си.

— Аз съм твоята съдба — прошепна той. — Ще ти го докажа тази нощ.

Стигнаха до стаята и с резки нетърпеливи движения Лара смъкна ризата му. После нежно го загали по гърдите и раменете, докато го обезсили от желание. Когато хвана ципа на джинсите, самообладанието му го напусна. Отблъсна ръцете ѝ настрани и непохватно заразкопчава блузата ѝ, докато накрая я свлече и гърдите ѝ изпълниха дланите му.

Когато ласките му превърнаха розовите зърна в остри връхчета, от гърлото ѝ се изтръгна слаб стон. Този контраст на плътта ѝ, меката коприна на гърдите и втвърдения венец около тях, го прониза с тръпка на наслада. Наведе глава да погали с език всяко от тях, а тя изви гръб и нададе лек вик на удоволствие. Това го разпали още повече.

Засмъква джинсите и бикините надолу по дългите ѝ крака, бавно вкусвайки от меката гладкост на бедрата, нежната извивка на прасците, изящните стъпала. Стоновете ѝ ставаха все по-възбудени и нетърпеливи.

Нежно я положи върху леглото. Загледа я, изправен над нея, опивайки се от вида на пламтящата ѝ кожа, къдравото триъгълно хълмче между бедрата, гордия, склон на гърдите ѝ. Очите му бяха езера, преливащи от копнеж. Тя протегна ръце и той, неспособен да се съдържа повече, смъкна останалите дрехи и се опъна до нея.

— Толкова си хубава — прошепна, като се любуваше на тялото ѝ, обляно от бледата светлина на лунните лъчи. — Сега си точно такава, каквато те помня...

— Нали ми каза, че съм измършавяла.

— Трябва да съм бил луд. Всяка извивка си е на мястото и искам да мина по всички тях.

— Да не планираш някоя дълга изследователска експедиция? — попита колкото шеговито, толкова и нетърпеливо тя.

Той докосна с пръст пулсиращата вена на шията ѝ и нежно прокара пътечка до връхчето на гърдата. Тя затвори очи и тих вик на удоволствие се изтръгна от устните ѝ.

— Искам да ти е добре — каза той, като я милваше все по-настойчиво. — Няма да те карам да бързаш.

— Тогава ще трябва да си вържеш ръцете.

— Искаш невъзможното — поклати глава.

— В такъв случай — започна тя и преди да разбере намерението ѝ, се покачи отгоре му и го яхна, — по-добре аз да се погрижа.

— Откакто те познавам, не е имало случай да не си била в нападение — засмя се той.

— Само един — отвърна, внезапно натъжена.

Стивън би дал всичко, за да върне назад думите. Обви ръце около нея и я обърна отново по гръб.

— Извинявай. Не исках да ти напомням това, особено сега.

Ръцете му я галеха надолу по извивката на гърба. Тя тръпнеше от тези докосвания, а той я милваше все по-настървено, търсейки местата, които ѝ доставят най-голямо удоволствие. Усети горещите ѝ сълзи върху рамото си и спря, но тя го помоли да продължи.

— Люби ме, Стивън! Нужен си ми. Моля те!

Не беше в състояние да спре потока от сълзи и да не отвърне на желанието ѝ. Нежно я притисна под себе си и посрещна зовящото повдигане на бедрата с дълбок тласък, който го потопи в сърцевината на нейната женственост.

Искаше да бъде бавен и нежен, но загуби всякаква сдържаност. Плененото му тяло се наслаждаваше на съединяването, водейки или следвайки нейното, докато изпаднаха във възторжен екстаз от огнен вихър.

Захласът от взаимното им удоволствие продължи безкрайно.

СЕДМА ГЛАВА

Зазоряваше се. Слънчевите лъчи бавно плъзнаха по стаята, докато докоснаха голите рамене на Лара. Усетила в просъница топлата милувка, тя се събуди и се усмихна доволно с притворени очи. Дори и без изгрева, обещаващ хубаво време, денят щеше да бъде празник. Кели беше жива и здрава, а тя отново получи любовта на мъжа, когото обичаше!

Все още не ѝ се вярваше. Обърна се и докосна бузата на Стивън. Слънчевите отблясъци по наболата брада и топлината на кожата му я увериха, че изминалата нощ не е сън. Иначе толкова прагматичен, като любовник беше най-доброто, за което можеше да се мечтае — внимателен и търпелив, искащ, но даващ много повече, отколкото получаваше.

Тя бе изпитала силата, нежността и страстта, отсъствали толкова дълго от живота ѝ. Безумната нощ отново разпали чувствата. Тялото ѝ се изпълни с радостта да бъде желано и задоволено.

— Само с теб, мили! — прошепна, като го галеше. — Само с теб!

Внезапно дочу вик, който се донасяше от хола и се приближаваше към стаята. Вратата се отвори с трясък.

— Лельо Лара! Лельо Лара! — крещеше Дженифър възбудено и изведнъж видя Стивън. Спря се напред стаята с широко ококорени очи.

Ужасно сконфузена, Лара придърпа чаршафа до брадичката си. Хвърли поглед към Стивън и видя, че е отворил едно око да провери каква е тази дандания. Разбра неловкостта на ситуацията и се усмихна. Зачака с интерес да види начина, по който Лара смята да овладее неудобното положение. Тя го погледна, сякаш се надяваше земята да се отвори и погълне и двамата или поне него.

Преди да измисли прилично обяснение, което да задоволи изумената ѝ племенница, в стаята връхлетя и госпожа Марстън. Престилката ѝ се вееше, а устните се бяха свили в закана.

— Тук ли си? — скара се на Дженифър. — Казах, че леля ти Лара спи и не трябва да я безпокоиш!

— Аз пък знам, че няма нищо против, когато я събуждам! — протестираше детето възмутено. — Доста се потрудох, докато я открия.

Отново се втренчи в Стивън.

— Какво правите тук, господин Дрейк? — Гласът ѝ беше смутен и превзет едновременно.

Стивън избухна в гръмък смях. Лара го изгледа свирепо и предупредително.

— И така-а — проточи той и се прокашля да прочисти гърлото си, като старателно избягваше погледа ѝ.

Лара очакваше обяснението му с не по-малък интерес от Дженифър.

— Хъм. Снощи леля ти Лара сънува лош сън. Аз влязох да я успокоявам. Предполагам, че съм заспал от умора.

Беше благороден опит и Лара го възнагради с благодарна усмивка. Дженифър обаче го посрещна скептично.

— Но ти си гол!

Сега бе ред на Лара да се наведе, за да не прихне.

Едва ли имаше някакво разумно обяснение за детето. Дрехите лежах на пода, а между двете голи тела имаше само един чаршаф.

За щастие, госпожа Марстън спаси положението. Свила решително устни, тя издърпа Дженифър за ръката.

— Хайде, малка госпожице! Остави леля ти да се облече, ако искаш да отидеш вкъщи и да видиш сестра си.

— О, да! Моля те, лельо Лара! Побързай! Искам да видя Кели, мама и татко!

— Добре, сладурано! Веднага се обличам — обеща Лара.

Когато вратата се затвори след тях, тя опита да погледне Стивън в очите. Те дяволито блестяха.

— Предполагам, сега ще се омъжиш за мен? — каза той през смях и очите на Лара се разшириха. — В противен случай рискуваме Дженифър да ни откара до църквата под стража. Смяташ ли, че ще потърси обяснение за тази сцена от баща си?

— Беше много изненадана и не мисля, че е повярвала на твоите бабини деветини за кошмарите ми.

— Толкова по-зле! Сега сериозно трябва да помислим за венчавка.

Шеговитият му тон я възпираше да направи това, което ѝ се искаше. Да се хвърли в обятията му, да приеме предложението и двамата веднага да се оженят.

— Направи предложение по подходящ начин и ще си помисля!
— каза тя с високомерен тон.

Но той не го направи.

Дори в мигове на откровение никога не бе повдигал въпроса за женитба. Говореше за светлото им бъдеще. Беше стигнал дотам, че ѝ описваше тяхната къща. Предлагаше да я отведе далеч оттук, но въпросът за узаконяването на тяхната връзка бе стоял винаги настрана. И сега не видя причина той да стигне по-далеч. А и не ѝ трябваше повече в този момент. Връщането на Стивън в живота ѝ бе достатъчно.

Лара скочи от топлото легло и се изплъзна от протегнатите му ръце. Ала те бяха капан, от който нямаше измъкване.

Без да обръща внимание на отказа, Стивън я последва гол под душа. Мърморейки, гальовно я уви в хавлия и отнесе до леглото, за да я избърше. Бърсането обаче им отне близо час.

Когато слязоха долу, Дженифър вече подскачаше от нетърпение.

— Обеща ми нещо, лельо Лара! — упрекна я детето.

— Извинявай, сладко мишленце! Вече сме готови.

— И ти ли ще идваш? — погледна то Стивън с надежда.

— Той спаси сестра ти — напомни Лара. — Разбира се, че сега ще иска да види как се чувства.

— Добре, но нека да побързаме, лельо Лара! Искам господин Дрейк да се запознае с мама и татко.

Затича напред, като от време на време се обръщаше и ги подканяше да бързат. Лара се зарази от нейното нетърпение и по едно време усети, че тегли Стивън за ръката.

Но когато доближиха до къщата, дочуха високи гласове през отворените прозорци. Неприятното ѝ усещане се превърна в гняв. Разгорещената кавга между брат ѝ и снаха ѝ не бе нещо приятно, особено когато се отнасяше до нея. Още по-силно стисна ръката на Стивън. Прииска ѝ се да хване Дженифър за рака и да се върнат. Беше твърде късно, а и само страхливец би избягал.

— Не се бъркай, Мегън! — настояваше Томи и гласът му звучеше отчетливо. — Не вярвай на Дрейк! Не си била тук и не знаеш какво се случи! Знаеш ли какво направи този мъж с нея? За малко не я

погуби! Той е от този тип мъже, които прелъстяват жените, а после ги захвърлят!

Лара обърна поглед, пълен с молба за прошка, към мъжа до нея.

— Казва каквото мисли — сви той рамене. — Не мога да го обвинявам за това. Между другото е истина. Постъпката ми бе наистина ужасна.

— Да, но всичко е минало! Току-що спаси детето му! Все някога трябва да ти прости...

Преди да довърши изречението, гласът на Мегън разцепи настъпилата тишина.

— Мисля, че не преценяваш правилно! Забелязах как се отнася с Лара сега. Видя ли как се гледаха миналата вечер? Двамата се обичат. Ако действително искаш да им помогнеш, опитай се да ги сближиш отново и не разпалвай омразата ѝ към него!

— Права е да му се сърди.

— Да, но това ѝ дава само моментно удовлетворение, нали? Няма ли да се радваш, ако я видиш напълно щастлива? Когато се оженихме и ме доведе да живеем тук, сестра ти бе готова да започне живота си отначало. Ако наистина си загрижен за нея, ти си този, който не трябваше да се бърка!

— Защо мама и тати се карат? — обърна Дженифър озадаченото си лице към Лара.

— Просто недоразумение, детенце! — Лара вдигна решително брадичка. — Мисля, че е време да спрат.

Тя бутна вратата и нахълта в кухнята. Стреснати, Томи и Мегън се обърнаха и лицата им пламнаха от смущение.

— Край! — обяви тя. — Не желая двамата да спорите какво да правя и какво не. Това е мой собствен живот, както знаеш, Томи, и имам право на избор. Независимо дали го одобряваш или не!

Томи поглеждаше тревожно ту нея, ту Стивън. Накрая лицето му се отпусна.

— Просто не искам това да се случи отново, сестричке.

— Можеш да бъдеш сигурен! — обади се Стивън, прегръщайки Лара през кръста. — Беше ми доста трудно да обясня на Лара защо някога я напуснах, но мисля, че ме разбра. Аз съм отново с нея и ще бъда с нея, докато тя ме иска.

Лара чакаше с нетърпение как брат ѝ ще приеме изявлението на Стивън. Навремето, като малко момче, Томи го боготвореше, но сега, вече като мъж, не му вярваше.

— Нима си щастлива, сестричке? Преди няколко седмици, когато бяхме тук, не смееше да приближиш и на сто метра от неговия имот. А сега изведнъж му вярваш!

— Той спаси Кели — каза тя просто. — Беше до мен през тези ужасни часове. Как мога да не му вярвам? Макар да го обвинявах, винаги съм искала да бъдем заедно. Даже Мегън го забеляза.

— Май ще трябва да се съглася — хвърли предупредителен поглед към Стивън. Двата мъже се разбраха без думи. — Мисля, че нещата този път ще потръгнат — махна Томи с ръка.

— Сега искам да видя моето детенце, което се крие зад гърба на леля си! — подвижна Мегън закачливо. — Ела и ме прегърни, Дженифър!

Момиченцето се хвърли в прегръдката на майка си, а после седна в скута на баща си, докато Лара и Мегън приготвиха закуската. Когато всичко бе готово, Мегън отиде да доведе Кели и цялото семейство се настани около масата. Лара огледа всички и изпита огромно задоволство, че отново са заедно. Само Грег го нямаше, но бе обещал да дойде от Колумбия за обяд. Искаше да види Томи и Мегън, преди да замине за Канзас Сити. Стивън улови погледа ѝ и се усмихна. Очите му бяха пълни с разбиране и обещание.

Някой почука на вратата.

— Лоугън! — извика Лара. — Ела да си сипеш кафе! Искаш ли да закусиш?

— Не, госпожице Денвърс! Дойдох само да видя малката и да разбера дали е добре.

— Добре съм — обяви Кели, радвайки се, че синово е център на внимание. — Направиха ми само едно боц. Виж! — И тя посочи анкерпласта на ръката си.

— Боже господи! — клатеше глава Лоугън. — Та това е страшна рана!

— Вече е по-добре. Мама я целуна! — добави Кели сериозно.

— Да, наистина. Това е най-доброто лекарство — обърна се към Томи и предложи: — Може би ще искаш да разгледаш фермата, преди да си тръгнеш? Царевницата е много добра тази година!

Идеята бе подхвърлена с привидно безразличие, но Лара долови в думите скрити, намерения.

— С удоволствие, Лоугън! А ти ще дойдеш ли, сестричке?

Гласът на Томи звучеше ентузиазирано, но Лара си припомни неговите намерения за продажба на фермата от времето, преди да заминат с Мегън. Нима той гледаше на обиколката като на възможност отново да я убеждава за продажба на стопанството? Беше споменала на Лоугън за това и сега старият човек щеше да опита да промени мнението му.

Както и да стояха нещата, искаше Томи да види колко добре вървят работите, ръководени от нея в негово отсъствие.

— Във всички случаи! Обичам да показвам това място! Искат ли някой друг да дойде с нас?

Дженифър и Кели веднага се втурнаха към вратата. Стивън се наведе и целуна Лара по бузата.

— Имаш ли нещо против, ако остана? Ще помогна на Мегън да разтреби.

Лара се зачуди на избора му, но го прие.

— Ще ме чакаш, нали?

Когато всички излязоха, Мегън сипа кафе.

— Както чух, ти се застъпваше за мен! Оценявам го високо. Искам също да ти благодаря, че ме помоли да наглеждам момичетата. Така направих нещо, което отдавна исках.

— Не ме карай да съжалявам! — изненада го Мегън с яростта на отговора си, ала след това се усмихна. — Май че Томи не е единственият адвокат в семейството. Защо не се ожените?

Смутен от прямия въпрос, той се усмихна неловко. Усещаше, че зад добрите обноски и кроткото държание на Мегън се крие силен характер. Доказваше го верният ѝ поглед върху нещата и аргументите ѝ в спора със съпруга ѝ.

— Не съм я питал за това.

— Звучи подозрително и прилича на измъкване — намръщи се тя.

— Разбирам, но ни трябва време, за да изясним отношенията си.

— Не протакай дълго! — натърти. — Сега Лара има нужда от теб много повече, отколкото преди.

— Защо? — изненада се от нейната настойчивост. Какво знаеш за изминалите единадесет години? — попита Мегън натъртено.

— Само това, което тя ми каза, а то не е много. От местните клюкари разбрах, че не ѝ е било никак лесно.

— Добре. Има неща, които не мога да разбера. Най-вече за годините непосредствено след твоето заминаване. Предполагам, че Лара е била съсипана, въпреки че се е опитвала да не го показва. Ако се беше отдала на скръбта, може би щеше да я изживее. Вместо това се хвърли да учи — като единствен изход от създалото се положение. Нищо нямаше значение за нея, освен целта да стане лекар. Тогава умря баща ѝ. Сигурно знаеш колко много значеше той за нея. Тя го боготвореше. Мисля, че щеше да се справи и с тази болка, но след това почина и майка ѝ.

— Сигурно е страдала неимоверно. Как бих искал тогава да съм бил тук!

— И аз. Може би по това време е станала толкова затворена и неговорчива. Томи ми каза, че е зарязала колежа, без да каже и дума. Без да се оплаква, се е върнала да поеме своите задължения. На Томи и Грег е било забранено да говорят за медицина изобщо. Хвърлила е сърцето и душата си, за да оправи стопанството. Дала е на Томи и Грег шанс да изберат свой собствен път. На практика ги е принудила. Когато Томи завърши колежа, се оженихме и дойдохме тук да помагаме. Видях колко силно страдаше, когато ти купи част от земята ѝ. Напрежението направо я убиваше. Веднага щом фермата бе въвн от опасност, започна да ни насърчава в избора на наш собствен начин на живот. Да правим това, което самите ние искаме. Грег никога не се е връщал. Неговият импресарио му е предложил да направи изложба в Ню Йорк. Лара се гордее страшно много с него. Разбираш ли, просто опитвам да ти кажа, че Лара е най-себеотрицателната жена, която познавам. Време е да започне да върши неща, които са ѝ по сърце. Може би е време дори да зареже това място и да се върне в колежа. И Томи мисли така. Ако съжалявам за нещо, то е, че сме толкова далеч. Когато заминем, тя остава тук сама. Това ме тревожи. След всичко, което направи за нас, не заслужава толкова самотна съдба.

Накрая той разбра накъде бие Мегън.

— Аз ще бъда до нея — обеща. — Няма да е самотна. Колкото по въпроса „ферма или медицина“, мисля, че тя самата трябва да реши.

— Предварително ти благодаря за грижите, които ще положиш за нея — усмихна му се лъчезарно Мегън.

— Бог ми е свидетел, че ще опитам.

— Има и друго — тя започна да си играе нервно с лъжичката.

Внезапната промяна в държанието ѝ го разтревожи с мрачно чувство за предстояща неприятност чакаше да чуе какво я тревожи.

— Искаме да вземем децата с нас — каза Мегън най-накрая.

— Разбирам — Стивън притвори очи и въздъхна.

— Как мислиш? Ще го понесе ли?

— Ще реши, че я обвинявате за нещастията с Кели — отговори ѝ той честно.

— И аз казах това на Томи.

Гледаше го умолително, сякаш търсеше подкрепа. Стивън усещаше, че сърцето му се къса. Представи си какво ще изпита Лара, когато научи новината.

— Не е това причината да ги вземем — почти се оправдаваше Мегън. — Кълна се! Само използваме случая, че сме тук. Вече имаме собствено жилище. Томи е на постоянна работа. Той смята, че е лудост да бием толкова път отново само след няколко седмици. И не на последно място, искаме децата да са с нас.

— Разбирам за какво става въпрос.

— А Лара?

— Ти самата каза, че се жертва за другите. Ще се опита да ви разбере, но ще страда много. Няма съмнение.

— Затова се радвам, че сте пак заедно. Може би ще намали болката от раздялата с децата.

— Нека аз ѝ кажа за това.

— Да призная честно, разчитах много на такова предложение.

Нямаше повече какво да си кажат. Стивън бе зает с мислите си. Разтребваха кухнята в пълно мълчание. Щом свършиха, той излезе вън да чака Лара. Недоумяваше по какъв безболезнен начин да ѝ го съобщи. Разбираше мотивите на Томи при вземане на решението.

Стоеше до портата, когато я зърна. Русата ѝ коса хвърляше отблясъци на слънчевата светлина, като че беше покрита с малки диаманти. Стъпките ѝ бяха леки, а лицето — грейнало от щастие. Отиде до него. Прегърна го през кръста и нежно го целуна по бузата.

— Липсвах ли ти, мили?

— Много!

Изучаваше го внимателно и очевидно успя да зърне нещо зад усмивката.

— Нещо тревожи ли те?

Хвана ръката ѝ. Помилва дланта, вдигна я и нежно докосна с устни пръстите ѝ.

— Трябва да поговорим.

— За какво? — напрегна се тя, усетила тревога в гласа му.

— Ела. Нека да седнем до портата.

— Стивън, кажи ми! Какво се е случило? Нещо лошо ли? Да не е с Кели? Някакви усложнения от падането?

— Не — отговори той, внезапно раздражен от собствената си слабост. — Не е това, което мислиш.

— Тогава какво?

— Знаеш ли, това пътуване вкара в непредвидени разходи Томи и Мегън... Новата къща е голяма и скъпоструваща грижа...

— Боже господи, за това ли става дума? — Облекчението ѝ беше очевидно. — Дори не съм и помислила! Не е проблем. Имам малко спестени пари. Ще им платя билетите.

— Не, любов моя, съвсем друго е. Ако беше въпрос за пари, щях да им предложа заем. Направих го още като купувах къщата.

— Да, всичко ми е ясно — прозрението дойде и гласът ѝ стана равен. — Искат да вземат момичетата с тях, нали? И защо?

— Само не мисли, че вземането на децата има нещо общо с това, което се случи на Кели. Само искат да използват случая, че са тук и да приберат децата.

— О, Стивън! — прошепна тя и сложи глава на гърдите му. — Сега какво ще правя?

Той я помилва. Пръстите му потънаха в гъстите златни коси.

— Ще им кажеш довиждане и ще обещаеш, че в най-скоро време ще отидеш да ги видиш в Канзас Сити.

— И после?

— След това ще обсъдим с теб как ще живеем по-нататък заедно. Ако, разбира се, го искаш.

— Благодаря ти, Стив.

— За какво?

— Че ми помагаш да го приема по-леко.

Лара твърдеше, че всичко е наред, но Стивън се съмняваше в думите ѝ. Следобедът беше цяло изпитание за нея. Помагаше на Мегън да стегнат багажа на децата за път. Сгъваха дрехите и прибираха играчките. Той стоеше до отворената врата и ги наблюдаваше. Видя как тя нежно целуна големия рижав мечок на Кели, преди да го сложи в пътната чанта.

С всеки изминат момент лицето ѝ ставаше все по-тъжно, а Томи и Мегън се чувстваха виновни.

Даже пристигането на Грег не можа да я развесели. Опитите му да се шегува бяха напразни и правеха положението още по-тежко. Най-после Томи, Мегън и децата тръгнаха за летището в Толедо с колата на Грег. С трепереща долна устна и сълзи в очите Лара отказа да ги изпрати до града. Настоя да си вземат довиждане тук. Стоеше до входната порта и махаше с ръка, докато колата се изгуби от погледа ѝ.

Върна се и с отчаян вопъл зарови лице в гърдите на Стивън. Ридаеше силно и му се струваше, че всеки миг сърцето ѝ ще се пръсне.

— Недей, скъпа! Всичко е наред. Съвсем скоро ще ги видиш. Недей!

Сега, станал свидетел на голямата болка от раздялата, Стивън получи ясна представа какво е изпитала при неговото заминаване. Помисли, че няколко такива преживявания могат да съсипят човек. Събра всички сили, за да не заплаче заедно с нея.

ОСМА ГЛАВА

След полунощ заваля. Лара унесено слушаше барабаненето на капките по ламаринения покрив. Ритъмът бе в синхрон с мрачните ѝ мисли. Тягостно чувство, предизвикано от заминаването на Дженифър и Кели, стягаше сърцето ѝ. Макар да знаеше, че все някога ще си заминат, не бе очаквала да стане толкова скоро. Само присъствието на Стивън и пречеше да се отдаде на мъката си. Обърна се и видя, че я гледа.

— Не си ли заспала, мила? Да ти направя ли масаж? Може да те успокои.

Тя се обърна по корем и усети как ръцете му докоснаха голите ѝ рамене. По тялото ѝ се разля тръпка на желание. За голямо съжаление, масажът имаше лечебна цел.

Тя опитваше да прогони от съзнанието си тъжните мисли. Но вместо това, пред очите ѝ изплуваха Дженифър и Кели, седнали на задната седалка в колата на Грег. Бяха изцяло погълнати от мисълта за предстоящото пътуване. Без мъка и сълзи за това, което оставяха. Нито за фермата, нито за Лоугън, нито за нея.

— Престани да се измъчваш! — сякаш прочете мислите ѝ Стивън.

— Защо реши, че мисля за децата?

— Защото мускулите ти все повече се напрягат и не възнамерявам да полагам усилия на вятъра.

— Извинявай, ако съм те накарала да се съмняваш в собствените си възможности!

— Не говоря за това. Имам предвид как понасяш загубата. Това не е завинаги, скъпа. Имаш възможност да посещаваш Дженифър и Кели. Вероятно и те ще дойдат за Коледа, а през идващото лято — със сигурност. Освен това, печелиш!

— Какво?

— Това — и той целуна раменете ѝ. Докосването събуди вълна от тръпки по цялото ѝ тяло. — От тези малки многознайки не можехме да

останем насаме.

Благодарна за разбирането и нежните грижи, тя се извърна към него. Ръцете ѝ нежно обхванаха и притиснаха главата му, докато устните им се сляха. Погледите се срещнаха и в тях пламна огънят на взаимното желание.

— Как измисли единственото нещо, което можеше да ме успокои?

Той я погледна с дяволита усмивка.

— Съвместният живот, скъпа. Надявам се да изпитваш същото, което и аз. Не бих желал да сме разделени нито за миг!

Прилепи се до нея. Устните му докоснаха нейните с нежност, от която дъхът ѝ секна. След това с безкрайно внимание я поведе към техния остров от желаниа. Плътта ѝ благославяше неговите ласки, а поривът на страстта пропъди тежките мисли. Накрая, изморена и безпаметна, заспа в прегръдките му.

Сутринта депресията отново я връхлетя. Може би бяха виновни оловните облаци, покрили цялото небе. Нито един слънчев лъч не си пробиваше път. Миришеше на дъжд.

Стивън я намери седнала до кухненската маса. Беше стиснала здраво чаша димящо кафе, вперила поглед в далечна несъществуваща точка. Бързо я целуна по челото.

— Какво ще правим днес? — Гласът му беше весел.

— Имаш ли нещо против да помогна на Лоугън при жътвата? Надявам се физическото натоварване да ме избави от лошото настроение. Не виждам смисъл и ти да идваш.

— Не искаш ли да бъда с теб?

— Не се сърди! Никога не съм била по-щастлива.

— Едва ли си го мислила преди две седмици. Тогава за теб бях свиреп звяр, нали?

— Сега си друг. А и аз се промених. Ами ако никой от нас двамата не се е променил? Нищо не разбирам. Е, трябва да тръгвам. Ще се видим ли след това? — попита тя колебливо.

— Защо довечера да не излезем някъде?

Лара кимна без особено желание. Откакто бяха заедно, нямаха време да изяснял отношенията си.

— Добре — съгласи се тя, като се стараеше да не вижда объркания му поглед и недоверчиво свъсените вежди.

Тръгна да излиза, после рязко спря, върна се при Стивън и го дари с дълга и страстна целувка.

— Извинявай! Ще гледам довечера да съм в по-добро настроение.

— Няма проблеми! — усмихна се той с разбиране и сърцето ѝ се сви при мисълта, че му е причинила болка.

— Дори да не си, ще положи всички усилия, за да те развеселя — добави той.

Въпреки че се очертаваше прекрасна вечер, денят вървеше от лошо по-лошо. Беше толкова отнесена, че накрая Лоугън я изгони.

— Състоянието, в което се намирате, ще ви убие! Ако самата не се нараните, ще съсипете машинариите! Разходете се малко! Идете поплувайте! Ще се оправим и без вас.

Знаеше, че е прав, но не можа да прогони терзанията си. Беше изоставена и ненужна дори на собствената си ферма. Слезе до потока. Събу обувките, но не събра кураж да нагази в студената вода. Върна се вкъщи, взе чаша лимонада и седна пред входната порта. Отдаде се на самосъжаление и това я погълна изцяло. Никога не си го бе позволявала, но сега нямаше сили да се бори със себе си.

Небето ставаше все по-тъмно и непоносима мараня трептеше над земята. Това бяха злокобни признаци.

— О, Боже! — внезапно прошепна тя.

Бързо изтича вкъщи и превключи радиото на станция, по която денонощно съобщаваха прогнозата за времето. Тревогите ѝ се потвърдиха. Предупреждаваха слушателите за признаци на торнадо и ги уведомяваха за предпазните мерки при поява на характерен облак с форма на фуния.

Помисли, че Лоугън и другите са все още на полето и прецени шансовете да стигне до тях навреме. Трябваше да ги предупреди! Сложи непромокаема шапка и затича по пътеката към полето, където бе оставила Лоугън. Закапаха едри капки дъжд. Отначало рядко, а после — все по-често. Много преди да зърне мъжете, косата ѝ се измокри, обувките прогизнаха и се напълниха с кал.

— Лоугън! — изкрещя, когато приближи на разстояние, че да я чуят. — Прибирайте техниката! Идва торнадо!

— Искам да ожънем колкото може повече, госпожице Денвърс — извърна се той. — Мисля, че имаме още десетина минути.

— Не рискувай! За няколко реда жито не си струва!
— Връщайте се къщи! Ще свършим и ще приберем всичко в хамбара!

— Лоугън!

— Вървете, госпожице! Няма да загубя това зърно!

— Тогава оставам да помагам! Главната отговорност нося аз!

— Тук няма нужда от вашата помощ! Няма смисъл и вие да се мокрите. Докато се надвиквахме, щях да привърша!

Лара неохотно се съгласи и затича към къщи. Беше стигнала края на нивата, когато се чу страшен тътен. Сякаш наблизо минаваше влак. Но тук нямаше железница и тя добре знаеше какво означава този грохот. Вдигна поглед нагоре, озърна се и видя точно това, от което се страхуваше най-много.

Огромен тъмен облак с форма на фуния се стелеше ниско над земята. Той се въртеше, засмуквайки всичко по пътя си. Където минеше, се образуваше дебел и черен стълб. Когато стигнеше до небето, стълбът се развиваше и спускаше към земята като някаква дяволска пружина.

— Мили Боже! — изхриптя Лара, неспособна да отмести поглед и да помръдне от пътя на идващото към нея торнадо.

След малко усещанията ѝ започнаха да се възвръщат. Осъзна, че трябва да се маха. Ужасена, бързо затича към къщи. Добра се до вратата на укритието. Всяка къща в областта имаше укритие, което се използваше в подобни случаи. Запали лампите, но те, сякаш уплашени от оглушителния грохот, помитаха известно време и угаснаха. Нямаше време да търси свещи и шепнешком заслиза надолу по стъпалата.

В укритието намери вързоп стари одеяла и седна върху тях. Сви колене към брадичката си, обгърна ги с ръце и зачака. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Малкото светлина, която проникваше през двата високи прозореца изчезна и в стаята настъпи непрогледен мрак. Земята трепереше и къщата се люлееше. Лара се сгърчи от страх. И преди бе виждала торнадо. По-точно бе виждала последиците от разбушувалата се стихия, но никога не беше попадала в центъра му. Дивият ужас идваше от това, че не можеше да направи нищо. Само да чака. И тя чакаше. Чакаше да разбере колко е силен ударът на съдбата. Правеше единственото възможно нещо. Молеше се.

Благодари на Бога, че Дженифър и Кели не са тук, за да преживеят агонията на мъчителното чакане. Горещо се молеше Стивън да е на защитено и безопасно място, а Лоугън и останалите мъже да са се добрали до относително сигурния хамбар. Искаше да оцелее, за да изпита още веднъж горещата любов на Стивън. Беше готова да понесе всякакви загуби. Щеше да воюва за по-добро бъдеще. Докато Стивън е до нея, можеше да се справи с всичко. Сега страдаше, че е позволила лошото ѝ настроение да им отнеме дори миг от щастието, че са заедно.

Страшният тътен приближаваше. Дъждът се лееше като водопад. Трошеше клони и те се стоварваха върху покрива на къщата. Знаеше, че докато не спре да вали, е опасно. Видя отблясъци през прозорците и после чу гръмотевиците. Трясъците идваха все по-често, докато накрая се сляха.

Обливаше я студена пот. Въображението ѝ рисуваше кошмарни картини. Бореше се със сълзите, но знаеше, че няма да намери покой, докато не разбере дали Стивън и другите мъже са на сигурно място.

Ами фермата? Какви ли щяха да са щетите? Щеше ли да остане изобщо някакво зърно? Дълговете! Колко много бе страдала и борила, за да ги намали! Сега, без реколта, откъде ще намери пари за погасяване на текущите вноски?

Дойде ѝ много. Нервното напрежение през последната седмица си каза думата и по страните ѝ потекоха сълзи. Тя яростно ги триеше, но те продължаваха да се леят като пороя навън.

Сълзите ѝ пресъхнаха изведнъж. Отиде до единия от високите прозорци да види какво става навън. Придърпа стол и се покачи върху него. В този миг се чу гръм и последното нещо, което запомни, бе звукът на строшени стъкла. И после... нищо. Освен небитие.

Когато бурята започна, Стивън работеше в кабинета си. Още при първите прогнози за торнадо опита да се свърже с Лара, но телефонната връзка беше прекъсната. Искаше да се качи на колата и да отиде до фермата, но госпожа Марстън препречи с тяло пътната врата.

— За момичето ще бъде по-добре, ако стоите тук! — гълчеше го тя. — Не бъдете глупак, господин Дрейк! Построихте разкошно укритие за случаи като този. Слизайте долу! Ще ви направя чай, докато чакаме да премине бурята.

Съветът бе мъдър и той го послуша. Слезе долу, но изгаряше от тревога. Започна да обикаля укритието като разярен звяр в клетка, заслушан в свистенето на вятъра навън. Когато икономката влезе с чая, той се нахвърли върху нея.

— Ами ако е все още на полето и не може да се прибере?

— Не берете грижа! Това момиче е живяло по тези места много по-дълго от вас. Знае какво може да се случи и няма да рискува.

— Много сте сигурна! — парира той.

— Няма за какво да се тревожа! Има неща, срещу които никой не може да направи нищо!

— Не съм в настроение да споря с вас за превратностите на съдбата! По-скоро, трябва да направя нещо! — погледна я и видя, че му се присмива. — Защо не престанете с тези номера! Поне докато сме тук! — изгледа я свирепо той.

— Така и ще направя! — Демонстративно му обърна гръб.

Стивън отново започна да кръстосва стаята. Нервите му се опъваха при всеки гръм и когато скършен от бурята клон се удари в прозореца, той се втурна по стъпалата.

— Край! Отивам при нея! Тя е в опасност!

Госпожа Марстън отвори уста да го спре, но той вдигна решително ръка.

— Запазете си го за вас! Въпреки вашите предупреждения, че ще свърша като Дороти във „Вълшебникът от Оз“, тръгвам! Вземам колата. Тя ще ми осигури известно прикритие.

Икономката вдигна поглед към небесата, но запази мълчание, докато той тичаше по стълбата.

Не взе дъждобран и дрехите му прогизнаха по пътя до колата. Тежката задуха и горещина, смятани за най-неприятното на местния климат, бяха заменени от свирепия бяс на бурята.

Докато вземаше завоите по пътя между неговата къща и фермата на Денвърс, той не вярваше на очите си. Щетите в неговите земи се изчерпваха със счупени клони, но нивите на Лара бяха буквално опустошени. Почти километър широка ивица от буци пръст и изскубани стъбла бележеше пътя на торнадото. Вековен дъб, със ствол, широк около метър, бе изтръгнат от корен и проснат върху електропровода. Скъсаните жици се виеха по земята като змии и изпускаха синкави искри.

Пътят, блокиран от паднали дървета, принуди Стивън да слезе от колата. Продължи пеша, затъвайки до коляно в дебелия пласт клони, като се пазеше от опасните жици. Със застинало от ужас сърце си проправяше път през опустошеното поле. Тук ли беше работила Лара сутринта? Успяла ли е да се върне или се е борила до последно, за да спаси колкото се може повече зърно? Той се затича. Калта засмукваше обувките, а пороят безжалостно шибаше лицето му.

Той стигна до хамбара и видя Лоугън.

— Лара тук ли е? — изкрещя Стивън, надвиквайки се с вятъра.

— Навреме успях да я придумам да се върне. Сигурно се е свряла в укритието — Лоугън млъкна, сякаш събираше кураж да каже още нещо. Свали каубойската си шапка и започна да я мачка с изцапаните си ръце. Когато видя, че Стивън губи търпение, извърна кафявите си очи, изпълнени с тъга. — Господин Дрейк, много се страхувам как ще понесе тя това — посочи той към опустошеното поле. — Направо ще бъде смазана. Много разчиташе на тази реколта.

Думите му потвърдиха опасенията на Стивън.

— Знам, Лоугън. Какви са загубите в действителност?

— Откъде мога да знам? Не съм обиколил цялата ферма. Но това, което виждам отгук, е достатъчно.

— Точно от това ме е страх. Минах край северозападните участъци, докато идвах насам. И трева не е останала. Не съм виждал никога подобно нещо.

— Ще ида да огледам. Все някога трябва да го направя.

Стивън долови загриженост и болка в думите му и прегърна успокоително стария мъж.

— Сега тя ще има нужда от теб много повече, отколкото друг път. Отивам да я потърся. Пригответи конете, за да идем и проверим какви са щетите.

— Ще ви чакам тук, господин Дрейк. Сега вече няма защо да се бърза — Лоугън наложи шапката върху главата си.

Стивън бавно доближи къщата. Всяко късче от тялото му стенеше от болка. Искаше му се да зареже всичко, да вземе и отведе Лара на приказно място, където проблемите на фермата да изглеждат далечни и незначителни. За съжаление, такова място не съществуваше. Макар че като дете мразеше фермата, а после бе заробена от нея, сега тя я обичаше. Щеше да мобилизира всички сили, за да спаси земята.

Възхищаваше се на нейната решителност и на начина, по който се оправяше с нещата. Знаеше много добре, че няма да приеме неговата закрила. Тя щеше да му позволи да ѝ помогне само по един начин.

Стигна до задната врата на къщата и извика името ѝ, но само ехото му отговори.

— Лара! Лара! — крещеше и думкаше ожесточено по вратата.

Изпаднал в паника, се затича към укритието. Намери вратата отворена и се втурна надолу в непрогледната тъмнина. Вмъкна се в кухнята и припряно затърси свещи в чекмеджетата. Намери една, запали я и продължи издирването.

— Лара!

Отново настъпи мъртва тишина. Трепкацията пламък осветяваше обстановката само на метър-два пред краката му. Стивън бавно се придвижваше напред. Стигна до средата на стаята и тогава я видя.

Стомахът му се сви на топка от страх. Лара лежеше възник и дъждът се изливаше върху нея през счупения прозорец.

— Лара — прошепна тихо, — чуваш ли ме, скъпа? — Наведе се и отметна кичура коса от лицето ѝ. Изведнъж се вцепени. Ръката му лепнеше от кръв, нейната кръв! — О, Боже! — изстена той. — Лара!

Внимателно опипа клюмналата глава. Първо откри огромна подутина на слепоочието, а после видя порязаната буза. Раната явно бе причинена от стъклото, а подутината от това, което го бе счупило. Напипа пулса ѝ. Беше слаб, но отчетлив. И кървенето от раната намаляваше. Без да се бави, откъсна парче плат от ризата си. Направи тампон и затисна кървящата рана.

— Хайде, скъпа, събуди се! Сега не е време за почивка.

Клепачите ѝ трепнаха.

— Браво! Точно така! Можеш да го направиш! Събуди се заради мен!

— Стивън. Ти ли си? — промълви Лара.

Първо видя трепкацията пламък на свещта, после чу въздишката му на облекчение.

— Бурята свърши ли?

— Най-лошото мина. Как се чувстваш?

Лара се опита да седне, но усетила остра болка в главата, се просна отново по гръб. Несъзнателно опипа слепоочието си.

— Какво е станало с мен?

— Вероятно клон е счупил прозореца и те е ударил.

— Ти ли ме викаше? — попита тя и нежно прокара ръка по изцапаните му бузи. — Добре ли си? Не си ранен, нали?

— Не, скъпа — засмя се той. — Раненият не съм аз. Щях да полудея. Телефонната линия е прекъсната и не можах да ти се обадя. А когато дойдох, не успях веднага да те открия. Направо ми притъмня пред очите.

— Добре съм — постави ръка върху неговата.

— Е, нека лекар прецени това.

— Никакъв лекар! — възпротиви се тя, като опитваше да се надигне. — Главоболието ми скоро ще мине и ще изляза на полето да разбера как стоят нещата. Май торнадото мина наблизо. Големи ли са щетите?

Въпросът бе посрещнат с мълчание.

— Стивън? — очите ѝ търсеха истината. — Видя ли Лоугън? Работниците добре ли са?

— Добре са, а той чака отвън.

— А нивите? — Тя не получи отговор и се ядоса.

— По дяволите, Стивън! Трябва да знам! По-добре да го чуя от теб, преди да го видя с очите си.

Болката в главата ѝ се усили и Лара притвори очи. Ръката ѝ отново докосна подутината. Стивън разбра, че мълчанието му няма да помогне. Погледът му помръкна.

— Видях само една нива — започна предпазливо. — Беше в много лошо състояние. За останалите нищо не знам.

— Трябва да ги видя.

— Не сега. Дрехите ти са прогизнали. Ще ги смениш, а аз ще се погрижа за главата ти. Разбрахме ли се? — повдигна въпросително вежди. — Нека да се качим горе на светло, да видим раната и ако всичко е наред, ще се преоблечеш и ще излезем да огледаме.

— Нима има друга възможност?

— Разбира се — усмихна се той закачливо. — Отиваме направо в болницата.

— Добре, разбрахме се.

— И аз се надявах на това — въздъхна той с облекчение.

Силните му ръце я обгърнаха и той я понесе нагоре по стъпалата.

— Внимавай — предупреди го нежно. — Става ми навик и може да се наложи да ме носиш навсякъде.

— Може да се уреди — каза Стивън и я намести на един стол в кухнята. — Къде ти е аптеката?

— В шкафа на банята.

Веднага щом излезе от стаята, Лара се опита да стане и да отиде до прозореца. Остра болка я срязва като с нож и тя се отпусна безсилна. Връщането му осуети втори подобен опит.

— Изненадваш ме. Мислех, че си вече навън.

— И аз така мислех.

— Тогава какво те спря?

— Лоугън щеше да ме върне обратно.

— Умно момиче. Сега дай да погледна главата ти.

Тихо простенваше, докато той почистваше засъхналата кръв.

— Добре. Изглежда, че вътре не са останали парчета стъкло.

Посипа обилно раната с антисептичен прах, като държеше главата ѝ изправена.

— Май ти доставя удоволствие да ме измъчваш, а? — понечи да му се Скара Лара, но видя болката в очите му. — Извинявай.

— Не се притеснявай! — Нежно прокара ръка под брадичката ѝ.

— Страх ме е — прошепна тя.

Гласът ѝ трепереше. Мисълта, че ще трябва да види последиците от трагедията, я смазваше. Стивън се чудеше дали Лара ще може да понесе нещастieto. Взе я в прегръдките си.

— Каквото и да се е случило, ние ще го посрещнем заедно — обеща той. — Повече няма да си сама.

Вместо да я утешат, думите му затвърдиха убеждението ѝ, че щетите са огромни. Ако е така, неговото обещание беше единственото нещо, което можеше да я накара да ги види.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лара и Стивън спряха пред задната врата. Стомахът ѝ се свиваше, а ръцете трепереха. Погледна го с надежда. Той се усмихна окуражително и стисна ръката ѝ.

— Сега сме заедно — припомни той.

Думите му дадоха сили на Лара да отвори вратата и излезе навън. Дъхът ѝ замря и тя инстинктивно потърси ръката му за помощ. Гледката беше смразяваща.

Около тях цареше пълен хаос. Шкаф, изсмукал по неведом начин, лежеше върху ствола на пречупено дърво. Неузнаваеми парчета метал, вероятно от разбита техника, проблясваха на редките слънчеви лъчи. Счупени клони покриваха земята. Чемширите от едната страна на къщата бяха изкоренени и разхвърляни, на различни страни. Двата строшени прозореца на сутерена и пръските кал по бялата стена придаваха на къщата неприветлив вид. Детският велосипед, който Лара търсеше отдавна, появил се незнайно от къде, беше наполовина заринат в земята.

Тя рязко се обърна. Към тях идваше Лоугън. Старият човек я огледа изпитателно.

— Добре ли сте, госпожице Денвърс? — думите му звучаха разтревожено.

— Добре съм. Как са останалите мъже?

— Нищо им няма. Каквото можахме, скрихме в хамбарите, преди да дойде най-силният удар. Сега ги изпратих по домовете да си видят семействата. Ще се върнат бързо, за да разчистим.

— Какво е положението с кравите и конете?

— Много по-добро от това на хората — каза той с крива усмивка. — Конете се изнервиха и цвилеха тревожно в боксовете. Беси се изправяше на задни копита и се удари в яслата. Това е всичко, което мога да ви кажа. Ако искате да отидем и видим на място.

Погледна Стивън, който стисна окуражително ръката ѝ. Усмихна се на Лоугън, за да му покаже готовността си да приеме съдбата.

— Да вървим! Ще го понеса, каквото и да е!

— Елате! Ей сега ще оседлая конете!

— Не съм сигурен дали Лара ще може да язди — каза Стивън.

— О, разбира се! Веднага ще впрегна каруцата!

— Няма да може с каруца! — запротестира Лара. — Има толкова много паднали дървета!

— Но...

— Стивън, вече съм по-добре. Ако ме заболи главата, ще се върнем веднага. Обещавам!

Това не го задоволи, но в крайна сметка се съгласи.

Започнаха обиколката от северозападната част. Стивън вече я беше видял, докато пътуваше с колата. Лара изпадна в шок. Не можа да се сдържи и изхлипа от отчаяние. Почти нищо не беше останало от добрата реколта. Море от кал се разстиляше върху рогозката от зелени стръкове. Само малка част в ъгъла стоеше непокътната. Продължиха нататък. Яздеха внимателно покрай пречупени като сламки стълбове и разкъсани жици. Лара изпита чувство на обреченост. Беше много лошо, отколкото си представяше. По ирония на съдбата само ожънатата нива стоеше недокосната. Изхълца, осъзнавайки горчивия жребий.

— Можем ли да спасим нещо? — обърна се с плаха надежда към Лоугън.

Той килна шапка назад и я погледна състрадателно.

— Трудно, госпожице! Предполагам, че е възможно някои стъбла царевица да се посадят отново. Ако корените не са пострадали или измръзнали. Във всички случаи става за фураж. Веднага щом мъжете се върнат, ще направим каквото можем.

— Благодаря, Лоугън! — пое дълбоко дъх. — Когато свършите, плати им добре и ги освободи! Не е останала много реколта и не можем да си позволим да им плащаме до края на сезона. Има работа колкото за нас двамата.

— Страхувам се, че сте права. Съжалявам много!

Стивън запази мълчание през цялото време. Чак когато оставиха Лоугън и се отпавиха към къщи, Стивън проговори:

— Ще ти бъде трудно, нали?

— Предполагам. Ще зависи от благоволението на господин Хогън и ти знаеш какво означава това. Имам достатъчно средства да

живея и да плащам на Лоугън. Следващата година ще трябва да искам отсрочка на ипотеката и заем за семе — Лара стискаше устни, за да не извика от отчаяние. Ударът на торнадото беше безпощаден. Опита да прикрие болката, като се пошегува: — Това са рисковете на професията. Не ти трябва хазарт, за да рискуваш.

Пристигнаха и тя понечи да слезе. Смъкна се от седлото, залитна и падна в ръцете на Стивън. Задържа я и след това я изгледа.

— Защо ми играеш театър? Виждам, че това те уби.

— Добре тогава! — избухна внезапно и изля целия си яд към несправедливостта на живота. — Мразя да ходя в банката! Знам, че няма никакво значение колко добре се справям с работата. Една буря помита целия ми труд! — Тя настъпваше към Стивън толкова застрашително, че конете се подплашиха. Спря и се изправи пред него с пламнали очи. — Знаеш ли, започнах да спестявам пари и един ден щях да предложа да откупя земята ти. Бях дяволски горда с това. Искан собствеността на семейство Денвърс да бъде отново цяла. Това, което се случи днес, ще ограби и последния ми спестен цент, че и отгоре! Идва бурята и фю-ю-т, всичко свършва!

— Има изход — каза тихо Стивън.

— Какъв? — погледна го стреснато.

— Казвам ти, че можеш да оставиш всичко. Край на несигурността. Ще се върнеш да учиш и ще станеш доктор. Това искат от теб Томи и Мегън.

Веждите ѝ учудено се повдигнаха.

— Обсъждал си този въпрос с тях?

— Само с Мегън. Тя се тревожи за теб. Двамата с Томи ти мислят доброто.

— И смяташ, че ще го направя? Да зарежа целия си труд? И да се върна да уча?

— Не съм казал точно това. Просто една възможност. Съгласна ли си?

— Не! — тросна с омраза, вбесена от него, без точно да знае защо.

Може би защото се опитваше да я поведе по път, отдавна затворен за нея.

— Отказала съм се от това преди години. Вече е късно.

— Не казвам, че не е трудно, но не е и късно — сложи ръце върху раменете ѝ и се опита да я погледне в очите. — Помисли, Лара. Трябва да знаеш какво искаш. Не си прахосвай живота за нещо, което мразиш. Ако имаш мечта, опитай се да я осъществиш. Разбирам, че имаше задължения, но Том и Грег поеха вече по свой собствен път. Фермата е емоционален, физически и финансов капан. Ако искаш да се махнеш, сега е моментът.

Тя гледаше встрани и се опитваше да си представи живота без фермата, без непосилния труд и несигурността. Не успя. Помисли, че това е семейна обремененост и се ядоса, че не може да се пребори с нея.

Гласът ѝ отпадна и увереността изчезна.

— Не знам... Не знам...

— Ще помислиш за това, нали? — повдигна брадичката ѝ и се усмихна. — А сега трябва да разчистим това място — поведе я той към къщата.

Работиха дълго. Стивън поправи прозорците и изми с маркуч пода. Лара разчистваше двора. Някои от чемширите бяха изскубани, но здрави и тя ги посади наново. Събираше счупените клони на купчинки до плевника за подпалки. Отломките слагаше в торба за боклук. Работеше с настървение. Нуждаеше се от изтощение, за да забрави мъката си. Слънцето изгря и заслепи с яркостта си уморените им очи. Стана горещо. Раменете на Лара пареха, а потта се стичаше по челото ѝ. Спря за миг и загледа Стивън. Мускулите му се напрягаха. Мощният гръден кош се издуваше от усилията. Пожела Стивън. Започна да се задъхва в страстта си и измина доста време, докато засрамена, извърна поглед. До залез най-тежката работа около къщата беше привършена. Тя взе маркуча и изплакна мръсните следи по лицето и ръцете си. После седна върху бала слама на сянка. Извади от джоба ластик и вдигна косата си високо на опашка, за да се разхлади.

— Нима това е фермерката Денвърс? — пошегува се Стивън, идвайки към нея. Очите му блестяха закачливо, когато сложи пращната си обувка на балата. — Сега ми напомняш за нощта край потока, когато се любихме за първи път. — Протегна ръка и прокара пръст под брадичката ѝ, като се помъчи да срещне нейния поглед. — Какво ще кажеш да поплуваме?

— Сега? — прошепна тихо.

Стивън кимна. Като го гледаше в очите, Лара му подаде ръка. Той я хвана и двамата поеха към потока. Всяка измината секунда сърцето ѝ биеше все по-силно и ѝ се струваше, че вървят цяла вечност, заобикаляйки и прескачайки падналите по пътя дървета. Цялото ѝ същество бе устремено към мъжа до нея. След всичко случило се днес, след страшната болка от загубата, той беше способен да достигне сърцето ѝ и да го изпълни с любов.

Стигнаха до потока. Падаше здрач. В полумрака той протегна ръка към копчетата на блузата ѝ. С треперещи пръсти, задебели от тежката работа, я свали и помилва нежната кожа. Прокара длан от шията през деликатната долина между гърдите, по корема към колана на джинсите. Докосването я изгаряше. Цялото ѝ тяло копнееше за ласки. Свали ластика от косите ѝ и те, тежки и златни, се разпиляха около раменете и затулиха лицето ѝ. Той ги отметна назад. Очите му търсеха любов. Проникващи и блестящи, те изгаряха от желание.

— Колко си красива! — промълви нежно. Гласът му беше нисък и хрипкав. — Желая те! Не знаеш колко пъти нощем съм си представял теб и мен, заедно. Желая те много по-силно, отколкото преди!

Милваше я. Суровите ласки я изгаряха. С негова помощ дрехите ѝ паднаха и устните му покриха голото ѝ тяло с хапещи целувки, по-силни от лъчите на слънцето. Пареща тръпка се разля по вените ѝ. Коленете ѝ омекнаха и тя трябваше да обгърне раменете му, за да не падне. Стоеше гол и прекрасен като бог. Побоя се, че сънува и протегна ръка. Усети, че и той желае нейното докосване. Пръстите ѝ се плъзнаха по широкия гръден кош надолу, към ствола на неговото желание. Стивън изстена от удоволствието на интимната ласка. Притегли я към себе си и двамата паднаха в студените води на потока. Стивън я повдигна и изпълни докрай. Удоволствието я завладя напълно. Той търсеше и нежно намираше с уста зърната на гърдите ѝ. Грапавият му език събуждаше вълни от възбуда по цялото ѝ тяло. Пръстите ѝ милваха издуващите се мускули на раменете му, а главата ѝ беше отметната назад. Устните му оставиха гърдите ѝ, за да заграбят всяко кътче от плътта, до което можеха да стигнат. Всичко наоколо избледня и тя се отдаде на преживяването. То беше съвсем непознато. Страстта се разгаряше бавно, но неумолимо. Бяха се вкопчили един в друг, сякаш се бояха да не се загубят. Влагаха чувствата и страстите, съдържани през годините на раздяла и самота. Всеки изминат миг им

показваше, че нищо не им бе липсвало така, както тази любов. Екстазът дойде внезапно и настъпващата нощ погълна стоновете на удоволствие, които се изтръгнаха от гърлата им.

— Трябва да си ходим — промърмори Лара, когато дишането им се успокои. — Стана ми студено.

— И на мен — Стивън тъжно се усмихна. — Колкото и да искам да стоим тук, силите ми се изчерпаха. Страхувам се, че си права. Трябва да се връщаме.

Те изскочиха от водата и бързо навлякоха дрехите си. Тичаха, за да се стоплят, и обратният път им отне броени минути.

Приготвиха вечерята в пълно мълчание. От време на време спираха рязането на зеленчуци и трошенето на сирене за омлета, за да откраднат време за целувка.

— Имаме и бисквити — обяви Лара, изваждайки от хладилника оставеното от Мегън пликче.

— Само едно липсва — Стивън огледа продуктите за вечеря. — Вино.

— Виното е последното нещо, от което се нуждая. И без това ще заспя над чинията — възрази тя.

Ами нищо чудно. Толкова си изтощена. Имаш нужда от здрав сън. Защо да не изтичам до нас и да взема една бутилка?

— Моля те, Стивън. Наистина не искам. Чаша студен чай е достатъчна.

— Добре. Тази вечер всяка твоя дума е закон.

Нежно я целуна по устните и страстта ѝ отново се разгоря дори от тази малка ласка. Залови се със сервирането на масата. За кратко време вечерята бе сложена и за още по-кратко — изядена.

— Но това е поразително! — огледа тя със смях празните чинии. — Не остана и трошичка. Ядохме така, сякаш някой ще ни отнеме вечерята.

— Още ли си гладна?

Тя се потупа по стомаха.

— Мисля, че беше достатъчно, а ти?

Очите му се присвиха.

— Само един глад остана незадоволен.

— Нима? Смятах, че вече съм се погрижила за него.

— То беше предястие. Да помислим за десерта.

— Започвам да се тревожа за тази страна от твоя характер.

— Аз пък се надявах, че ще я приемеш като най-доброто ми качество — промърмори той и внезапно смени темата. — Има и друго, което трябва да обсъдим.

— Моля те, не искам сериозни разговори сега. Искам малко да поспя — вдигна умолително ръце тя.

— Това не може да чака. А и този следобед започнахме разговора.

— Този следобед?

— Да. Говорехме за възможността да се върнеш в колежа.

— Не искам да го обсъждам отново. Въпросът е решен.

— Не искаш да заминеш?

— Не казвам това.

— Не ти се правят разходи ли? Защото нямаш пари?

— Парите са неразделна част. За медицината се иска лека ръка. А на мен хич не ми върви напоследък.

— Не мисля, че е така.

Очите ѝ се разшириха.

— Забрави това! Не искам парите ти!

— Но защо, Лара? Имам много повече от необходимото. Ако наистина искаш да учиш, мога да ти помогна. Ще бъда щастлив да имаш всичко, което желаете. Един Господ знае, колко съм ти задължен.

— Не, не ми дължиш нищо. Достатъчно е, че имам дългове към банката. Не мога да заемам пари и от приятелите си.

— Аз съм ти много повече от приятел — изтъкна той с кисела усмивка.

Тя не обърна внимание на аргумента.

— Празни думи. Пропускаш най-главното. Ако не мога да направя нещо сама, просто не се захващам.

— Означава ли това, че не искаш да учиш?

— По дяволите! Не съм казала такова нещо!

Настъпи тишина и тя помисли, че разговорът е изчерпан. Но без да я гледа, Стивън бавно добави:

— Има и друга възможност.

— Каква?

— Продай ми фермата.

Тези три думи отскочиха от стените и се стовариха върху Лара като неочаквана вълна. „Продай ми фермата...“ Ето за какво било всичко! И след единадесет години Стивън пак се домогваше до земята ѝ! Споменът за предателството, забравено за миг, възкръсна и се впи като змия в душата ѝ. Тялото ѝ затрепери от ярост и тя с усилие се изправи.

— Махай се, Стивън! — каза много тихо.

— Какво? — втрещи се Стивън.

— Чу ме добре. Моля те! Не! Заповядвам ти! Напусни къщата ми!

— Лара?!

Объркването му беше истинско, но тя не забеляза това и повиши глас.

— Махни се! Веднага!

— Моля те, седни. Нека поговорим. Какво ти стана? Защо, за Бога, си толкова ядосана?

— Това, което каза, е достатъчно. Ако не напуснеш, ще се махна аз!

Изправен пред непоколебимата ѝ решимост, той стана и тръгна, но когато стигна до вратата, опита за последен път:

— Лара! — Гласът му умоляваше.

Тя му обърна гръб. Едва когато чу затръшването на външната порта, се отдаде напълно на гнева. Той идваше отвътре, обливаше я на вълни и се усилваше. Взе една чиния и с див крясък я запрати към вратата.

— Земята! Проклетата земя! Винаги е искал само нея! Каква глупачка съм!

Повярва му, че я обича! Отново се излъга! И той отново я измами!

— Ще платиш за всичко, Стивън!

О, небеса, тя ще го накара да плати!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дантела от сенки и лъчи играеше по моравата. Зазоряваше се и розови ивици оцветяваха хоризонта. Лара седеше в люлката на верандата. Обикновено люлеенето я приспиваше, но тази нощ тежки мисли разбъркваха съзнанието ѝ и успокоителният ритъм нямаше ефект. Отказа се от мисълта за сън. Реши просто да се наслаждава на плахия ветрец и да обмисли последния обрат в събитията на бурната връзка със Стивън.

От часове отново и отново премисляше неговото предложение, опитвайки се да разбере целта му. Пак същото! Явно нямаше да се откаже от желанието да притежава земите на Денвърс. Искаше ѝ се да вярва, че през последните няколко седмици между тях се случи нещо значително. Много пъти през това време той се опитваше да покаже своята лоялност и да я спечели отново. Плътските му желаниа я объркваха от самото начало, но на него му вършеха работа. О, каква работа му вършеха! Използваше тялото ѝ, а тя глупачката, се опияняваше от ласките му!

Желанието да вярва в него бе чиста самозаблуда. Беше пренебрегнала инстинкта за самосъхранение. Всички казваха, че не е възможно през тези единадесет години Стивън да е копнял за нея. Нямаше значение какво твърдеше той.

В крайна сметка, не ги беше разделило трагично събитие или природно бедствие. Той сам избра раздялата. Даже когато се появи преди три години, не направи и опит да я спечели отново. Явно от негова страна нямаше никакви чувства. Защо пък да няма? Пламнала слабо, надеждата мигом угасна — може би беше намислил нов пъклен план? Той беше задигнал хиляди декари земя през годините на беднотия, като купуваше от семейства, останали без средства.

Човек, способен да трупа капитал от чуждата мъка. Достатъчно нагъл, за да опита всичко. Колко далеч би стигнал? Женитба? Навярно ще продължава да се бърка в личния ѝ живот и да чака финансовия ѝ крах.

И за негова радост, може би нямаше да чака дълго. Единствената ѝ надежда бе, че дотогава ще го застигне божие наказание.

Нейният баща беше фалирал преди единадесет години. Връщайки се назад във времето, тя разбираше, че въпреки опустошителното торнадо, фермата сега е в много по-добро положение от тогава.

Стивън не знаеше, че е завършила вечерни курсове по агрономство. Учеше здраво и много напредна през последните няколко години. Нейните житни поля даваха най-добрата реколта в района. Вложи много за машини и технологии. Наемаше скъпо платени, но добри работници. И въпреки разходите, влогът в банката растеше. Дори Стивън ѝ каза, че господин Хогън се гордее с нейните постижения. Колкото и необичайно да е, банкерът отказваше допълнителните ѝ вноски. Парите щяха да потрябват напролет за ремонт на машините и за семена. Тази година дори можеше да получи втора реколта. Но сега спестяванията щяха да се стопят.

Беше си обещала един ден да събере достатъчно пари, за да откупи земята си от Стивън. Принудена да я продаде, проклинаше деня, в който стори това. Но вече нямаше да се поддаде на неговия чар и да направи непростима грешка, като му продаде и останалата земя!

Телефонът отново зазвъня. Беше я тормозил цяла нощ и се опита да не му обръща внимание. Ала той звънеше настойчиво и тя не издържа и рязко вдигна слушалката.

— Остави ме на мира! — изхриптя в нея.

— Лара? — Връзката беше лоша и гласът на Тери Симънс звучеше прегракнало.

— О, Тери! Извинявай! — позна я Лара.

— Добре ли си?

— Не чак толкова — призна честно.

— Чух, че торнадото е минало край вас. Как сте там?

— Къщата и другите постройки са в ред. Най-много пострадаха нивите.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Не, благодаря. Сега отивам в града да се погрижа за някои неотложни доставки. Ще се отбия и при господин Хогън, за да проверя колко съм загазила.

— Искаш ли да обядваме заедно? Това ще те разсее.

Лара се поколеба, но реши, че има нужда от мълчаливото присъствие на Тери или от нейния майчински съвет.

— Съгласна съм. По обяд в „Бюмон“.

— Добре, ще се видим там.

Веднага щом се приготви, Лара взе колата и се отправи към местната община, за да провери текущите покупко-продажби на земя.

Там намери Франклин Денисън. Очила без рамки красяха големия му тънък нос. Беше потънал сред дебелия прахни токове с документи. Когато му заговори, той се стресна, но бързо я позна и се усмихна.

— Лара, какво те води насам? По това време на годината рядко идваш в града. Обикновено си заета със стопанството. Децата още ли са при теб?

— Не, върнаха се в Канзас Сити при Томи и Мегън.

— Сигурно са пътували дълго. Сега семействата живеят разделени, ако питаш мен — поклати той глава неодобрително.

— Това е добра възможност за Томи и, да ти кажа истината, мисля, че иска да се освободи от моята опека. Нещо повече, не обича фермерския живот и има собствени идеи как да си изкарва хляба. Докато беше тук, си блъскахме главите какво да правим с него. Грег е различен. Щом започне сеитбата, идва и помага през цялото време. Ако, разбира се, това не пречи на работата му като художник в Колумбия.

— Не мога да повярвам, че това момче си вади хляба на артистичното поприще. Вашият баща не можеше да изкара права бразда, камо ли да начертае права линия. А майка ти беше прагматична жена.

— Но когато мама почина, аз намерих някои от нейните скици. Драсканици, както ги наричаше тя. Бяха добри. Жалко, че е нямала възможност да развие таланта си.

— Семейството беше всичко за нея. Щеше да се гордее с теб, Лара. Благодарение на теб, братята ти станаха мъже. Един ден ти ще бъдеш добра майка.

— Направих каквото можах — прекъсна го рязко тя, загубила търпение от празните му приказки.

Франклин веднага усети промяната в тона ѝ.

— Не си дошла тук само да си побъбрим, нали? Кажи, с какво мога да ти бъда полезен?

— Искам да погледна регистрите за прехвърлянето на земи.

— Та те са толкова много! Кой период те интересува?

— Последните пет години, може би.

— Какво по-специално ти трябва?

— Нищо особено. Имам само някои подозрения и искам да проверя.

Два часа по-късно вече беше изтощена, отегчена и очите ѝ се премрежваха от ровенето в папките. Името на Стивън фигурираше в много актове за собственост. Но ровенето се оказа безсмислено. Не можа да намери никаква закономерност в действията му. Основната му дейност преди единадесет години беше градското строителство, но той се беше хвърлил и в изграждането на търговски центрове.

Благодари на Франклин, прекоси улицата и влезе в редакцията на вестника. Питър Грим, редактор на седмичника, ѝ беше съученик. Завършил журналистика в Охайо, сега работеше в едно от издателствата, основани от баща му. Фамилията Грим притежаваше почти всички вестници в северозападната част на щата. Намери Питър в печатницата отзад. Разглеждаше коректурите на последното издание.

— Май си зает? — попита, когато той вдигна поглед и я видя.

— Мат е грипав. Кажи ми кой се разболява от грип през лятото! Грип се хваща през февруари, когато си струва да седиш пред камината с чаша горещ чай или купичка пилешки бульон. А сега какво? Лежиш и чакаш треската да мине.

— Неговото отсъствие означава ли, че ти ще набиращ броя?

— Ами кой? Ако искам вестникът да излезе утре. Ще ми помогнеш ли?

— С удоволствие. Но не те ли е страх, че ще поместя новината за големия пожар до нечий некролог на страница шеста?

— Хич не ме е грижа. Ако няма да ми помагаш, за какво си дошла тогава? — Гласът му прозвуча отпаднало.

— Дойдох да те измъкна на чаша кафе. Малко да се разведриш.

— И холандско сирене? — очите му светнаха. — Не ме дразни, Лара Денвърс! Станал съм в ранни зори и съм само на тази рядка помия, която жена ми нарича кафе.

— Само за да ти покажа колко съм добричка, отивам да ти купя истинско кафе — усмихна се Лара.

След двадесетина минути, с усмивка на задоволство и признателност, Питър дояждаше второто парче холандско сирене. Налапа последната хапка и отпи яка глътка от скъпото и ароматно кафе на Бюмон.

— Така-а-а. Сега съм на твое разположение.

— Има ли някакво раздвижване в областта тези дни? — запита направо Лара.

— Няколко търговски центъра, кантори на главната улица. Можеш да ги видиш. Нищо особено. Защо питаш?

— Имам предвид нещо, което тепърва се готви. Нещо голямо. Да речем, някакво строителство. Чувал ли си подобно нещо?

— А ти какво си чула? — Погледна я изпитателно.

— Не се опитвай да смениш ролите! Сега те разпитвам аз.

— Извинявай — усмихна се Питър тъжно. — Професионална деформация. Дай да помисля. Има само слухове. Всеки иска да купува земя, но не съм чул нищо сериозно. Нищо, за което да съм толкова сигурен, че да го публикувам.

— Но надаваш ухо за клюките?

— Наистина са клюки, Лара.

— За кого се отнасят?

— За какво ти е всичко това? Все още не си забравила, нали?

— Забравила? Какво?

— Стивън Дрейк и това, което направи с теб.

— Ти пък какво знаеш? — изгледа го объркано.

— О, за Бога, Лара! Живеем в малък град. Освен това, бях най-добрият приятел на Томи. Знаех, че Дрейк си замина. Видях те как изглеждаше, преди да отидеш в колежа. Ходеше като отнесен. А когато майка ти умря и ти се върна, нищо не се беше променило. Болката още живееше в теб. Надявах се вече всичко да е забравено. Особено когато ви видях да се разхождате двамата по полето. Нали си спомняш? Когато Кели падна в шахтата.

— Аз ще тръгвам.

— За какво бяха всичките тези въпроси?

— Само питах — опита да се измъкне тя.

— Тези ги разправяй на някой друг! Не ме прави на луд. Позволи ми да ти дам малък съвет, Лара. Изобщо не мисли да започваш връзка по същия начин, дори с него. Сега всички го познават. Мъж на място. Помогнал е на много хора и не е искал нищо в замяна. Ако искаш да знаеш повече за плановете на Стивън, питай самия него. Недей да тормозиш приятелите си, които са и негови приятели.

— „Питай самия него“ — мърмореше тя, пресичайки улицата към „Бюмон“.

Това би било директен удар и вероятно щеше да има резултат. Но можеше ли да му вярва? Между другото, идеята да се изправи очи в очи със Стивън я плашеше. Само мисълта, че ще бъде с него в една стая, я караше да потреперва. Макар че ако беше откровена пред себе си, причината нямаше да бъде само гнева ѝ.

— Я да видим кой те е ядосал така? Няма значение. И все пак, нека позная. Стивън, нали? — заговори Тери, хващайки я под ръка.

— Какви ги приказваш? Нима не знаеш, че загубих голяма част от реколтата?

— Разправяй ги на някой друг! Ти можеш да понесеш и най-страшните изпитания. Не-е-е. Това е някаква любовна история. Какво ти е сторил?

Лара се зачуди дали да се засмее или да заплаче от предположенията на Тери. Все пак, реши да сподели. Не си струваше да звъни на Том и Мегън, за да обсъждат въпроса. Предварително знаеше какво ще я посъветват — да зареже фермата и да продължи образованието си, че ще бъде кръгла глупачка, ако откаже помощта на Стивън, без значение какви са мотивите му.

— Иска да продължа да уча медицина — каза с дълбока въздишка.

Тери се ококори и сви устни в недоверчива усмивка.

— Е, добре, Тери. Не ми вярвай. И аз знам, че звучи неправдоподобно. Но работата е още по-невероятна. Той ми предложи пари и тъй като аз отказах, поиска да купи стопанството.

— Започвам да разбирам. Не искаш да продаваш. Дори ако получиш професията, за която си мечтала.

Лара поклати глава.

— Вече не съм сигурна дали искам да следвам. Проиграх този шанс. Преди време действително исках да стана лекар. Сега истината е

друга. Искам да бъда фермер, защото ми харесва. Това е моята професия!

— И ти ми казваш това, след като целият ти труд за тази година е почти унищожен? Е, тогава съм готова да ти повярвам. Но защо не го кажеш и на Стивън?

Лара не можа да сдържи бликналите сълзи. Думите засядаха в гърлото ѝ.

— Не съм сигурна, че Стивън ми мисли доброто. Струва ми се, че иска фермата.

— О, Боже, не думай! — възкликна тихо Тери.

— Там е работата.

Изведнъж нечия ръка се отпусна на рамото на Лара. Веднага разбра чия е. Щеше да го разбере, където и да се намираше. А и Тери гледаше като дете, хванато да бърка в буркана със сладко.

— Лара!

Беше Стивън. За нейно учудване, зад кроткия тон прозираше сдържан гняв. Тя се осмели да хвърли поглед назад. Зърна непреклонната сила на неговите рамене и металния блясък в очите му.

— Имаш ли нещо против, ако ти я отнема? — попита той учтиво и в същото време затегли Лара навън.

Хватката беше желязна и тя не можеше да се противопостави със сила.

— Не искам да ходя никъде с теб! — просъска, докато Тери кимаше в знак на съгласие.

— Охо, ще дойдеш и още как! — изръмжа злобно през стиснати зъби. — Освен ако не искаш да правим скандал тук!

Докато излизаха от „Бюмон“, Лара го гледаше свирепо и опитваше да се освободи от ръката му. Ако Стивън я познаваше по-добре, щеше да знае какво означават вирнатата глава и твърдо стиснатите ѝ устни. Едва на улицата успя да се освободи от него.

— Не прави никога повече това с мен! Ако имаш да ми казваш нещо, обади ми се по телефона, за да си уредим среща.

— Миналата нощ ти звънях през час. Може би телефонът ти е повреден?

— Не! Не исках да говоря с никого!

— Тогава не обвинявай силовите ми методи! Разбра ли? Къде би искала да довършим този разговор?

— Изобщо не искам да го започвам!

— А аз не те питам дали искаш, или не! Трябва да говорим! Ако ти не избереш място, ще го направя аз!

— И тук е добре.

— Не можем да разговаряме насред улицата! — хвана я отново за ръка и я повлече след себе си. — Изглежда ще трябва да те нося до градския парк. Това нямаше да се случи, ако беше по-сговорчива.

— Аз съм сговорчива! А ти си арогантен, твърдоглав кучи син!

— Внимавай! — предупреди той. — Търпението ми се изчерпва!

— А моето отдавна вече е изчерпано!

Спряха до една пейка.

— Може би предпочиташ да отидем до любимото ти дърво?

— Тук е добре — тя застана на прилично разстояние от него.

— Да започнем от снощи — продължи той. — Защо посрещна предложението да купя земята ти с такова раздражение?

Лара упорито мълчеше.

— Не ме карай да губя търпение, Лара!

— Не виждам защо трябва да го губиш.

— Лара! — Гласът прозвуча злокобно.

— Добре, какви са причините да воюваш с мен?

— Причините ли? — В погледа му се четеше истинско недоумение.

— Защо направи това предложение?

— За да можеш отново да учиш! — в думите му нямаше и следа от колебание. — Затруднява ли те?

— О, да! Да уча! — едва сдържаше гнева си тя. — За готвачка! На кого ги разправяш? Не ме мисли за глупачка! — натърти ядно. — Не обикаляш наоколо да купуваш земя от човеколюбие. Ти си бизнесмен. Правиш всичко само ако ти е изгодно. От единадесет години се опитваш неуспешно да се докопаш до земята ми. Прелъсти ме — мен, невинното дете, пак с тази цел! Нито за миг не искам да ти повярвам, че сега е друго! Вълк козината си мени, но нрава — не!

Беше преbledнял като платно. Само бузите му пламтяха. Скоси на крака и застана срещу нея. Погледът му я разкъсваше.

— За такъв ли ме мислиш? — макар и приглушен, гласът му изплющя в настъпилата тишина като камшик. — Смяташ, че съм способен да те използвам за мои лични интереси?

Завладя я несигурност, но посрещна с привидно спокойствие избухването му.

— Да!

— Виждам — поклати той глава и гневът се смени с тъга, а гласът му се снижи до шепот. — Изобщо не ме познаваш!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стивън си тръгна. Онемяла, Лара се взираше след него. Гърбът му беше вдървен, а стъпките отсечени. Дори не се обърна.

Това вещаеше край и я потресе много повече, отколкото гневните му думи. След всичко станало, у нея се надигна справедливо чувство на негодувание, което я раздвояваше. Усещаше, че гордостта няма да му позволи повече да се излага на нейните нападки. Осъзна, как в сляпата си ярост, го бе наранила дълбоко. Не можеше да го желае, след като той изобщо не се интересуваше от нея. Но от друга страна, дали не се лъжеше?

Шокът премина и я обзе болезнено усещане на празнота. Гневът избледня и в душата ѝ се отвори пропаст от съмнения и страх. Пропаст, която само Стивън можеше да запълни.

Бавно и мъчително, Лара се връщаше към действителността. В този час на деня паркът беше шумен. Майки бутаха колички, деца караха велосипеди, чиновници излизаха в обедна почивка. Всички те — радостни, доволни и усмихнати, създаваха празнична атмосфера, която я потискаше още повече.

Постепенно и гледката намери място в усещанията ѝ. Земята още беше влажна след вчерашния дъжд. Въздухът натежаваше от изпарения и дъх на розови храсти, отрупани с цвят. В пролуката между дъждовете окъпаната природа се разстилаше като губер в цялото изящество на своите цветове. Слънчеви лъчи си играеха с големи и пухкави бели облаци. Но чудесният летен ден нищо не значеше за нея, защото Стивън го нямаше.

Нима е обречена за цял живот на самота? Нима ще е сама на този свят, защото мъжът, донесъл ѝ щастие, си беше отишъл? Не, отсеке тя, вземайки решение. Достатъчно бе страдала. Ако трябваше да му се извини за съмненията си в него, щеше да го направи. Това бе отговорът на дилемата!

Ами ако беше права? Мисълта я извади за миг от равновесие. Реши да се спре на този вариант само по принуда. И впрочем, седенето

в парка едва ли би ѝ помогнало. Тук въпросите нямаше да намерят отговор. Тя скочи на крака и се понесе към колата. Изпълваше я странна смесица от чувства на гняв и радост от взетото решение. Едва успяваше да спази позволената скорост. Веднага щом напусна предградията, кракът ѝ настъпи здраво педала на газта и колата полетя по черния път към имението на Стивън. Лара сякаш следваше пътя, посочен ѝ от самата съдба.

Стивън преживяваше най-мрачния ден в живота си. Обвиненията на Лара му причиниха изгаряща болка, която ставаше все по-силна. Страданията бяха много по-страшни дори от тези през годините на раздяла.

Мисълта, че тя разбира ухажването му като намерение да се добере до земята ѝ, го караше да се съмнява в нейната любов. Все още я желаше. Тялото му не се подчиняваше на разума, повеляващ да зареже всичко и да запази достойнство.

С цената на всичко си проправяше път към върховете на бизнеса, но нямаше намерение да прави това и в личния си живот. Щом му нямаша доверие, и дума не можеше да става за интимна връзка. Още не можеше да забрави мига, когато я видя в „Бюмон“. Изглеждаше тъжна, изоставена и самотна. Но я желаше дори такава! Страстта напираше с гоилите тласъци на кръвта му. Даже когато ѝ обърна гръб в парка, тялото и душата му искаха друго.

През всичките тези години нищо не беше подсказвало, че Лара може да стигне до такъв груб цинизъм. Беше внимателна и трептеше като струна, предсещаща неговите желания. Отдаваше му своята безропотна, благородна и страдна любов и го изпълваше с прилив на никога неизпитвани дотогава чувства. Както и да е. Държанието ѝ днес нямаше нищо общо с любовта! Разговорът им лъхаше на разочарование и разруха.

Мегън обаче му беше казала, че накрая Лара ще омекне и ще стане по-отстъпчива. Нима поведението на Лара днес бе част от характера ѝ, известен му от преди? Със сигурност той беше посял семената на раздора. Поглеждайки назад, всичко в техните отношения беше в ред. Мислеше, че е разсеял нейните съмнения и подозрения. Но

изправени пред изпитание, единадесет години болка надмогнаха сравнително краткото време на споделена любов.

Потопен във водовъртежа от мисли, Стивън безцелно кръстосваше къщата. Госпожа Марстън го залови насред дванадесетата му обиколка между гостната и терасата.

— Обядвали ли сте? — попита тя строго.

— Не съм гладен — промълви и опита да се измъкне.

— Тогава малко чай? Този следобед е много влажно — икономката го следваше.

— И чай не искам! — спря и я изгледа сърдито.

— Тогава какво?

— По дяволите! Оставете ме на мира!

Очите на госпожа Марстън щяха да изскочат от изумление. Сега ще започне нравоучението, помисли си той, но не позна. Жената бързо се шмугна в кухнята. Зачуди се докога ще продължава нейното покорство. Може би нямаше да, сложи подправки в ястието за вечеря, за да покаже колко е сърдита.

Стивън извади дипломатическото си куфарче. Вътре бяха книгата, пригответни веднага след разговора му с Мегън през седмицата. Вече не хранеше никакви надежди, че с тях ще помогне на Лара. А толкова искаше да облекчи живота и! Вместо това, документите се превърнаха в символ на несъмненото неразбирателство между двама души.

Лара спря колата пред къщата на Стивън. Размисли за миг, после слезе бързо и затръшна вратата. На един дъх взе сгъналата и припряно натисна звънеца. Когато госпожа Марстън се появи на вратата, едва успя да скалъпи припряна усмивка.

— Къде е той?

— На терасата.

Лара се втурна натам.

— Бъдете внимателна с него, госпожице Денвърс! Днес е в лошо настроение! — извика след нея госпожа Марстън.

Добила увереност, Лара се усмихна и махна с ръка, сякаш това нямаше никакво значение.

— Знам — подхвърли с лекомислено самочувствие.

Но когато стигна до остъклената врата на терасата, се разколеба. Изложил лице на слънчевите лъчи, Стивън разтриваше нервно

слепоочията си. Куфарчето му зееше отворено, а по цялата тераса бяха пръснати документи. Изглеждаше напълно съсипан и безпомощен.

— Стивън!

Гласът ѝ го извади от вцепенението. Бавно обърна глава и се втренчи в нея. В очите му проблесна пламъче, заменено бързо от безразличие. Чакаше.

— Нима приключихме разговора? — плахо попита тя.

— Мисля, че си казахме всичко — сви той рамене в показна незаинтересованост.

— И аз така реших, но смятам, че направих прибързано заключение — промълви Лара.

— И това е възможно — кисело се съгласи той.

— Искам да се върнем единадесет години назад. Какво се случи тогава? Кажи ми! Ще ти повярвам.

— Благодаря! — В гласа му имаше неподправен сарказъм и това разколеба намеренията ѝ.

— И все пак, защо ме прелъсти? — спокойно издържа погледа му Лара.

— Ха, та ти беше тази, която ме прелъсти! — извика той, не на себе си от учудване.

В съзнанието ѝ нахлуха рояк спомени и лицето ѝ пламна.

— Не говоря за нощта край реката. Имам предвид вниманието, подаръците и всичко останало, довело до прелъстяването.

— Ще ми повярваш ли, че не бях на себе си?

Изгледа го под око. Имаше доза истина в думите му, но не можеше да си представи Стивън извън контрола на разума, подчиняващ се единствено на неговите желания. Особено преди, когато подобни действия биха му навлекли тежки последствия. Можеше да допусне, че в миналото безогледно я бе използвал, но сега пред нея стоеше съвсем друг човек. Нима го е извършил мъжът, който сега я гледаше с такава страст? Нетърпеливо зачака обяснение. За нейна изненада, гласът му прозвуча меко.

— В първия момент, когато те видях, бях като замаян. Може и да ти се стори невероятно, но твоята естественост и неподправеност ме завладяха изведнъж. Държа да знаеш това! — Докато говореше, очите му не се отместваха от нея.

— Ами земята? — прошепна тя, останала без дъх.

— Каква земя? Когато те видях за първи път, изобщо не знаех коя си, как се казваш и къде живееш. Не знаех нищо! Ти просто беше млада и красива девойка и аз исках да се запознаем.

— Но дойде време и ти разбра коя съм!

— Лара, не отричам, че дойдох в тази част на щата за сделки със земя. Усещах, че тук мога да направя удар. Динамичният начин на живот щеше да прогони свикналите на спокойствие семейства от Толедо. Основната дейност на моята компания е строителство и инженерни проучвания, но никой не се отказва от спекулации със земя.

— И ти грабеше от фермерите, за да натрупаш пари! — не можа да сдържи горчивата нотка в гласа си Лара.

— Не съм откраднал нищо — оправда се той. — Ти беше само на осемнадесет и тогава мразеше фермата. Не се интересуваше от полската работа, нито от хората, които я вършат. Сега реагираш емоционално. Какво било за мен и какво било за тях! Това няма нищо общо с бизнеса.

Тя се отдръпна. Думите бяха точни и безпощадни, а той не беше свършил.

— С колко от тези семейства си говорила? Питала ли си ги дали искат да страдат с години на ръба на финансовата разруха? Мислила ли си, че са смазани от непосилния труд? Също като твоите родители! А техните синове и дъщери искат, както и ти, да се махнат!

— Да не искаш да ме убедиш, че си правил всичко за тяхно добро?

— Разбира се, че не! Но сделките бяха честни. Фермерите вземаха парите и получаваха възможността да започнат нов живот. Можеха да остана и като управители или наемни работници. Изборът бе техен. Няма да намериш някой, който да ти каже нещо друго.

Лара осъзна, че е прав. Никога не беше чувала фермерите да говорят против Стивън. Нещо повече, те го приемаха в тяхното общество много по-топло, отколкото ѝ се искаше. Вътрешно бе усетила уважението им към него, когато всички рамо до рамо работеха, за да спасят Кели.

— Ти се опита да отнемеш земята на баща ми!

— Да, с него много сме спорили! Земята му беше идеална за моите цели. Тук исках да построя едно от предградията, но той не

искаше да продава. Смътно усещаше, че това е единственият начин, по който вашето семейство може да съществува.

Сълзи напиреха в очите ѝ. Думите му събудиха страшните спомени от миналото: майка ѝ на смъртен одър, отчаяната ѝ молба да запази бащиното наследство...

— Обичаше тази земя, макар да му струваше живота — каза тя тихо.

— Да, така беше.

— И все пак, ти го насилваше да продава.

Стивън се приближи. Взе ръката ѝ и я притисна към гърдите си. Тя се подчини с опасение, че твърде лесно му позволява да я докосне. Но надигналото се топло чувство прогони всякакви съмнения.

— Не, Лара. Само му казах, че цената, която ще му дам, винаги ще бъде изгодна за него. Никога не съм го насилвал да продава. Поне, след като ми каза защо иска да запази земята.

Лара търсеше в думите му лъжа, но откри само съчувствие, благородство и честност.

— Защо тогава преди три години купи част от фермата?

— Разбрах, че имаш финансови затруднения и в същото време не искаш да вземеш заем от мен. Сметнах, че това е единственият начин да запазя земята за теб.

— И го направи, въпреки че знаеше как ще реагирам.

— Да! Поех този риск, защото разбрах, че единствено стопанството означава нещо за теб.

— И после?

— Предложих ти тази сделка, за да можеш отново да учиш. Моята къща е тук и нямаше да е трудно да поема и твоите задължения. На практика исках да запазя фермата.

— И какво? — В гласа ѝ се промъкна нотка на несигурност.

Впил поглед в очите ѝ, Стивън бавно повдигна ръката ѝ и нежно я докосна с устни.

— Щях да ти дам всичко като сватбен подарък.

Сълзи замъглиха погледа на Лара и тя цялата се разтрепери.

— Лара!

— Не съм сигурна, че те разбрах.

— Аз пък съм сигурен, че ме разбра!

По устните му заигра провокираща усмивка.

— Моля те! Повтори!

— Надявах се, след като станеш доктор Лара Денвърс, да станеш и госпожа Дрейк.

— Ами ако остана предишната обикновена фермерка?

— Любов моя, ти никога няма да бъдеш обикновена! — възкликна и нежно я взе в обятията си.

Ръцете ѝ покорно обгърнаха врата му, а погледът ѝ го милваше.

— Можеш да бъдеш каквато искаш, стига само да си моя жена!

Пулсът на Лара започна да прескача и вените ѝ сякаш се изпълниха с течна лава. Ала все още имаше нещо, което Стивън никога не бе изричал. Никога не бе казвал, че я обича!

Разбира се, показваше го. През всичките тези дни много пъти демонстрираше любовта си по различни начини. Не само с нежността и тялото, а и с подкрепата си. Беше до нея, когато спасяваха Кели. Утешаваше я, когато децата си заминаха. Заедно се бореха с последиците от торнадото. В очите му имаше неподправен ужас, когато помисли, че е ранена. Дори думите за любов да не идваха спонтанно, както делата му, тя щеше да има достатъчно време, за да ги изтръгне от него!

Стивън протегна ръка и взе една захвърлена на земята папка.

— Само за да нямаш повече съмнения...

Лара я отвори и от първата страница разбра, че това е договор за покупка на остатъка от нейната земя. Последната клауза гласеше, че препродажбата на фермата може да се извърши само с нейно съгласие или със съгласието на наследниците ѝ.

— Кога написа това?

— Повиках адвокатата си веднага след разговора ни снощи. Нещо ми подсказа какво те тревожи. Това беше единственият начин да спечеля доверието ти и да те убедя, че намеренията ми са честни. Добре, разбрахме ли се?

Съмнението отново я загриза. Устните ѝ се свиха в недоверчива усмивка.

— За какво? За земята ли?

— По дяволите земята! Ще имаш и земя, и пари, и всичко, което аз притежавам! Пак те питам — ще се омъжиш ли за мен?

— Ще бъда горда да се омъжа за теб! Много горда!

— Кога?

— Продължителният годеж е прекрасен.
— За кого? — Неговото нетърпение предизвика усмивката ѝ.
— Трябва да имаш време да обмислиш предложението си, за да не се налага после да водим безкрайни дела за развод.
— Да не би чакането да е наказание за лошото ми поведение?
— Нещо такова.
— Кога? — повтори нетърпеливо той.
— По Коледа.
— Та дотогава има месеци!
— Искам да изчакам Томи, Мегън и момичетата да се върнат.
Обещавам ти чакането да си струва...

Тя нежно го целуна по устните. Мускулите му се стегнаха и прегръдката стана по-здрава.

— В случай, че приема — добави тя.

При тези думи той я вдигна и я понесе към спалнята. Тяхната спалня! Лара не чувстваше нищо друго, освен огъня, изгарящ телата им, и нетърпеливото им пулсиране, преди да изпаднат в любовен екстаз. Докато стенеше и се извиваше под възпламененото му тяло, тя долови шепот, идещ на пресекулки:

— Обичам те, Лара! Обичам те и ще те обичам завинаги!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.